

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:37 • 19 Nisan '97 • 80 000 TL. (KDV dahil)

TİS'de büyük ihanet..

İhaneti kırmak, hesap sormak için
Birleşik
gücümüzle
1 Mayıs'a!

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak / Başyazı.....	3
Sınıf Hareketi.....	4-5
IMF reçeteleri.....	6-7
Düzen Cephesi.....	8-9
1 Mayıs '97'ye doğru Sınıf ve Kitle Hareketi.....	10-13
Orta Sayfa: Sendikal cephede sınıf çalışması deneyimleri.....	14-16
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	16-17
Sınıf Hareketi.....	18-21
Uluslararası Politika.....	22-23
Uluslararası Hareket.....	24-25
EKİM'den.....	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:37 • 19 Nisan 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Herşey parti, herşey devrim ve sosyalizm için..!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi Anması, 16 Mart Beyazıt Katliamı, 21 Mart Newroz... işçi sınıfını eksen alan devrimci siyasal faaliyetimizin Mart ayı içerisindeki ara durakları oldular. Geleneksel "bahar kampanya"mız bu yıl, Susurluk kazasıyla geniş yığınlar nezdinde maskesini düşüren çürüyen düzen, çeteleşen devlet gerçeği üzerinde odaklaştı.

Sermayenin sınıfa topyekün saldırısı ile Susurluk'un ortaya çıkardığı gerçekleri içiçe ve birbiriyle doğrudan bağlantısı içerisinde işleyen materyallerimizi yaygın bir tarzda işçi sınıfına ve emekçi kesimlerine ulaştırdık. Politik teşhir, ajitasyon ve propaganda çalışmalarımızı "siyasal hak ve özgürlükler!" için başlattığımız kampanyayla birleştirmeye çalıştık. Güncel taktik çizgimizin ışığında bizzat devleti ve onun MGK, DGM, polis gibi en temel kurumlarını hedef alan somut talepler formüle ettik. Bu talepleri sınıfa mal etmek için yoğun bir çaba sarfettik.

Bu aynı süreçte Kızıl Bayrak'ın haftalık periyodla çıkışını müjdeleyen bir tanıtım kampanyası da başlattık. Herşeyiyle yoğun ve yorucu, ama bir o kadar da devrimci coşku aşılayan bir dönemden geçerken, faaliyet kapasitemizde anlamlı bir gelişme meydana geldi. Daha önce ulaşamadığımız veya ancak sınırlı bir dağıtım gerçekleştirebildiğimiz bir çok fabrika ve emekçi semtlerini adeta materyallerimizle dövdük. Ancak yalnızca pratik çalışma alanında değil, kitlelerle bağ kurmada da bazı anlamlı mesafeler aldık. Haftalık periyoda geçişin de verdiği itkiyle sınıf hareketinin nabzını ise giderek daha sıkı kavrar olduk.

1 Mayıs dönemine bu yeni düzey ve tempoyla girdik. Geçen sayımızla birlikte çıkarmış olduğumuz 1 Mayıs'a dönük bildirilerimizi bir kaç gün içinde tükettik. 1 Mayıs afiş kampanyamız ise tüm hızıyla sürüyor.

"Gerek yayın çizgisiyle, gerek hedef kitleleriyle, gerekse de kendisi etrafında şekillenen komünist militan çalışma tarzıyla Kızıl Bayrak çıkışından bu yana özel bir iddia taşımıştır. bu iddia somut ifadesini, işçi sınıfının ileri unsurlarını devrime kazanmak ve proletaryanın ihtilalci partisinin yaratılması sürecinin aktif bir unsuruna dönüştürmekte bulmuştur. Kızıl Bayrak işçi sınıfının ve onun bağımsız ideolojisinin bir temsilcisi. Bu çerçevede hedef olarak önüne, herşeyden önce, sınıfın ileri kesimlerine ve komünist işçi partisinin tüm diğer potansiyellerine ulaşmak hedefini koymuştur. Kürt sorunundan faşizme, emperyalizmden din sorununa, kadın ve gençlikten çevre sorununa dek kapitalizmin kaynaklık ettiği tüm temel toplumsal sorunlara ilişkin komünist hareketin sağladığı ideolojik açıklığı, sınıfın hareketinin önünü açan somut politikalar ve

taktikler halinde yeniden üretmek, Kızıl Bayrak faaliyetinin ekseninde yer almıştır.

Ancak bugün olayların geçmişe göre çok daha hızlı aktığı bir dönemdeyiz. Düzenin hızla yıprandığı, yeni bir kitle hareketinin yükselmekte olduğu, işçi ve emekçi kesimlerdeki tepki ve öşkelerin henüz geri ve örgütsüz de olsa devlete yöneldiği bir dönemden geçmekteyiz. Bugünün temel görevi, siyasal gelişmelere ve yeni kitle hareketinin ortaya çıkardığı olanakları işçi sınıfını politikleştirmek doğrultusunda kullanabilmektir. Bu çabayı, sınıf hareketinin bağımsız, devrimci bir çizgide ilerlemesinin önündeki engellere karşı etkin bir mücadeleyle birleştirebilmektir.

Bu ise herşeyden önce gelişmelere yetişmeyi, onların içinde ve önünde olmayı zorunlu kılmaktadır. Siyasal gelişmelerin hızına uygun yeni bir tempoyu ve geçmişten çok daha etkin bir faaliyet kapasitesini gerektirmektedir.

Haftalık Kızıl Bayrak tam da bu noktada, komünist hareketin dönemin ihtiyaçlarının dayattığı hızla ulaşmak ve sınıf hareketini devrimci politikalarla kuşatmadaki temel araçlarından biri olacaktır!"

Haftalık Kızıl Bayrak atılımından bu yana yalnızca 1 ay geçti. Ancak tüm göstergeler yukarıda Kızıl Bayrak'ı komünist açık alana yeni bir hız ve düzey kazandırmak için temel bir araç olarak tanımlayan perspektifi haklı çıkarır niteliktedir.

İleriye doğru atılmış her adımın bizi daha büyük sorumluluklarla, daha ağır görevlerle yüzyüze bıraktığının bilincindeyiz. Bu nedenle asla siyasal faaliyetimizin ulaştığı düzeyi yeterli görmüyoruz, elde ettiğimiz ilk küçük başarılarla tatmin olmuyoruz.

**Herşey parti için!
Herşey devrim ve sosyalizm için!**

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4000 000 TL.
Yurt Dışı 130 DM. Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci Tutsakların
Dikkatine!

Gazetemizi bizi okumak isteyen tüm devrimci tutsaklara ücretsiz olarak postallıyoruz. Ne var ki son dönemde gazetemizin zindanlara "toplatma" gerekçesiyle girmediğini öğrenmiş bulunuyoruz. Bir çok cezaevindeki okurumuz gazetemizi okuyamamakla kalmıyor, onca emek ve masraf da boşa gidiyor. Bu nedenle, devrimci tutsak okurlarımızdan en kısa zamanda ellerine gazetemizin ulaşip ulaşmadığı bilgisini bize iletmesini istiyoruz. Gazetemizin ulaşmadığı cezaevlerine posta yapmayı durdurmayı, buradaki okurlarımıza ise daha farklı yollarla ulaşmaya planlıyoruz.

Devrimci
Harekette
Reformist
Eğilim

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Kızıl Bayrak

EKSEN YAYINCILIK

TİS'de büyük ihanet İhaneti kırmak, hesap sormak için 1 Mayıs'a!

TİS'te büyük ihanet imzalandı. Şeker-İş, Dok Gemi-İş ve Demir Yol-İş'in ardından Türk-İş ve Hak-İş de satış sözleşmelerini bağitleyarak işçi sınıfını arkadan hançerledi. Hain bürokratlar yalnızca sefalet ücretine evet demekle yetinmediler, sefalet ücretinin otomatige bağlanması anlamına gelen Eşel Mobil saldırısının da yürürlüğe konmasını onayladılar.

1 Mayıs sürecine girildiği bir sırada işçi sınıfının tepkisinden korkan sermaye ve işbirlikçi sendika ağaları bu yüzkızartıcı ihaneti, iç barışın sağlanması bakımından büyük bir gelişme ve "bayram müjdesi" havasında sundular. Açıkça ki, sermaye cephesi araya Kurban Bayram'ının girmesiyle öfke patlamalarının önüne geçeceğini, tepkilerin bu süre içerisinde yatışacağını umuyor. Açıkça işçi sınıfıyla alay ediyor.

Sendika bürokrasisine böylesine pervasız bir satış için cesaret veren asıl faktör, işçi sınıfının son süreçteki görece durgunluğudur. Kuşkusuz sermaye ve onun uşakları bıçağın artık kemiğe dayandığını çok iyi biliyor. Sınıf içerisinde mayalanan mücadele dinamiklerinin her an kendini ummadık düzeyde dışarıya vurabileceğinden korkuyor. Ancak kapitalizmin giderek derinleşen krizinin faturasını da her pahasına işçi ve emekçilere ödetmek istiyor. Saltanatını sürdürmek için, gecikmeksizin acı ilacı sınıfa içirmek için topyekün saldırısını yoğunlaştırıyor.

En son imzalanan satış sözleşmeleri bu saldırının yalnızca küçük bir parçasıdır. KİT'ler birbiri ardına özelleştiriliyor. Zengin parababalarına ve emperyalistlere peşkes çekiliyor. Özelleştirme sonucu gün be gün yüzlerce sınıf kardeşimiz kapı dışarı ediliyor. Arta kalanlar ise en ağır hak gaspları ile karşı karşıya kalıyor. Örgütsüzleştirme ve sendikasılaştırma anlamına gelen taşeron saldırısına uğruyor.

Enflasyon maaşları hızla eritirken, ücretler sürekli aşağıya çekiliyor. Sermaye devleti yalnızca ücretlerden değil, her geçen gün daha fazla sosyal haklardan da kısıntı yapıyor. Sağlık ve eğitim hizmetleri tamamen özelleştirilmeye çalışılıyor.

İşçiler sefaletle itilirken, işçi ücretlerinden kesilen trilyonlarca liralık vergiler başta olmak üzere muazzam kaynaklar kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen kirli, sömürgeci savaşa aktarılıyor. Sermaye devleti, işçi ve emekçilere insanca yaşama yetecek bir ücret dahi sağlamazken, kendini bir özel savaş aygıtı olarak tahkim etmek için hiç bir masraftan geri durmuyor.

İşçinin, emekçinin, memurun, öğrencinin üzerine sürülen polise neredeyse ayda bir ek zam veriliyor. Sivil Kürt köylülerini bombalayacak, tarlalarını ateşe verecek bir savaş uşağına binlerce işçinin ücretine denk düşen harcamalar yapıyor.

Susurluk bu çürümüş devletin gerçek yüzünü ortaya serdi. Bir mafya şebekesine, bir kontr-gerilla aygıtına dönüştüğünü gösterdi. Çetelerin iplerini ellinde tutan sermaye devletinin ve onun çelik çekirdeği olan MGK'nın "1000 operasyon"u planlayıp, hayata geçirdiği bizzat düzen sözcüleri tarafından açıklandı. Kısacası, sermaye devleti yüzlerce siyasi cinayetin, gözaltında kayıpların, işkence ve katliamın sorumlusu olduğunu itiraf etti.

Susurluk'un üstünü örtmeye çalışan sermaye iktidarı Türkçe cenazesinde bir kez daha gerçek yüzünü gösterdi. Elleri yüzlerce sınıf kardeşimizin ve devrimcinin kanına bulaşmış Türkçe'in ardından bütün bir burjuva cephesi gözyaşı döktü. Bayram Meral Türkçe'in cenazesine bizzat katılarak sınıf düşmanı gerçekliğini sergilemekten geri durmadı.

Tüm bunlar işçi ve emekçilere azgınca saldıran, onları sefaletle ve yıkımla yüzyüze bırakan, mücadelesini baskı ve terörle ezmeye çalışan sermaye rejiminin pislik ve kan üzerine yükseldiğinin açık kanıtlarıdır. Yine tüm bunlar hain sendika bürokratlarının çıkar ve kaderlerini burjuvazi ve onun çete devletiyle birleştirdiğinin ifadesidir.

Bu ihanet çemberini kıralım. TİS ihanetlerinin hesabını soralım! Çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çıkalım!

Güç örgütlülüğümüzde, birliğimizde, mücadele kararlılığımızdadır. Dağınıklığımız, bölünmüşlüğümüz, sendika bürokratları tarafından kuşatılmışlığımız bahane değil. En birleştirici güç mücadelenin kendisidir! En büyük silahımız üretimden aldığımız güçtür!

Özelleştirme saldırısına, taşeronlaştırmaya, tensikatlara, TİS ihanetlerine, sosyal ve siyasal hak gasplarına dur diyelim! Çeteleşen devletten hesap soralım! Sermayeye karşı proletaryanın birleşik mücadelesini simgeleyen 1 Mayıs'ı anlamına uygun kutlayalım! Sermayenin ve işbirlikçi sendika ağalarının 1 Mayıs'ın mücadelecileri içeriğini boşaltma, gücümüzü bölme, devrimci dostlarımızdan yalıtma çabalarına şimdiden set oluşturalım! 1 Mayıs'ta, işçi sınıfı davasına sahip çıkan tüm güçlerle omuzomuz sermayeye karşı kavga alanlarına çıkalım!

Onlar bunu hep yapıyorlar!

Evet, onlar bunu hep yapıyorlar. İşçi sınıfının bugünkü biricik sınıf örgütlenmesi olan sendikaların başına çöreklenmişler ve bu konumu sermayeye uşakça bir sadakat için döne döne kullanıyorlar.

İşçiler onlara hain diyor, yaptıklarını ihanet olarak niteliyorlar. Hain saflardan çıkar, ihanet saflara karşı yaşanır. Türk-İş'in tepesini tutan bu satış şebekesi ise gerçekte çoktan sermaye sınıfı ile bütünleşmiştir, onun düzeninin ve devletinin saflarında yerini almıştır. Ama işçiler buna rağmen onları saflardaki hainler olarak niteliyorlarsa, bu tam da işçi örgütlerinin tepesinde olmalarından, bu konumlarıyla işçi hareketine hükmetmelerinden dolayıdır. Yani onlar sermaye sınıfının ve devletin işçi hareketi içindeki uzantılarıdır. İşçi hareketi saflarında görünüyorlar ve her seferinde hareketi arkadan hançerliyorlar. İşçilerin en sıradan hak ve çıkarlarını bile döne döne sermayeye peşkes çekiyorlar.

Türk-İş yönetiminin son bir kaç yıldır izlediği çizgi ancak 12 Eylül döneminde izledikleri çizgiyle kıyaslanabilir. Şu farkla ki, o dönemde cunta hükümetine bizzat katılarak yaptıklarını şimdi "dışardan" yapıyorlar.

Son bir kaç yıl bir yana, şu son bir kaç aya bir bakalım. Susurluk skandalı devletteki çeteleşme ve mafyalaşmayı gözler önüne seriyor. Bu zeminde yaşanan kan ve irin karışımı bir kokuşmayı açığa çıkarıyor. Bunun tüm toplum üzerinde sarsıcı bir etkisi oluyor. Yığınların demokratik özlemleri canlanıyor. Toplumun çeşitli katmanları çetelerden hesap sorulmasını istiyorlar. Peki ne yapıyor bu ortamda işçi örgütlerinin yöneticileri? Hemen herkesin ses verdiği bir ortamda, generallerinkine benzer bir tavırla önce sessiz kalıyorlar. Ardından tabanda biriken öfkeyi ve tepkiyi boşa çıkaracak bir davranış tarzı izliyorlar. Çünkü işleri bu. Sorunları Susurluk'ta açığa çıkan devletle değil, fakat buna karşı biriken taban tepkisiyle. Görevleri bu tepkiyi dizginlemek, saptırmak, hatta hatta dosdoğru çetelerin beyni olan merkezlerin hizmetine koşmak. Çetelerin ipi çeteleşmenin beyni ve karar merkezi olan MGK'nın elindeyken, bunu Mısır'da sağır sultan bile duymuşken, onlar tutup Ankara'daki dev işçi gösterisini aynı MGK'nın dümen suyuna sokuyorlar. Ne zaman? Tam da, MGK'nın, en başta işçi hareketine karşı düşünülmüş yeni önlemler olarak İller İdaresi Yasası'nı, Kriz Yönetimi Merkezi kurmakla birleştirdiği bir sırada, tutup Ankara'daki dev işçi gösterisini MGK'nın dümen suyuna koşuyorlar.

Ağar'ın ismi çetebaşı olarak DGM dosyalarına bile girmişken, Türk-İş başkanı bu kanlı katille aynı masada boy gösteriyor. Türk-İş yönetimi, Türkiye'nin 30 yıllık toplumsal mücadele tarihinde işçi ve emekçi hareketine karşı paramiliter faşist çeteleriyle sermaye sınıfına hizmet etmiş, geride bir kan denizi bırakmış, DİSK başkanı Kemal Türkler'in katledilmesi emrini bizzat vermiş sicilli bir faşist liderin ardından yas tutuyor. 12 Eylül işçi sınıfı hareketine, işçi sınıfının onlarca yıllık birikimine büyük bir darbeyken, Türk-İş genel sekreteri kalkıp Sincan'daki tank gösterisinin ardından darbe şakşaklığı yapıyor. İşçi sınıfının en basit hak ve çıkarları için kollarını kıpırdatmayan, ardı arkası kesilmeyen saldırılara seyirci kalıp çanak tutan bu hainler şebekesi, MGK'nın laiklik manevrasına, TÜSİAD'ın "demokratikleşme" aldatmacasına destek çıkıyorlar. MGK politikalarının emir eri gibi çalışıyorlar.

Ve nihayet, IMF heyetinin işçi sınıfına ve emekçilere yeni saldırı paketleri için Ankara'da turladıkları, hükümete direktif dikte ettikleri bir sırada, Türk-İş'in ve Hak-İş'in sermaye uşağı ağaları tutup peşpeşe satış sözleşmeleri imzalıyorlar. (Bunu, bunun IMF'nin yeni saldırı paketlerine yakılmış yeni bir ışık olduğunu bile yapıyorlar.) Gücsüz, itibarsız, çaresiz, generaller tarafından şamar oğlanına çevrilmiş, IMF tarafından azarlanmış bir hükümetin dayatmalarına boyun eğiyorlar. 700 bin işçiyi bir imza ile satıyorlar. Yetmiyor; işçi sınıfının halihazırdaki en önemli kazanımları olan sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme hakkına yöneltilmiş sinsi bir yeni saldırı olan "eşel-mobil sistemi"ne onay veriyorlar. Ve resmi kamuoyu bunlara "işçi liderleri" diyor! Öyle ya, sermayenin işçi sınıfı saflarındaki ajanları diyecek değiller ki!

Onlar bunu hep yapıyorlar; çünkü işçi sınıfının bugünkü zayıflığı onlara bu imkanı veriyor. Onlar bunu hep yapıyorlar; çünkü işçi sınıfı devrimcileri sınıfın bu kene takımını sırtından söküp atmasına gereğince ön ayak olamıyorlar. Sınıf ve sınıf devrimcilerinin bu zaafı ve zayıflığı sürdüğü sürece de onlar bunu hep yapacaklardır...

Kızıl Bayrak

İhanet Süreci Nasıl Gelişti?

TİS sürecinde ilk imzalar Şeker-İş, Dok Gemi-İş ve Demir Yol-İş'ten gelmişti. Bu imzaları Tes-İş, Orman-İş, Selüloz-İş ve Haber-İş'in ihanet imzaları izledi. Türk-İş Genel Merkezi son ana kadar, sözde eşel-mobil sistemine tavır alarak hükümetle protokol imzalamayacağını açıklamıştı. İhanet şebekesinin gözboyamaya dönük açıklaması, Türk-İş'e bağlı sendikaların teker teker ihanet belgelerini imzalamalarıyla boşa çıktı. Önümüzdeki bir kaç gün içerisinde Teksif ve Türk Metal sendikalarının da ihanet belgelerini imzalamaları bekleniyor.

Bayram Meral kendine dönük tepkileri en aza indirebilmenin bir yolu olarak, genel başkanlığını yaptığı Yol-İş sendikasının sözleşmeyi en son imzalayacağını açıkladı. Bu yolla sefalet sözleşmesine ve eşel mobil sistemine "en fazla" direnç gösterenlerin başında geldiği mesajını vermeye çalışıyordu. Ancak 14 Nisan günü Tansu Çiller'le yaptığı görüşmede sarfettiği sözler bile Meral'in "direncini" gözler önüne seriyor. "Başbakanım" diye hitap ettiği Çiller'e "görüşmelerin üç aşağı-beş yukarı masabaşında sonuçlanmasından duyduğu memnuniyeti" ifade eden Meral, imzalamayan sözleşmeler içinse bayram sonrasını takvim olarak veriyor.

Türk-İş ve hükümet arasında varılan mutabakat sınıfa ihanetin açık bir belgesi durumundadır. Sendikal ihanet şebekesi bu belgenin ağırlığı altında topu birbirine atmanın telaşı içerisinde. Türk-İş Başkanı B. Meral'den Hak İş Başkanı Salim Uslu'ya, Enver Toçoğlu'ndan Nazmi Tur'a tüm sendika ağaları ihanetin faturasını birbirine kesmeye çalışmaktadır. Bugün bunun en somut göstergesi Türk-İş bürokrasisi içindeki tartışmalardır. Enver Toçoğlu ve Bayram Meral arasındaki savaş daha şimdiden koltuk hesaplarına dönüşmüş durumdadır. Sınıf tabanında ihanete karşı biriken öfke ve huzursuzluğu kendi üzerinden yansıtabilmek, kendi koltuklarını garanti altına alabilmek için bugünden bir dalaşın içine girmiş durumdadır.

Ancak gerçekler tüm çıplaklığı ile gözler önündedir. Sözde eşel mobil sistemine karşı çıktığını söyleyen Türk İş yönetimi, ihanet belgelerini tek tek imzalayan (ve imzalayacaklarını açıklayan) ağalardan oluşmaktadır. Sadece bu bile ihanetin açık kanıtıdır. Sınıfın bilincini bulandırmaya, hedef saptırmaya dönük bu manevra tutmayacaktır.

İşçilere bayram "müjdesi": İhanet sözleşmeleri imzalandı!

TİS görüşmelerinde Türk-İş ve Hak-İş'in ihanet sözleşmeleri Refahiyol hükümetinin demagojik açıklamaları ile kamuoyuna sunuldu. 14 Nisan günü Hak-İş'in imzayı atması, medyada, "işçilere bayram müjdesi" olarak sunuldu.

İmzalanan sözleşme ile, ilk altı ay için %38'lik zam, 3.5 milyon liralık kıdem tazminatı, düşük ücretliler için 1 milyon dörtyüzbin liralık iyileştirme ve 8 milyon liralık seyyanen artış öngörülüyor. İkinci altı ayın başından itibaren ise eşel mobil sistemine geçilecek.

Gerçekte reel ücretlere ortalama %67'lik bir artış olarak yansıtılacak olan bu düzenleme, sermaye devleti tarafından büyük bir artış olarak lanse ediliyor. Rakamlar üzerinden yapılan spekülasyon tartışmalar yoluyla işçi kitlelerinin gözü boyanmaya, tepkileri yatıştırılmaya çalışılıyor. '80'li yıllardan bu yana işçi ücretlerindeki gerileme ve üç haneli rakamlarla ifade edilen enflasyon

oranı düşünüldüğünde, "işçilerin istediği oldu" demogojileri ile parlatılmaya çalışılan sözleşmelerin, gerçekte işçi sınıfına dayatılan sefalet sözleşmeleri olduğu ortaya çıkıyor.

Öte yandan ikinci altı aydan itibaren uygulanacak eşel mobil sistemi ise "enflasyona endeksli artış" demogojileri ile lanse ediliyor. İşçi kitlelerinin ücret taleplerini "enflasyona endeksli artış" hayalleri ile körükleyen sermaye, bir yandan sefalet ücreti politikasını bu yolla otomatik bağlamış olacak. Diğer yandan ise sınıfın sendikal örgütlülüklerine dönük saldırısının önemli bir ayağını hayata geçirmiş olacak.

Eşel mobil saldırısının sadece ücretlere yansıtılacak yönünü ele alsak bile saldırının boyutu görülecektir. Gerçek enflasyon oranı ve işçi ücretlerindeki düşüş ile, devletin resmi enflasyon oranları arasında fark yıllardır bilinen bir gerçek durumundadır.

Kaldı ki; son yıllarda enflasyon oranının hesaplanmasına dönük, sermayenin sürekli olarak değiştirdiği yöntemler de gözönüne alındığında bu farkın önümüzdeki dönemde daha da büyüyeceği açıktır.

İşçi sınıfı sermayenin bu ayak oyunu karşısında uyanık olmalıdır. Mücadelesinin ufkunu ve sınırlarını ekonomik taleplerle sınırlı tutmamak, sermayenin saldırısına karşı bağımsız politik tavrı ile durmak zorundadır. Kaldı ki; bugün için ekonomik bir takım kazanımları elde etmenin yolu da birleşik-militan ve politik bir mücadeleden geçmektedir. Sermaye düzeni, geçici de olsa sınıf kitlelerini rahatlatarak biçimde ekonomik istemlerini karşılama olanağından yoksundur. Tam tersine saldırıya hız vermek ve yoğunlaştırmak dışında bir seçeneği yoktur.

İşçi sınıfının geleceği kazanmasının yolu sermaye egemenliğinin yıkılmasından geçmektedir.

TİS'te büyük ihanet! Sermayeye ve sendika bürokrasına karşı mücadele alanlarına!

Kamu sektöründe çalışan 600 bini aşkın işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri, Türk-İş ve Hak-İş'in ihanet sözleşmeleriyle sonuçlandı. Türk-İş'in %140'larda dolaşan ücret artış talebiyle başlayan görüşmeler, ortalama % 67 artış ile bağtıldı. Hain bürokrasi, sefalet koşullarına evet demekle yetinmeyip eşel-mobil sistemini de kabul etti. Sendikal örgütlülükler saldırının önemli bir ayağı olan eşel-mobil sistemi böylelikle sendika ağaları tarafından yürürlüğe kondu.

Türk-İş, görüşmelerin başından bu yana sessizlik içinde kalmayı tercih etti. Bayram Meral ve ihanet çetesi bir kaç zoraki açıklama dışında, görüşmelere ilişkin tavır ve yorum belirtmekten kaçındılar. İşçi kitlelerindeki beklenti ve arayışı, TİS görüşmelerine dönük hassasiyeti sessizlik fesadı ile geçiştirmeyi hedeflediler. Tabandan gelen tepkileri yumuşatmak ve ihanet sözleşmelerini meşrulaştırmak için yaptıkları bir kaç açıklama ise zevahiri kurtarmaya yetmedi.

Daha bir kaç hafta önce, ihanet sözleşmelerine imza atan Şeker-İş, Dok Gemi-İş ve Demir Yol-İş sendikalarını sınıfa ihanetle suçlayan Bayram Meral, şimdi aynı sözleşmeyi kabul etmiş durumda. Bayram Meral, 14 Nisan günü yaptığı açıklamada, ihanetin gerekçesi olarak kendisinden önce imzalanan sözleşmeleri gösteriyor. Meral, aynı açıklamada eşel-mobile karşı nasıl direndiklerini, gece-gündüz nasıl bir uğraş içinde olduklarını anlatıyor. Bunun kanıtı olarak da başbakan ve bakanlarla yaptığı görüşmelerin sayısını gösteriyor. İşte bir sendika konfederasyonu başkanının cansiperane çabaları: Sermaye devletinin saldırı kurmaylarıyla girilen "pazarlıklar". Bu pazarlıklar sonucu neyin satıldığı ise bugün açıkça gözler önündedir. Türk-İş ve Hak-İş

bürokratları yoğun çabaları sonucu 600 bini aşkın kamu işçisinin satışını gerçekleştirebilmişlerdir.

Refah Partisi'nin bir uzantısı gibi çalışan Hak-İş ise, aynı süreçte Türk-İş'ten daha pervasız bir tavır içindeydi. Zevahiri kurtarmak adına dahi herhangi bir açıklama yapmaktan kaçınan Hak-İş bürokrasisinin, görüşmelere ilişkin ilk ve en önemli açıklaması ihanet sözleşmesine attıkları imza haberi oldu. Bilinçli bir politik manevra gereği, Türk-İş'in bir buçuk ay süren sözleşme sürecini bekleyen ve bu süreç tamamlanır tamamlanmaz, hatta daha Türk-İş imzayı bile atmadan, hükümetle masaya oturan Hak-İş imzayı attı. Eski genel başkanı Necati Çelik'i, hükümete Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olarak veren Hak-İş'ten de farklı bir tavır beklemek olmazdı.

Bayram Meral, Hak-İş'in attığı imzadan sonra hem kendi ihanetini meşrulaştırabilmek, hem tabandan gelen tepkilerin yönünü değiştirebilmek amacıyla açıklamalar yapmaya devam etti. Yol-İş Başkanlar Kurulu toplantısı öncesi yaptığı açıklamada bir yandan "Henüz her şey bitmedi. Görüşmeler sürüyor. Eşel-mobili kabul etmek zorunda kaldık ama uygulayamazlar." vb. demagogilerini sürdürürken, diğer yandan da topu sözleşmelere imza

atmış sendikalara ve Hak-İş'e atmaya çalıştı. Ancak buna rağmen, Türk-İş bünyesinde olup da, henüz imza atmayan ve hazırlanan sözleşmeye itiraz edebilecek sendika genel merkezlerini tehdit etmekten, imza atmaya çağırımdan da geri durmadı. "Türk-İş'in ulusal ve uluslararası itibarından" ve "Bu itibarı kimsenin sarsmaması gerektiğinden" dem vuran B. Meral, sözleşmeye karşı direnebilecek sendikalara aba altından sopa gösterdi.

Türk-İş bürokrasisi bir kez daha sermaye devletinin istekleri doğrultusunda görevlerini yerine getirmiş durumdadır. Bundan önceki TİS süreçlerinde de benzeri ihanet sözleşmelerinin imzacısı olan Türk-İş'in, ihanetçi kimliği şimdi daha açık bir şekilde gözler önündedir. Sadece B. Meral'in yaptığı açıklamalar bile bunun göstergesidir. TİS görüşmeleri sırasında tabandaki huzursuzluk ve eylem isteğine rağmen, hiçbir eylem sürecini hazırlamayan, sınıfın üretimden gelen gücünü TİS görüşmelerinde hiçe sayarak davranan Türk-İş ihanetini gizleyemez durumdadır.

İşçi sınıfı, sırtındaki bu büyük kamburu kesip atmalı ve kendi kaderini belirleyebilme gücünü gösterebilmelidir. Bunun, bugün ilk ve en önemli adımı TİS ihanetlerine mücadele alanlarında yanıt vermekten geçmektedir. İster sözleşmeleri tamamlanmış olsun, isterse henüz sözleşmeleri imza altına alınmamış olsun, kamu işçileri harekete geçmeli, üretimden gelen güçlerini kullanarak sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir. 1 Mayıs sermayeden ve sendika bürokrasisinden bir hesap sorma gününe çevrilmelidir!

Birleşik-militan-politik bir sınıf hareketi için; Mücadele Bayrağını Yükseltelim!

İşçi hareketi TİS sürecini nispeten sessiz ve eylemsiz olarak geçirdi. Ağırlıklı olarak taşrada gelişen tekil bir takım direniş ve protesto gösterileri dışarıda tutulursa, TİS görüşmelerinde devletin ve sendikal bürokrasinin tutumlarına ilişkin güçlü bir karşı koyuş ya da protesto örgütlenemedi.

Ancak bu aynı dönem, işçi kitlelerinde biriken hoşnutsuzluğun, tabanda yaşanan kaynaşmanın daha açık bir biçimde görüldüğü bir süreç oldu.

Bir yanda biriken öfke ve tabanda yaşanan kaynaşma, diğer yanda ise sessizlik ve atalet. İşçi hareketinin son döneminin bu temel iki karakteristiği bir çelişkinin ifadesi olarak algılanabilir. Bu çelişki, işçi hareketinin içinde barındırdığı mücadele dinamikleri ile, bu dinamiklerin önündeki engellerin çatışmasından başka bir şey değildir.

Sermayenin topyekün saldırılarıyla filizlenen mücadele dinamikleri üzerine söyleyeceklerimizi bir yana bırakıp, hareketin önündeki engellere ve taşıdığı zayıflıklara işaret etmek yerinde olacaktır.

Tüm bu süreci anlayabilmenin temel halkası, sınıf hareketinin devrimci önderlik planında yaşadığı boşluktur. Komünist hareket bu alandaki boşluğu gereğince dolduramadığı oranda atalet ve sessizliğin sürmesi ya da tepkilerin reformizmin yedeğinde kalması kaçınılmazdır. Kaldı ki; Susurluk sürecinde sendikal bürokrasinin denetiminde gerçekleşen kitlesel-merkezi eylemler ve sürecin ilerleyen aşamalarında ise semtlerin emekçi katmanlarının eylemleri bu durumun göstergeleri olmuştur. Sınıf kitleleri bu süreci hareketsiz ya da tepkisiz karşılamamış, ancak bağımsız politik tavrını örgütleyemediği ve taleplerini yükseltmediği oranda da sürece devrimci damgasını vuramamıştır. TİS dönemi bu sürecin devamıdır.

TİS ihanetleri ile gerçek yüzünü bir kez daha sergileyen sendika konfederasyonları, hali hazırda sınıf kitlelerinin tek temel örgüt biçimi durumundadır. Sendikal bürokrasi devletin güdümündedir ve sermaye ile çıkar birliği içindedir. Susurluk tablosunun içinde onun da yeri vardır. TİS süreci ve onu önceleyen aylarda sendika ağlarının tutumu aslında bunun en büyük göstergesi olmuştur. Sınıf hareketinin nispeten geri ve örgütsüz olduğu, henüz sendikal örgütlülükleri dışında güçlü bir örgütlülüğe sahip olamadıkları bir dönemde bu gerçek, atalet ve sessizliğin nesnel zemini.

Sendikal ihanet şebekesinin işçi hareketi içerisindeki belirleyici gücünü sağlayan

önemli bir zayıflık ise devrimci hareket ile sınıf hareketi arasındaki açıdır. Kendi içinde dikkatlice ele alınması gereken bu zayıflık bir yana bırakılırsa, bir diğer etmen reformist hareketin sınıf hareketi içerisindeki etkinliğidir. Sınıfın verili durumu ve bilinci üzerinden politika üreten reformist hareket, sınıf kitlelerinin bilincinde yarattığı kırılmalarla, sendikal bürokrasinin değirmenine su taşımaktan öteye geçememektedir.

Bugün sınıf kitleleri nezdinde sermaye düzenine ve devletine karşı kuvvetli bir alternatif mevcut değildir. Devrim ve sosyalizm istemleri zayıf durumdadır. Gerek 12 Eylül yenilgisinin izleri, gerekse reel sosyalizmin uğradığı bozgun, sınıfın inanç ve değerler sistemini yerle bir etmiş, bilincinde ciddi kırılmalar meydana getirmiş durumdadır.

Bu durum devrimci hareket ve işçi hareketi arasındaki açının nesnel zemini. Ancak bu açı, geleneksel devrimci hareketin halkçı kimliği ve politik öngörüsüzlükleri ile derinleşmektedir. Komünist hareket ise, aynı süreç içerisinde bazı anlamlı ilk adımlar atmış olmasına rağmen, henüz sınıf hareketini belirleyici politik bir güç olmaktan uzak durumdadır. Sınıf hareketinin sancılı ve kırılmalarla ilerleyen süreçleriyle de dolaysız ilintili olan bu durum, önümüzdeki süreç içerisinde hızla giderilmesi gereken bir zayıflığa işaret etmektedir.

Susurluk, sınıf hareketinin birleşik-militan-politik bir mücadeleye çekilebileceği önemli bir fırsat yaratmış durumdadır. Çürüyen düzen ve çeteleşen devlet olgusu tüm çıplaklığı ile ortadadır. İçinden geçtiğimiz bu dönem ise bu gerçekliğin, sermayenin topyekün saldırılarıyla tamamlandığı bir dönemdir. Özelleştirmeler, eşel mobil sistemi, taşeronlaştırma saldırıları, örgütseleştirme vb. saldırıların uygulayıcısı aynı sermaye düzeni ve devletidir. Tek başına bu durum bile, sınıf kitlelerinde biriken öfke ve hoşnutsuzluğun düzen ve devlet karşısı bir mücadele zeminine akıtılabilmesi için bir olanaktır. Devrimci ve komünist hareketin bugüne dek bu konuda göstermiş olduğu yetersizlik açıktır. Önümüzdeki dönem bu zayıflığın hızla kapatılması gerekmektedir.

TİS ihanetleri ile iyice yükselecek olan mücadele dinamiklerini iyi değerlendirebilmek önümüzde duran yakıcı bir görevdir. Yaklaşan '97 1 Mayıs'ında sınıfın devrimci damgasını sürece vurmak, sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele barikatlarını örmek için çabalar yoğunlaştırılmalıdır.

Sendikal örgütlenmeye ve toplusözleşme hakkına saldırının yeni biçimi: "Eşel-mobil sistemi"

Türk-İş yönetimi beklenen ihanetini gerçekleştirdi. Kamu kesimi işçilerinin toplusözleşme görüşmelerinde hükümetin dayatmalarına boyun eğdi ve satış sözleşmelerinin altına imzayı attı. Aynı işi bir süre önce Türk-İş'e bağlı Şeker-İş, Demiryol-İş ve Dok Gemi-İş sendikaları yapmışlardı ve bizzat Türk-İş başkanı tarafından "sınıfa ihanet"le suçlanmışlardı. Şimdi aynı ihaneti Bayram Meral ve Türk-İş yönetimi sergiledi.

Her sözleşme döneminde sınıfa ihanet ederek satış sözleşmelerine imza atan bu hain çete, bu sözleşme döneminde ihanetine yeni bir boyut ekledi. İşçi sınıfının sendikal örgütlenme ve toplu pazarlık hakkını tasfiye amacına yönelik sinsi bir saldırı olan "eşel-mobil" sistemini kabul etti. İşçi sınıfı şimdi özelleştirme ve taşeronlaştırmayla yaratılmaya çalışılan örgütsüzleştirme saldırısına bir de "eşel-mobil" uygulaması üzerinden hedef olacak. Ve işçi sınıfının önünde şimdi sermayenin saldırısının bu yeni biçimini püskürtmek ve boşa çıkarmak sorumluluğu var.

Nedir "eşel-mobil" denilen sistem?

Teknik anlamı bakımından enflasyon oranında ücret arttırımı demek olan "eşel-mobil", ilk bakışta oldukça cazip bir yöntem. Ama biraz eşeleyince, "eşel-mobil" in sermayenin kullandığı çok sinsi bir saldırı yöntemi olduğunu ortaya çıkarıyor. Yani sermaye sendika bürokratlarının işbirliği üzerinden yeni bir saldırıya başlamış durumdadır. Ve bu saldırının hedefi, işçi sınıfının en önemli tarihsel kazanımları arasında bulunan sendikal örgütlenme ve toplu pazarlık hakkıdır.

Çeşitli kapitalist ülkelerde bazı uygulama örnekleri olan bu sistem, Türkiye'de ilk olarak 70'li yılların ikinci yarısında telaffuz edilmişti. Daha sonra da Turgut Özal döneminde gündeme getirilmiş, ancak uygulamaya sokulamamıştı. Şimdi sermaye iktidarı bu sinsi saldırıyı işçi ve kamu çalışanlarının sendikal mevzilerine karşı kullanmaya çalışıyor.

Kamu çalışanlarının son 6-7 yıldır sürdürdüğü "grevli toplu sözleşmeli sendikal hak" mücadelesinin önünü alamayan sermaye devleti, "eşel mobil"i öncelikle bu sendikaları tahrip etmek için kullanmak istiyor. '97'nin ikinci döneminden itibaren "memur maaşlarını" bu sisteme bağlamak isteyen devlet, böylelikle toplusözleşme hakkının içini boşaltmayı, bunun üzerinden sendikaları işlevsizleştirerek zayıflatmayı planlıyor. Öyle ya! Maaşlar enflasyon oranında otomatik olarak artacaksa, sendikanın ve toplusözleşmenin ne gereği var?

Özetle, "eşel-mobil", toplusözleşme mekanizmasını işlevsizleştirip içini boşaltmayı, bunun üzerinden sendikal örgütlenmeyi gereksizleştirip zayıflatmayı hedefleyen bir saldırıdır.

Bilindiği gibi Türkiye'de sendikalar büyük işçi kitlesinin gözünde TİS imzalamakla sınırlı bir işleve sahiptir. Böyle olduğu içindir ki, oluşacak tahribatın büyük olması ihtimali güçlüdür. Toplusözleşme yapma işlev; bile kalmamış bir sendikadan

işçilerin kopması kolaylaşacaktır. Sermayenin asıl sins hesabı da zaten budur. "Eşel-mobil" saldırısı bu anlamda kritik önemde bir saldırıdır.

Bu saldırı, burjuvazinin sendikal mevzilere ilk yönelişi değildir. Sınıf savaşında taşıdıkları önem ölçüsünde sendikalar her zaman burjuvazinin hedef tahtasındadır. Ve burjuvazi bu konuda ciddi bir deneyime, çeşitli araç ve yöntemlere sahiptir.

Faşist askeri darbeyle birlikte '80'li yıllarda ağır yaralar alan Türkiye işçi sınıfı hareketi, bir çok hak ve mevzisini o dönemde kaybetmiştir. 1987'de yeniden filizlenen ve 1991'de doruk noktasına ulaşan sınıf hareketi, '91'den sonraki dönemde hız kesmiştir. Bu süreçte, sosyalizmin prestijinin ve işçi sınıfı hareketinin dünya ölçeğinde zayıflamasından da güç alan sermaye sınıfı, işçi sınıfının elinde kalan mevzileri (başta sendikal örgütlülük, toplu pazarlık ve grev hakkı olmak üzere) dağıtmak için harekete geçmiştir. Sosyalizmin ve kolektivitizmin lanetlenmesi, kapitalizmin ve bireyciliğin kutsanması temeline dayanan genel ideolojik saldırıya paralel olarak, "sözleşmeli personel", "taşeronlaştırma", "devlet güdümlü sendikaları" dayatmak ve aynı amaçlı "üretim sistemleri" kullanmak gibi araçlar bu doğrultuda seferber edilmiştir. Bunlara "çağdaş sendikacılık" akımı ve sendika bürokrasisi gibi etkenlerin rolünü de eklemek gerekiyor.

İşçi sınıfı açısından sendikal mevzileri ve kurumsallaşmış hakları koruma konusunda düşülen bugünkü acizliğin ve yetersizliğin gerisinde yatan temel neden siyasal niteliktedir. İşçi sınıfının dünya ölçeğinde bağımsız sınıf siyaseti yürütecek güç ve örgütlenmelerden yoksun olması; yanısıra, '90'lı yıllara dönülürken Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün dünya ölçüsünde yarattığı gerici atmosfer, bir çok alanda olduğu gibi sendikal alanda da sermayenin saldırılarına zemin oluşturmıştır.

"Eşel-mobil" de içinde sermayenin saldırılarına göğüsleyebilmenin temel koşulu, burjuvazinin karşısına işçi sınıfının siyasal istemleriyle, bağımsız sınıf politikalarıyla çıkabilmektir. "Sınıfa karşı sınıf!" Sendikal örgütlülüklerimizi korumanın, ekonomik, demokratik ve sosyal hak ve çıkarlarımızı koruyup genişletebilmenin de tek yolu budur.

Başta da belirttiğimiz gibi; Şeker-İş, Dok Gemi-İş, Demiryol-İş "eşel-mobil" sistemini ilk onaylayan sendikalar olmuşlardı ve bizzat Türk-İş yönetimi tarafından "sınıfa ihanet"le suçlanmışlardı. Şimdi aynı şeyi kendileri ve Hak-İş yönetimi yaptığına göre, kendilerinin de "işçi sınıfına ihanet" kendi sözleriyle tescil edilmiş olmaktadır.

İşçi sınıfı sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi bu hain çeteyi başından atma mücadelesiyle birleştirmedikçe ileriye doğru bir tek ciddi adım atamaz. Son satış sözleşmeleri ve "eşel-mobil" ihaneti bunu bir kez daha somut olarak göstermiştir.

Emperyalist köleliğin, kapitalist sömürünün diğer adı:

IMF reçeteleri!

Uluslararası finans tekellerinin haciz memuru: IMF

IMF, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra 1947'de, emperyalist ülkelerin finans tekelleri tarafından az gelişmiş ülkeleri sosyalizm "tehlikesine" karşı "korumak" ve kendilerine bağımlı hale getirmek için kuruldu. Başlangıçta karşılıksız yardım, düşük faizli uzun vadeli kredi vb. ile az gelişmiş ülkelere "cazip" imkanlar sunuldu. Emperyalist ülkelerde sermaye ve ürün bolluğu vardı. Az gelişmiş ülkelerde ise sermaye ve ürün kıtlığı. Verilen borç ve kredilerle hem az gelişmiş ülkeler bağımlı hale getirildi, hem de emperyalist tekeller kendilerine yeni pazar imkanları yarattı. Bu yolla az gelişmiş ülkelerin siyasi ve ekonomik politikalarını belirlemek için de önemli bir koz elde ettiler. Yapılan yatırımların uluslararası emperyalist işbölümüne uygun olmasını sağladılar. Ağır sanayi alt yapısı yerine, hafif ve montaj sanayinin gelişmesine izin verdiler. Kendine yeterli bir ekonomik alt yapının oluşturulmasını sürekli olarak engelleyerek, ekonominin emperyalist tekellere bağımlı olarak gelişmesini sağladılar. Bu durum kapitalist düzeni ayakta tutmak için emperyalizmin artıklarından beslenmekten başka bir şansı olmayan yerli işbirlikçi sermaye sınıflarının çıkarlarına da denk düşüyordu.

'70'li yıllara gelindiğinde, kapitalizmin uluslararası krizinin etkisiyle emperyalist tekellere bağımlı olan ekonomiler tıkanarak derin bir bunalımın içine düştüler. İthalata dayalı üretim modeli iflas etme noktasına geldi. Bu noktada devreye yine IMF girdi. Verdiği yüksek faizli kredilerle tıkanan ithalatın yolunu yeniden açtı. Ancak bu durum az gelişmiş ülkelerin emperyalist finans kuruluşlarına olan borçlarını hızla arttırdı. Emperyalist ülkeler bu yolla krizin yükünü az gelişmiş ülkelere yıkmayı da başardılar. Emperyalizme bağımlı az gelişmiş kapitalist ülkelerin dış borçları 1971'de 100 milyar dolar iken 1980'de 500, 1987'de 1200 milyar dolara kadar yükseldi. Buna karşılık en büyük 7 ABD bankasının karlarının 1970'de %22'sini kredi geri ödemeleri oluştururken, 1982'de bu rakam %60'a yükseldi. Bu kredileri kullanan ülkelerin işçi ve emekçilerinin yaşam koşulları ise aynı oranda kötüleşti. Çünkü işbirlikçi sermaye devletleri borç-faiz yükünü bütünüyle işçi ve emekçilerin sırtına yıktı.

Türkiye, IMF ile 17 yıl önce masaya oturduğunda dış borcu 15 milyar dolardı. Bugün yaklaşık 76 milyar dolardır. Özellikle '80 sonrası verilen borç ve kredilerin ihracata dönük yatırımlarda kullanılması şartı getirildi. Çünkü verilen borçların yapılacak ihracattan gelecek dövizlerle ödenmesi garanti altına alınacaktı. IMF'in direktifleri doğrultusunda, ihracata dönük yatırımlar için büyük oranlarda teşvikler, vergi muafiyetleri getirildi. Ekonominin bütün imkanları ihracatın artırılması için seferber edildi. Bu koşul iç piyasanın daralmasını beraberinde getirdi. Üretim ihracata yönelik olarak yapılması, iç pazarın alım gücünü yükseltmenin önemini azalttı. İşçi ve emekçi ücretleri büyük oranlarda düşürüldü. Bütün bunlara rağmen ithalat-ihracat dengesi hep açık verdi. İthalatı karşılamak için yeni borçlara ihtiyaç duyuldu. Yeni borçların faiz yükü daha da arttı.

Emperyalist tekeller için verilen borçlar faizleriyle beraber geri ödenebildiği sürece yeni borç vermekte bir sakınca yoktur. Ekonominin durumu borçları ödeyemeyecek noktaya gelince, kredi notu düşürülür ve IMF devreye sokulur. IMF hazırladığı "istikrar" programlarıyla, işçi ve emekçilerin kalan kırıntı haklarının gaspedilmesi ve ülkede para edebilecek olan şeylerin yok pahasına satılmasını sağlayarak, alınan borçların geri ödeneceğini garanti eder ve kredi musluklarının açılmasını sağlar. IMF uluslararası finans kuruluşlarının "haciz" memuru gibi çalışır. IMF garanti vermeden uluslararası finans kurumlarından kredi bulmak mümkün değildir. Sözde bağımsızlık demogojisi ve çalılık taşı edebiyatı yapan burjuvaların, IMF'in ülkenin bütün işlerine burnunu sokması ve direktifler vermesi karşısında itirazları yoktur. Çünkü onlar emperyalizmle işbirliği içinde ve IMF sayesinde alınacak kredilerle düzenlerini ayakta tutmaktadırlar.

Türkiye'de IMF programları bütün sermaye hükümetleri tarafından uygulanmaktadır. Evren cuntası, ANAP-Özal, DYP-CHP(SHP), ANAYOL, REFAHYOL hükümetleri birbiri peşisıra, IMF'nin önlerine koyduğu ekonomik programları hayata geçirmek için çalıştılar. Muhalefette iken IMF'yi ve onun dikte ettirdiği ekonomik programları eleştirenler, hükümete gelir gelmez IMF ile anlaşma yapmanın "zorunluluğundan" söz etmeye başladılar. Bir an önce IMF'in istediği istikrar tedbirlerini alarak yeni borç anlaşmalarının yapılması için zemin hazırlamaya giriştiler.

Bütün düzen partilerinin IMF önünde secde etmesi, sadece CIA'nın gizli "operasyonlarının" ürünü değildir. Aynı zamanda Türkiye kapitalizminin emperyalizme göbekten bağlı olduğu ve gelecek güvencesini onunla daha fazla bütünleşmekte gördüğünün ifadesidir.

IMF'in istediği koşulların yerine getirilebilmesi işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi, çalışma ve yaşama koşullarının daha da kötüleştirilmesi anlamına gelmektedir. Bunlar, sermaye sınıfının zaten karını maksimize etme çıkarları ile çakışmaktadır. Ayrıca IMF'nin yeşil ışık yakmasıyla kasasına doldurduğu kredi borçlarının geri ödenmesinin ve bu sayede kredi almaya devam edebilmesinin garantisi budur.

IMF paketleri azgın sömürü ve talan demektir!

Bütün bu süreçte, işçi ve emekçiler gerekli direnişi ortaya koyamayınca, sermaye devleti daha da azgınlaşmıştır. Özellikle 5 Nisan istikrar paketinin sonuçları hafızalarda hala canlıdır. Bu paketin uygulanması gibi ekonomide istikrarı

sağlamak için değil, krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmak için uygulamaya kondu.

Bir günde TL'nin değeri %35 oranında düşürüldü. Bütün ürünlere yapılan zamlar ücret artışlarını kısa sürede eritti. Yüzbinlerce işçi işten atıldı. Sendikalar büyük bir hızla üye kaybetti. Birçok işyerinde TİS yetkisi kaybedildi. İşçilerin fazla mesai ücretlerinin %50'sine el kondu. Enflasyon farkları gaspedilmek istendi, uzun bir süre sonra küçük parçalar halinde, enflasyon karşısında erimiş olarak ancak ödendi. Sermaye devleti, enflasyon %150'lere tırmandığı halde sıfır zam dayatmasına cesaret etti. Özelleştirme saldırısı hızlandı. Özelleştirilen pek çok KİT kapandı, buraların arsası için alındığı gerçeği ortaya çıktı. Özelleştirmeden elde edilen gelir, özelleştirilmesi planlanan büyük KİT'lerin yatırım, istihdam, birikmiş vergi ve pirim borçlarının ödenmesine ayrıldı. Ayrıca trilyonlarca lira "danışman firma"ların kasasına akıtıldı. Taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırıları yaygınlaştı.

Toplumsal işçi-emekçi kesimleri birbirlerine karşı kısıktırılmaya çalışıldı. "İşçi ve memurların devletin imkanlarını talan ettiği" demogojileriyle, işçi-emekçi düşmanlığı körüklenmeye çalışıldı. Kamu işçilerine erken emeklilik dayatılırken, özel sektörde çalışan işçilerin emeklilik yaşı yükseltildi. Tarıma yönelik destekleme alımları birkaç ürünle sınırlandırıldı. Kirli savaşın faturası şovenizim körüklenerek işçi ve emekçilere çıkartılmaya devam edildi.

İç borç stoku '94 başlarında 1 katrilyon bile değilken, '96 sonunda 3 katrilyona dayandı. Gelir dağılımı dengesi işçi ve emekçiler aleyhine daha fazla bozuldu. '96 yılında en yoksul

%20'lik kesimle, en zengin %20'lik kesim arasındaki gelir farkı 11 kata çıktı. En yoksul kesimin kişi başına yıllık geliri ortalama 717.4 dolar olurken, en zengin kesimin kişi başına yıllık geliri ortalama 8037.4 dolar oldu. '94-'95 yıllarında işçi ve emekçi ücretlerinde ortalama %42'lik reel gerileme yaşanırken, özel sermaye %54 oranında reel kar ve birikim artışı sağladı. Bu karın büyük bir çoğunluğu da üretime dönük olmayan alanlardan sağlandı. Fedakarlığın tüm toplum tarafından eşit olarak yapılacağı yalanlarını söyleyenlerin yüzleri bu gerçekler karşısında kızarmadı bile.

Geçtiğimiz yıllarda tekeller yüksek kar oranlarıyla palazlandılar. Burada üretim karlarından çok, rantiyeler karlar belirleyici oldu. Bununla birlikte ekonomi '95 yılında %8 ve '96 yılında %7.5 civarında büyüdü. Bu büyüme ezilen ve sömürülen yığınların sefaletinin derinleşmesi sonucunda gerçekleşti. Ama bu bile kapitalist ekonominin çözümsüz sorunlarına derman olmadı. Aynı dönemde dış ve iç borçlar katlanarak arttı. Şimdi başta tekeller olmak üzere sermaye sınıfı düzenin çarklarını döndürebilmek ve palazlanmaya devam edebilmek için işçi ve emekçilerin önüne yeni "istikrar programları" ile çıkıyor. Ezilen ve sömürülen yığınlardan yeni "fedakarlıklar" talep ediyor.

IMF'in acı reçeteleri kapitalizmin krizine ilaç olamıyor!

Tüm bu yaşananlar şu gerçeklerin altını bir kez daha çiziyor. Sermaye düzeni ayakta kalabilmek için işçi ve emekçilere saldırısını sürekli kılmak zorunda. Ama istikrar programları tekelleri palazlandırırsa da, sermaye sınıfını bir süre için rahatlatırsa da, ekonomik ve sosyal gelişmenin önünü hiç bir şekilde açmıyor. Yani işsizlik azalmıyor, gelir dağılımı biraz olsun düzelmiyor, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşama koşulları bir nebze olsun iyileşmiyor. Tersine, sadece "istikrar" programlarının uygulandığı dönemde değil, sonrasında da, sınıflar arasındaki eşitsizlik uçurumu daha da büyüyor. Bir bütün olarak toplumsal yıkım derinleşiyor ve çürüme yaygınlaşıyor. Çünkü iflas eden emperyalizme bağımlılığı ölçüsünde krizi derinleşen kapitalist düzendir. Bu düzen çözümsüzdür, çaresizdir. Sorunlar yapısalıdır ve düzen içi

hiç bir çözüm mümkün değildir. Ayakta kalabilmesi günü (yılları) idare edebilmesine ve bunun için de işçi ve emekçilere dönük saldırılarını sürekli kılmasına bağlıdır.

Saldırı programı kapsamlı ve ucu bucağı da yok. Sermaye iktidarı kendi geleceğinin güvencesini, bu saldırıları işçi ve emekçilere "olağan" bir uygulama olarak kanıksatmaktan geçtiğini görüyor. İşçi sendikaları bu süreçte büyük bir ihanete daha imza attı. Sermaye devletin krizi için işçilerden fedakarlık yapmalarını istemesini destekledi. Ülkenin geleceği için işçilerin fedakarlık yapmaya hazır olduklarını ilan ettiler.

İşçi ve emekçiler şu gerçeği görmek zorundadır. Saldırılar karşısında gerekli direnişi gösterememenin faturası yarın yeni saldırılar olarak karşımıza çıkacaktır. Her boyun eğiş, emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarını daha şiddetli saldırılar için cesaretlendirecektir. Gasp edilen her hak yeni hak gasplarının önünü açacaktır. Sermaye iktidarının dayattığı dipsiz bir yıkım sürecidir. Düzenin ayakta kalabilmesi, kendi geleceğini güvence altına alabilmesi buna bağlıdır.

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilerin direnişini etkisiz hale getirmek için, faşist devlet terörü ve sendika ağalarının yanısıra işçi sınıfını ideolojik bakımdan silahsızlandırmaya, teslim almaya çalışıyor. Bu açıdan işçi ve emekçilerin ücretli kölelik zincirlerinin kilit halkasından yükleniyor. Türk şovenizmiyle sersemletilmiş bir sınıfı teslim almanın en kolay yolu olarak "ulusal çıkarlar, millî uzlaşma, sosyal barış" demogojilerini yükseltiyor. Ekonomik Sosyal Konsey politikasını bunun bir dayanağı olarak hayata geçirmeye çalışıyor.

İşçi ve emekçilerin, kapitalizmin ve sermaye iktidarının hüküm sürdüğü, toplumun uzlaşmaz çıkarları temelinde karşıt sınıflara bölündüğü bu topraklarda "ortak ulusal çıkarlar" ve "bunun için fedakarlık ve uzlaşma, barış" sözünü etmenin en büyük sahtekarlık olduğu gerçeğini görmeleri gerekiyor. Gerçek dost ve düşmanlarını birbirlerinden ayırdedebilmek, sermaye iktidarı ve saldırıları karşısında genel direniş ve kurtuluş yolunda ilerleyebilmek buna bağlıdır. Şovenizmin ve her türlü milliyetçiliğin politik etkisinin sınıf saflarından sökülüp atılması, sermaye iktidarının iktisadi ve sosyal saldırılarını püskürtebilmek açısından da tayin edici bir önem kazanıyor.

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye karşı mücadele görevleri!

İşçi ve emekçilerin bu kapitalist sömürü, soygun ve talan düzenine karşı mücadele

etmekten başka seçenekleri yoktur. Emperyalizme ve IMF'ye karşı mücadele, sermaye iktidarına karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Reformistler, küçük burjuva milliyetçileri işçi ve emekçilerin tepkilerini IMF üzerinde yoğunlaştırarak onun içerdeki dayanağı olan sermaye iktidarı ve kapitalist düzen gerçeklerinin gözden kaçırılmasına hizmet etmektedirler. "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye!" sloganını düzen içi bir bağımsızlık hayalinin politik ifadesi haline getirmeye çalışmak bu anlayışın tipik bir örneğidir. Bu topraklarda sermaye iktidarı, kapitalist ekonomi ve sömürü ilişkileri hüküm sürmeye devam ettiği süreçte TC emperyalizme ve IMF'ye bağımlı kalacaktır. Emperyalizmden bağımsızlık sermaye iktidarının da kapitalist ekonominin de nefes borusunun kesilmesi demektir. Emperyalizmden bağımsız bir ulusal kapitalist gelişme bir yana, Türkiye kapitalizminin emperyalizmden bağımsız ayakta kalabilmesi bile küçük burjuva bir hayaldir. İşçi sınıfı emperyalizme karşı mücadelenin önderliğini yapabilecek, tüm ezilen ve sömürülen kesimleri bu mücadelede kendi bayrağı altında birleştirebilecek yegane sınıftır. Ama bunu başarabilmesi için işçi sınıfının hem burjuvaziden hem de küçük burjuva milliyetçi hayallerden bağımsızlaşması gerekmektedir. Emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesini yükseltmek işçi sınıfının sermaye iktidarının ve sermaye düzeninin karşısına kendi bağımsız sınıf çıkarları, kendi devrimci sınıf çözümü, yani kendi devrimci programı ile dikilmesini gerektirir.

Sermaye iktidarını hedeflemeyen, çözümün bu en temel halkasını belirsizlikte bırakan bir anti-emperyalist mücadele anlayışı dayanakta yoksun küçük-burjuva bir hayaldir. İşçi sınıfını bu tür düzen içi çözüm hayallerinin yedeğine koşmaya çalışanlar, sermaye sınıfı ve onun temsilcileri ile hesabı kesmeyi ve burjuvazinin ideolojik politik denetimi ve icazet alanından çıkmayı başaramayanlar olması bir tesadüf değildir. İşçi sınıfı emperyalizme karşı mücadeleyi, küçük-burjuva milliyetçilerin kutsadığı "vatanın" değil emeğin, "ulusun" değil ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluşu için, sermaye sınıfı ve onun temsilcileri ile işbirliği içinde değil, onun sınıf iktidarını yıkmak için uzlaşmaz bir savaşım olarak yükseltecek ve tüm ezilen, sömürülen yığınların önderliğini de ancak bu şekilde kazanacaktır. Türkiye işçi sınıfının emperyalist egemenliğe karşı mücadelede yol gösterici şiarı "Kahrolsun emperyalizm! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni! Yaşasın bağımsız, sosyalist Türkiye! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" olacaktır.

IMF'in yeni saldırı programları kapıda...

Emperyalist köleliğe son! Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

1 Nisan'da IMF heyetinin ülkemizi ziyaret etmesi işçi ve emekçilere dönük yeni bir azgın saldırı programının hazırlanmakta olduğunu gösteriyor. Nitekim Türkiye'ye gelen son IMF heyetinin sermaye iktidarından iki önemli ve öncelikli talebi vardır. Birincisi, emeklilik yaşının daha da yükseltilerek Avrupa standartlarına ulaştırılması. İkincisi, "sosyal güvenlik reformu"nun bir an önce gerçekleştirilmesi. İşçi ve emekçiler için bunun anlamı; mezarda emeklilik yasaının daha da ağırlaşması ve SSK'nın, BAĞKUR'un ve Emekli Sandığı'nın tasfiyesidir. Bunların yerine Amerika'da uygulanan özel sağlık ve özel emeklilik sigortası önerilmekte, devletin özel sigorta şirketlerini teşvik etmesi istenmektedir. Çalışma Bakanı Çelik IMF ile görüşmesinden sonra basına yaptığı açıklamada "emeklilik yaşının yükseltilmesinin şimdilik mümkün olmadığını, ama bunu gerçekleştirmek için çalışmalar başlatacaklarını" açıkladı. Emekli ikramiyeleri ve aylıklarının bütçeye olan "yükünü" hafifletmek için emeklilik yaşının 60-65 yaşa kadar yükseltilmesi yakın dönemde gündeme getirilecektir.

Avrupa işçi ve emekçilerinin işe başlama yaş ortalaması, ortalama ölüm yaşları ve yaşam standartları Türkiye ortalamasının çok üstündedir. Tabii bunlar sermaye devleti ve IMF için küçük ayrıntılardır, önemli değildir. Bir yandan IMF sosyal güvenlik kurumlarının devlet bütçesine yük olduğunu, buraya aktarılan kaynak nedeniyle bütçe açıklarının arttığını açıklamaktadır. Diğer yandan sermaye devletin sözçüleri, büyük bir ikiyüzlülükle, sosyal güvenlik kurumlarının özelleştirilmesiyle, daha kaliteli hizmetin verilebileceğini iddia etmektedirler.

T. Çiller hastalara müşteri gözüyle bakan özel sağlık kurumlarının hizmet vermek için yarışacaklarını, SSK hastanelerindeki bekleme süreleri ve yetersiz hizmetin sona ereceği "mujde"sini veriyor. Özel sağlık hizmetlerinin işçi ve emekçilere maliyetinin ne olacağını ve bunları nasıl karşılayacaklarını ise bilmezden geliyor. Son dönemde özel sağlık yatırımları için devlet bütçesinden yapılan subvansiyonların hesabını vermiyor. Ama SSK'nın bütçeye getirdiği yükü her fırsatta açıklıyor. Bu yükü hafifletmek için devletin hiçbir katkısı olmadan, bütünüyle işçi ve emekçilerin primleri ile alınmış olan SSK'nın ve Emekli Sandığı'nın mal varlığına el koyarak, özelleştirme planlarını saklama gereği bile duymuyorlar. Kaynak paketlerinde en önemli kalemler bunlardan oluşuyor.

Zaten yetersiz olan sosyal güvenlik kurumlarının bütünüyle özelleştirilmesi işçi

ve emekçilere yıkım getirecektir. Türkiye'de uygulanmak istenen Amerikan modelinin akibeti Amerika işçi ve emekçileri açısından tam bir yıkım olmuştur. Özel sigorta primlerini ödeyemeyenler hiçbir sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerinden yararlanamamıştır. Bugün Amerika sokakları milyonlarca işsiz ve evsizle doludur.

Türkiye'ye gelen IMF heyetinin bir diğer istemi ise, saldırı programının kararlılıkla sürdürülmesi için yakın dönemde bir seçimin gündeme getirilmemesidir. Seçimin, "bugüne kadar sağlanan başarıları alıp götürceğini" söyleyen sermaye hükümeti de bu direktife uyacağını taahhüt ediyor. Sermaye sınıfının tercihi de Refahiyol hükümetine kapsamlı bir saldırı programını uygulattıktan sonra seçime gitmek yönündedir. Yanısıra, IMF heyetinin yaptığı incelemeler sonucunda denk olduğu iddia edilen '97 bütçesinin şimdiden açık vermeye başladığı görülmüş ve memurlara verilen ek zam ile işçilerin TİS'lerinin daha düşük tutulması talep edilmiştir.

Sosyal güvenlik kurumları nasıl bu hale getirildi?

Sosyal güvenlik sisteminin bu hale nasıl geldiğinin açıklamasını ise kimse yapmıyor. Bu fonlar bütünüyle işçi ve emekçilerden kesilen primlerden oluşmaktadır. İşçi ve emekçilerin emekli aylıkları, sağlık giderleri, dinlenme tesisleri vb. bu fonlardan karşılanır. Ancak '80 li yıllardan bu yana bu fonlar sermaye sınıfına ucuz kredi olarak kullanılmaya başlandı. Özellikle SSK fonları erime noktasına geldi. SSK emekli maaş ödemeleri için bankalardan yüksek faizle borçlanma yoluna gitmek zorunda kaldı. Emekliler banka kuyruklarında üç kuruşluk aylıkları için can verirken, sermaye devletin derdi bu hakların nasıl gaspedileceği oldu. Bütün bu gerçekler gizlenerek topluma işçi ve emekçilerin bütçeye yük olduğu yalanları söylenmektedir.

Bugüne kadar sermaye tarafından ucuz kredi olarak yağmalanan sosyal güvenlik fonları, artık kendini finanse edemez duruma gelince, bütçeden kaynak aktarmak zorunda kaldılar. IMF, borç geri ödemelerine gidebilecek, işçi ve emekçilere dönük en küçük paya bile tahammül edemiyor. Sosyal güvenlik kurumlarına bütçeden ayrılan kaynağın bir an önce kesilmesini istiyorlar. İşbirlikçi sermaye devleti de bu soyguna dünden razı. Ucuz kredi soygunu ile iflas ettirdikleri sosyal güvenlik kurumlarını bir an önce tasfiye etmenin planlarını yapıyorlar.

Burjuvazi Türkes'in ardından gözyaşı döküyor...

Eski bir dostun ardından...

"(...)Geçmiş yıllarda, kendisiyle mahkemelik olmuştuk. Yazdığım bazı yazılar nedeniyle beni mahkemeye vermişti. Birbirimizden kesinlikle hoşlanmazdık. Ancak zaman geçti, ülkemizin koşulları değişti ve yazılarım nedeniyle Türkes beni telefonla kutlamaya başladı.

'Sayın Çölaşan bugün çok güzel yazmışsınız. Sizi tebrik ediyorum. Kaleminiz hiç susmasın...' PKK olayına, Kürtçülük tezgâhlarına, ülkemizin bölünmez bütünlüğüne hemen hemen aynı pencereden bakıyorduk. Yolsuzluk ve hırsızlık olaylarında da görüşlerimiz aynıydı.

Bazen bizim gazeteye gelir, uzun boylu konuşurduk. Sözü sohbeti yerinde insandı. Esprili, içten...

(...)Dikkat ediniz, son yıllarda Türkiye nice badireler yaşar ve çok zor günlerden geçerken, Türkes kendi tabanını hep tuttu. Onları sokağa dökmedi. Buna izin vermedi.

Özellikle PKK terörünün yarattığı acı olayları hepimiz yaşadık. Şehit cenazelerini milyonlarca insanımız kaldırdı. Bütün bunlar olurken Türkes sadece bir kez göz kırpsaydı, milyonlarca ülkücü sokağa dökülür ve gerçekten de kan gövdeyi götürürdü.

Bunu yapmadı, yaptırmadı... Çünkü sokağın tehlikelerini geçmiş yıllarda bizzat görmüştü.(...)" (Emin Çölaşan, *Hürriyet*, 6/4/97)

Türkes'in kanlı mirası ve Altan Öymen'in hayalleri

"(...)Evet, Türkes, Meclis'te olsa, veya önümüzdeki seçimde oluşacak yeni Meclis'e girmeye ömrü yetse, özellikle "son sentez"indeki barışçı ve uzlaştırıcı politikalarıyla, siyasal hayatımıza daha da olumlu katkılarda bulunacaktı. Dileriz, şimdi partisi, onun görevini devralacak olan kadroların yönetiminde, aynı hedeflerin takipçisi olur. Eski ve acılarla dolu mücadele dönemlerinden kalan alışkanlıkların özellikle gençlerimiz arasındaki etkilerine set çekme çabasını sürdürür. Bu, belli ki, onlara artık, Türkes'in bir vasiyeti gibidir.(...)"

(Altan Öymen, *Milliyet*, 6/4/1997)

Türkes'in ardında bıraktıkları...

"(...)12 Eylül müdahalesi hem ülkücülere, hem MHP'ye, hem de Türkes'e çok şey anlattı, çok değiştirdi. Özellikle Türkes eski sivriliklerini bıraktı ve elinden geldiğince uzlaşma aramaya çalışan bir devlet adamı niteliğine büründü. Ermenistan ile yakınlaşma çabalarında önemli rol oynadı. Azerbaycan'da istikrar peşinde koştu. Ülkücü grupları frenlemeye başladı.

Şimdi onun bırakacağı mirasın nasıl paylaşılacağı soruluyor. Eğer parti birbirine düşmeden, bölüp parçalanmadan geçişi tamamlarsa, 'Türkes ardında iyi bir kurum bırakmış' denecek. Aksi halde yılları boşa gitmiş olacak. (...)"

(Mehmet Ali Birand, *Sabah*, 6/4/1997)

Başbuğa saygı...

"(...)Türkes'in erdemi, ilerleyen yaşına rağmen, geçmişe takılıp kalmamayı başarmasıdır. Milliyetçiliği ve siyasi devletçiliği bırakmadı. Ama, şiddet yerine hukukun, içe dönüklük yerine global rekabetin, kampaşma yerine uzlaşmanın sözcüsü oldu. Nazım Hikmet'ten şiir bile okumadı mı kendi kitleleri önünde.

Beğeniriz, beğenmeyiz siyasi söylemini. Bu başka mesele. Ama Türkes, gerçekten bir 'Başbuğ'du. Yani 'lider'di işte!..."

(Mehmet Barlas, *Sabah*, 6/4/1997)

Şıracının şahidi...

"(...)Türkes'in sergüzeştçi albay Aydemir'in 22 Şubat ayaklanmasına katıldığını hiç sanmamışımdır. Bir defa Türkes, Aydemir'in emrine girecek adam değildi. İkincisi, sürgünden döndükten sonra oyunu kurallarına göre oynamayı tercih ettiğini sezinlemişimdir. 'İhtilalin kudretli Albayı' parlamenter rejimi Türkiye için 'tek yol' görerek siyasi hayatını sürdürmüş, hatta bunu, onun takdire şayan bir havarisi olarak tamamlamıştır. Ölümünün Türkiye'yi yasa boğmuş olmasını böyle değerlendirmek gerçekçi bir davranış olur. Alparslan Türkes hakkındaki hükmü 'bütün icraatına bakarak' elbette ki Tarih - büyük harfle - verecektir. Ama ben ondaki değişimin olumluya doğru bulunduğuna bir gazeteci olarak şahadet etmeye hazırım. Allah ona rahmet eylesin."

(Metin Toker, *Milliyet*, 8/4/1997)

Türkes'in sesi, sermayenin yüreği ve kirli savaş

"(...)Şavunduğu milliyetçiliğin ırkçılığa dayanmadığını daima tekrarladı. Ve bu iddiasını, PKK'nın ırkçı terörü sırasında izlediği politikayla kanıtlamasını bildi.

(...) Onun yerinde, PKK'ya karşı oluşan nefreti sömürmekten utanmayan bir fırsatçı bulunsaydı ülke iç savaşa sürüklenebilirdi. Kendisinden sonrakiler, ona bağlılıklarını, özellikle bu alandaki duyarlılığını yaşatarak göstermek zorundadırlar.

(...) Türkes'in gök görültüsünü andıran bir sesi vardı. Kişisel var olma kavgalarını bölünmüşlüğü devamında gören Çiller ile Mesut Yılmaz'ın, bu sesi vicdanlarında sürekli duymalarını diliyorum. (...)"

(Güngör Mengi, *Sabah*, 6/4/1997)

Türkes'in bilmediğimiz yönleri...

"(...)Artık siyasi amaçlarını gerçekleştirmek için gerekirse kuvvete başvurmayı hoş gören Türkes gitmiş, onun yerine demokratik sistemi içine sindirmiş, ülkede barış ve huzurun yerleşmesine çalışan, hoşgörülü ve olgun bir Türkes gelmişti. Tüm amacı, laik ve demokratik sistemi yaşatmaktır.

Türkes'in aramızdan ebediyen ayrılmasıyla sadece gerçek bir vatanseveri değil, aynı zamanda, devlet adamı kıvamına gelmiş bir siyasi lideri de kaybettik. Ulusumuzun da başı sağolsun."

(Oktaç Ekşi, *Hürriyet*, 6/4/1997)

Türkes'in Kürt sevgisi...

"(...)Türkiye'de bütün vahşetiyle süren ayrılıkçı terör, milliyetçi bir parti için bulunmaz malzemeydi.

Türkes, halkın ayrılıkçı teröre karşı duyduğu öfkeyi istismar edip kolay yoldan oy toplayabilirdi. Ama bunu yapmadı. Bu konuda sağduyulu davranarak Kürt kökenli yurttaşlara herkesten çok sahip çıktı. Onları teröristlerden ayrı tuttu, yaptığı konuşmalarda Kürt kökenli yurttaşların bizim kardeşlerimiz olduğunu sürekli vurguladı.(...)"

(Tufan Türepe, *Hürriyet*, 7/4/1997)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Çete devletinin Türkes Kampanyası Sürüyor! Türkes'in tarihi Susurluk'un tarihidir!

Sermaye devleti, ülkücü-faşist hareketi parlatmaya dönük bir kampanya başlatmış bulunmaktadır. Türkes'in ölümü vesilesiyle başlatılmış olan bu kampanya, geçtiğimiz hafta içerisinde gerçekleştirilen "Türk Kurultayı" ile devam etti.

Sermayenin bu çabası boşa değildir. Susurluk'u izleyen bu gerici kampanya, Susurluk'un yarattığı tahribatın sonuçlarını törpülemeye dönüktür.

Sermayenin emeğe ve sınıfa dönük kanlı yüzü: Türkes

12 Eylül cuntasını, darbenin hemen ardından cezaevinde; "Biz içerideyiz ama fikirlerimiz iktidarda" sözleriyle özetlemişti Türkes. O şimdi öldü. Ancak fikirleri hala iktidarda.

Türkes, siyaset sahnesinde sesini duyurmaya başladığı ilk günden bugüne kadar, sermaye sınıfının, emeğe ve sınıfa dönük saldırılarının en uçtaki görünümü olmuştur. 1960'lı yıllardan bugüne, "komünizm tehlikesine karşı" sermayenin hizmetinde faşist hareketi örgütleyen ve yönlendirenlerin başında gelir Türkes. Sivil faşist hareketin devletten nispeten bağımsız örgütlendiği, o oranda dışsal bir takım dinamikler taşıdığı dönemlerde dahi Türkes'in çizgisi kapitalizmin bekası doğrultusunda olmuştur.

Türkes sermaye sınıfının bir

üyyesi ve önemli temsilcilerinden biridir. O sadece faşist hareketin eli kanlı lideri değil; sermayenin emeğe ve sınıfa dönük yüzüdür. Yüceltilmeye, kutsanmaya çalışılan o değil, onun temsil ettiği sınıf ve değerler bütünüdür.

Bugün bu devletin tüm yönetim kademelerinde Türkes'in yetiştirmeleri yeralmaktadır. Siyasi parti yöneticilerinden bürokratlara, emniyet müdürlerinden generallere,

milletvekilleriinden bakanlara kadar bir çok kilit isim ülkü ocaklarından geçmiştir.

Susurluk, devletin ve düzenin pisliklerini bir bir ortaya dökerken faşist kadrolaşmanın da

ipliğini pazara çıkarmış durumdadır.

Susurluk'un toplumsal hafızada bıraktığı izlerden biri de faşist harekete dönük olanıdır. Bugün işçi ve emekçiler Susurluk dendğinde ülkücü hareketi ve pisliklerini hatırlamaktadır.

Susurluk'a adı şu ya da bu biçimde bulaşmış hemen herkesin ülkücü kadrolaşma içinde yeralmış olması ya da yakınlığı bir rastlantı olmadığı gibi, düzenin en büyük sıkıntılarından biridir de. Sermayenin en sadık koruyucuları ve devlet mekanizmasının omurgası durumundaki faşist kadrolar Susurluktan yıpranarak çıktılar.

Türkes'in ölümü üzerine körüklenen kampanya bu yıpranmayı ortadan kaldırmaya

dönüktür. Sermaye faşist hareketi kutsayarak, aslında devlet mekanizmasının yıpranmışlığını onarmayı hedeflemektedir.

Türkeş'in ılımlılığı

Bugün bu kampanyanın en önemli ayaklarından birini burjuva medyanın yayın çizgisi oluşturmaktadır. Türkeş'in ölümünden bugüne tüm gazete ve televizyonlar özel bir tarzda bu gündemi işlediler. Yazı dizileri, TV programları, köşe yazıları hep aynı şeyi propaganda etti durdu. Siyasal yelpazenin en sağında yer alanlardan kendisini "solda" ifade edenlere kadar tüm burjuva

kalemler aynı teraneyi okudular: "Türkeş'in '80 sonrası ılımlı kimliği ve demokratisi"! Açık olan şudur ki; '80 sonrası değişen Türkeş'in kimliği değildir. 12 Eylül cuntası, ideolojik planda Türkeş çizgisinin iktidarını temsil etmekle kalmamış, gerek baskı ve terör yoluyla, gerek yasal düzenlemeler eliyle devleti tahkim ederek faşist hareket ile içiçe geçirmiştir. Susurluk'un gözler önüne serdiği en net gerçeklerden biri budur. Devlet mekanizmasının tüm katmanlarında ve siyasal partilerde ülkücü kadrolaşma had safhaya varmış durumdadır. Devletin iç ve dış politik duruşu Türkeş çizgisi ile özdeşleşmiş, buna uygun yasal-yasadışı kurumsallaşmalar yaratılmıştır. '80'li ve '90'lı yıllara damgasını vuran devlet terörünün ardında bu faşist kadrolaşmanın ve kurumların imzası vardır. Emniyet ve ordunun içerisinde; Özel Tim, MİT ve JİTEM'in oluşturulmasında; kontrgerilla faaliyetlerinin örgütlenmesinde ve yürütülmesinde faşist kadrolar kilit yer almış durumdadırlar. 12 Eylül'den bugüne sömürgeci kirli savaştan faili meçhul cinayetlere, gözaltında kayıplardan yargısız infazlara tüm bu uygulamalarda Ağar'ların, Menzîr'lerin, Şahin'lerin, Çatlı'ların rolü büyüktür.

'80' sonrası faşist hareket için sözkonusu olan ılımlılaştırma değil, devletle daha organik ve sistemli bir çalışma ile içiçeleşmedir.

Türk Kurultayı

Türkeş'in cenaze törenini izleyen günler içerisinde "Türk Kurultayı" gerçekleştirildi. Son bir kaç yıldır daha çok sermaye devletinin dış politikasına dönük bir ihtiyacın ürünü olarak düzenlenen ve geleneksel hale getirilen Türk Kurultayı, bu kez Türkeş'in ölümü vesilesi ile başlatılan kampanyanın önemli bir ayağı oldu. Türkeş'in "vasiyeti" olarak lanse edilen ve onun dış politikadaki

öngörülerinin, devlete yaptığı hizmetlerin bir ürünü olarak sunulan Türk Kurultayı, Türk Cumhuriyetlerden gelen temsilcilerin katılımı ile gerçekleşti. Sermaye devletinin cumhurbaşkanından milletvekillerine kadar bir çok önemli temsilcisinin hazır bulunduğu Kurultay tam bir ülkücü gösteri olarak geçti.

Sermaye devletinin başı Demirel, kendisine hediye edilen "bozkurt başlı asa" ile dakikalarca salondaki ülküdaşlarını selamlamıştır. Sadece bu görüntü bile çürüten düzen, çeteleşen devlet gerçeğinin bir yansımasıdır.

İkinci bir Susurluk skandalı

Faşist hareketin parlatılmasına dönük bu kampanya aslında ikinci bir Susurluk'tur. Susurluk kazası nasıl Çatlı-Kocadağ-Bucak üçlüsü üzerinden gizli ilişkiler ağını, kontrgerilla devleti gerçeğini açığa çıkarmış ise, sadece Türkeş'in cenazesi bile bunu kat be kat aşan bir tablo ortaya çıkarmış durumdadır. Çatlı'nın silah arkadaşlarından ülkücü mafyaya, cumhurbaşkanından milletvekillerine, emniyet müdürlerinden ordu görevlilerine tüm bir devlet çetesi bu cenaze töreninde biraradadır. "ılımlı ve demokrat Türkeş", "Birlik ve beraberlik" nakaratlarıyla üstü örtülmeye çalışılan yalın gerçek işte budur.

Sermaye devleti önümüzdeki süreçte faşist harekete her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Kriz hareket imkanlarını iyice kısıtlamış durumdadır. İşçi sınıfına dönük saldırılarından taviz veremeyecek durumda olan sermaye için tek çare kendisini tahkim etmek, terör yoluyla tepkileri sindirmektir.

Böyle bir dönemde devlet mekanizmasını elinde tutan faşist kadrolardan vazgeçebilmek gibi bir lükse dahi sahip değildir. M. Ağar'ların, S. Bucak'ların, İ. Şahin'lerin ortaya çıkan tüm pisliklere rağmen korunması ve "temize" çıkarılması bunun en net göstergesidir.

Sadece Türkiye'de değil İsviçre'de, Fransa'da, Almanya'da ve daha bir çok ülkede faşist hareketler parlatılmakta, sermayenin desteği ile palazlandırılmaktadır. Bu elbetteki bir rastlantı değil. Daha bir kaç yıl öncesi, Doğu Bloku ülkelerinin çözülmesinin ardından "Sosyalizm öldü. Yaşasın kapitalizm!" naraları atan Yeni Dünya Düzeni'nin kurucuları bugün yeni bir devrimler kuşağının sıcaklığını enselerinde hissetmektedir.

Açıktır ki; sermaye, yükselen emekçi kitle mücadelesinin önünü faşist hareketin kendisine sağladığı olanaklar eliyle kesmeyi planlamaktadır.

Cumartesi eylemi 100. haftasında

Sermayenin faşist diktatörlüğü "kaybetmeye" devam ediyor!

Hepimiz kayıp anası, Hepimiz tutsak yakınıyız!

İlk; 27 Mayıs 1995 tarihinde gözaltında kayıpların son bulması umuduyla oturma eylemi başlatıldı Galatasaray Lisesi'nin önünde. Ama aradan tam 99 hafta geçti ve bu hafta "100." kez oturuluyor burada. Bırakın kayıpların bulunmasını bu 100 haftada "93" gözaltında kayıp gerçekleşti.

Kenan Evren "12 Eylül'de "Asmayalım da besleyelim mi?" demişti ve '49' kişi idam edilmişti. Daha sonra idamlar durdu. İnsanlar artık idam edilmiyor, fakat gayri-resim yollardan yok ediliyorlar. Gözaltına alınıp sistemli işkencelerden geçiriliyor, tecavüz ediliyor, katlediliyorlar. Cesetleri de yol kenarlarına, kör kuyulara, Tugay çöplüklerine ve kimsesizler mezarlığına atılıyor. Kayıplarını arayanlara faşist sermaye diktatörlüğünün kolluk güçleri: "Bizde yok, biz almadık" diyor. Üsteleyenler, yakınlarını aramakta ve hesap sormakta ısrar edenler ise tehdit edilerek, saldırıya uğruyorlar. coplanıyorlar, gözaltına alınıyorlar.

İşte böyle bir Türkiye'de 100.kez "Gözaltında kayıplar" için Galatasaray Lisesi'nin önünde oturuldu.

Saat 12.00'da başlayan oturma eyleminde analar; eylemin başladığı 27 Mayıs '95 tarihinden bu yana "kayıplara karşı yaptığımız oturma eylemi sırasında, 89'u OHAL bölgesinde olmak üzere 93 yeni kayıp olayı yaşandı. Bizler, kayıplar son bulana, yetkililer yargılanana kadar burada olacağız" dediler. Kayıp analarına; Almanya'dan

parlemlerler, Demokratik İşçi Dernekleri Federasyon üyeleri, Demokratik Avukatlar Birliği üyelerinin yanı sıra Uluslararası İnsan Hakları Dernek üyeleri, eski DEP Milletvekili Mahmut Alınak, sanatçı Ferhat Tunç, Grup Yorum, Grup Kızılırmak, Hadeb üyeleri, üniversite öğrencileri, Salih Bozışık'ın kardeşi Mehmet Bozışık ile yaklaşık 500 kişilik kalabalık bir grup katıldı. Baba Ocak, öldürülen Özgür Gündem Muhabiri Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe, Kenan Bilgin'in ağabeyi İrfan Bilgin ve Mehmet Bozışık'ın konuşmalarının ardından basın açıklaması okundu.

"Savaş yalnızca topla tüfekle sürmüyor. Savaş bir hukuku yok ederek sürüyor. Bu yüzden kayıp olaylarının tamamına yakını OHAL bölgesinde yaşanıyor" diye sürdürülen basın açıklamasında, bölgede yaşamın diğer adının 'kaybolmak' olduğu, gözaltında kaybedilenlerin hepsinin Kürt olduğu vurgulandı. Eylemde daha sonra 16 yıl önce 12 Nisan 1981 yılında polis tarafından kaçırılan Nurettin Yedigöl tanıtıldı. Eylem sırasında sık sık "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı. Oturma eylemi karanfillerin lisenin önüne bırakılmasıyla 13.00'da sona erdirildi.

“İsrar ve isyan ediyorum!” kampanyası üzerine.. Kendiliğindenlikte “İsrar” edenler, “İsyan” eden kitlelere önderlik edemez!

Bilindiği gibi 28 Şubat'ta sona eren (daha sonra 9 Mart'a kadar uzatılmıştı) “Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık!” kampanyası Yurtdaş İnisiyatifinin çağrısıyla 6 Nisan'da yeniden başlatıldı. Ancak, bu kez “İsrar ediyorum, isyan ediyorum!” adı altında sürdürülen eylemler geçmiş yaygınlığına, kitleselliğine ve etkinliğine ulaşamadı. Burjuva muhalefetin inisiyatifiyle gerçekleştiren bir kaç medyatik gösterinin dışında emekçi semtler yeni kampanyayı nispeten sessiz karşıladı.

Oysa, ilk gündeme getirildiğinde toplumun değişik kesimleri tarafından ummadık bir düzeyde sahiplenilen 1 dakika karanlık eylemleri emekçi semtlerine de sıçramıştı. Emekçi yığınların, Susurluk'un ortaya çıkardığı gerçeklerle birlikte bir anda yükselen ve keskinleşen devlet karşıtı tepkilerine 1 dakika karanlık kampanyasıyla bir kanal açılmıştı. Liberal-burjuva muhalefetin eyleme çizdiği pasif “ışık söndürme” sınırı burada hızla aşılmış, devlet karşıtı kitlesel sokak gösterileri sürece damgasını vurmuştu.

Bugün ise, geçmişte her akşam militan ve kitlesel sokak gösterilerine sahne olan bir çok mahallede eylemler ancak seyrek aralıklarla (haftada bir) düzenlenebilmektedir. Geçmiş eylemlerde öncü bir rol oynayan devrimci güçlerin yoğun çabalarına rağmen etkinlikler son derece cılız kalmaktadır. Okmeydanı gibi bazı istisnai yerlerde ise devrimci güçler belli bir katılımı sağlamakla beraber, geniş kitleler desteğini çekmiş bulunmaktadır.

Peki, tam da devletin, hertürlü inandırıcılık ve ciddiyetten uzak Susurluk raporunu açıklayarak gerçeklerin üzerini en kaba tarzda örtmeye çalıştığı bir sırada yeniden gündeme getirilen 21.00 eylemlerinin eski etkinliğine ulaşamaması, emekçi kitlelerin tepki ve mücadele dinamiklerini bu kez harekete geçirememesi nasıl yorumlanmalıdır?

Bunun yanıtı herşeyden önce geçmiş eylem sürecinin kendisinde aranmalıdır. Yurttaş inisiyatifi tarafından başlatılan kampanya liberal burjuva muhalefetinin niyeti dışında emekçi katmanlarda biriken tepki ve öfkelerle kendisini ifade edebileceği bir kanal açmıştır. Bu zemin üzerinden büyük ölçüde kendiliğinden başlayan sokak eylemleri devrimci güçlerin de müdahalesiyle hızla düzen karşıtı bir içerik kazanmıştır. Ne var ki, devlete yönelen talepler etrafında şekillenen sokak hareketi semtlerin dar sınırlarını aşamadığı gibi, kendisini süreklileştirecek/sıçratacak bir örgütsel yapıya da kavuşamamıştır. Daha da önemlisi ve birincisini de koşullayacak tarzda, belli bir düzeye ulaşan eylemlere yeni bir boyut kazandırılmamıştır. Heterojen semt halkının istikrarsız mücadele dinamikleri üzerinde yükselen eylemler, düzen karşıtı bir kitle hareketinin öncü, motor gücü olan işçi sınıfının desteğinden büyük ölçüde mahrum kalmıştır. Harekete kendi

içinde müdahale eden geleneksel devrimci hareket bu soruna ilgisiz yaklaşmış, işçi sınıfının bağımsız tavrını örgütlemek için ciddi bir çaba sergilememiştir. Eylemlere yeni bir nitelik ve etkinlik kazandırılmadığı, inisiyatif tümüyle burjuvazinin elinden alınmadığı ölçüsünde ise hareket büyük ölçüde sonuçsuz kalmıştır. Bu ise süreç içerisinde kitlelerde belli bir yorgunluğa ve isteksizliğe yol açmıştır.

Devrimci hareket, ilk kampanyanın sonuna yaklaşıldığında, henüz dinamik ve canlı olan emekçi sokak hareketini semtlerin dışına taşıma ve merkezi bir gösteri/miting yoluyla “Çeteleşen devletin hesabını emekçiler soracak!” mesajını tüm topluma ulaştırma, böylece inisiyatifi tümüyle eline alma fırsatını kaçırmıştır. Komünistlerin emekçi semtlerden yükselen kitle hareketini yeni bir düzeye sıçratmak ve bu doğrultudaki bir devrimci iş ve güç

birliği için gösterdiği çabalar yanıtızsız kalmıştır. 28 Şubat'ta devrimci bir inisiyatif altında Taksim ve Kadıköy'de merkezi gösteriler düzenleme önerisi güçlü bir karşılık bulamayan ve bu etkinlikleri tek başına omuzlamak zorunda kalan komünist hareket, işçi sınıfını eksen alan siyasal faaliyet alanında da yalnız kalmıştır.

Dolayısıyla kampanya yeni bir düzeye ulaşmadan ve sınıfın aktif desteğini kazanmadan burjuvazinin inisiyatifiyle bitirilmiştir. Devrimci güçler henüz hareket üzerinde gerçek bir denetim ve yönlendiricilik sağlamadığı içindir de, sokak hareketi kitlelerin gözünde “meşru” zeminini kaybetmiştir. Kampanya 9 Mart'a kadar uzatılmasına rağmen emekçi semtlerinde süren eylemler hızla sönümlenmiştir.

1 dakika karanlık eylemlerinin bitirilişi ile devletin Susurluk gündemini

laiklik-şeriat, şeriat-darbe sahte kampanyasıyla boğuntuya getirmeye çalışması aynı döneme denk düşer. Yolaçıcı, güçlü bir devrimci müdahaleyle yüzyüze kalmayan emekçi kitleler bu propagandaların da etkisiyle yeniden evlerine çekildiler. Kampanya belli bir aradan sonra yeniden başlatıldığında ise yığınlar, eski düzeyiyle sürdürüldüğü koşullarda öfke ve tepkilerine yanıt olamayan, hiç bir somut sonuç getirmeyen eylemlere ilgi göstermedi.

Geleneksel devrimci hareket, “İsrar ediyorum, isyan ediyorum!” kampanyasına genelde soğuk yaklaşan emekçi kitlelerin aksine, büyük bir “öngörü” örneği sergileyerek dört elle sarıldı. Sözkonusu kampanyaya, kitleleri yeniden harekete geçirmenin, politik bir atmosfere sokmanın bir vesilesi olarak değerlendirmekten çok öte bir değer biçti. Örnek vermek gerekirse, Atılım gazetesi liberal burjuva muhalefetin ortaya attığı bir şiarı kapağına çıkartacak denli ileri gitti. Kapaktan hedef kitlesine “İsrar ve İsyanla 1 Mayıs'a!” diye seslendi.

Emekçi semtlerin heterojen, şekilsiz ve istikrarsız mücadele dinamiklerine yaslanmayı bir marifet sayan, ancak geniş emekçi kitlelerin talep ve tepkilerine yanıt veren bir devrimci önderlik sergilemekten dahi uzak olan geleneksel devrimci hareket böylece bir kez daha burjuvazinin belirlediği gündemin ötesine taşamadığını ortaya koymuş oldu. Dolayısıyla kendiliğindenci, popülist karakterini bir kez daha sergiledi.

Kuşkusuz, çeteleşen devlet, çürüten düzen gündemini canlı tutmak ve bu doğrultuda emekçi kitleleri harekete geçirmek için ek olanaklar sunan “İsrar ediyorum, isyan ediyorum!” kampanyasına devrimci bir ilgiyle yaklaşılmalıdır. Ancak bugün temel görev liberal burjuvazinin meşruiyet sınırlarını belirlediği bir kampanyaya kendi içinde müdahale etmek olamaz. İrادی bir tarzda ve devrimcilerin dışına taşmayan katılımlarla bu eylemleri sürdürmek de olamaz. Temel görev emekçi kitle hareketine istikrar kazandıracak ve onu düzen dışı, devrimci bir mecraya çekebilecek gerçek güç olan işçi sınıfını eksen alan devrimci politik faaliyeti yükseltmektir. “Çete devletin hesabını emekçiler soracak!”, “Temiz toplum savaşan işçi-emekçilerle gelecek!”, “Karanlığı devrim aydınlatacak!” temel şiarlarını sınıfa mal etmektir. İşçi sınıfının devrimci bir etkinlik altında 1 Mayıs'ta kavga alanına çıkaracak, sermayenin topyekün saldırılarına ve çeteleşen devlete karşı bağımsız sınıf tavrını ortaya koymasını sağlayacak devrimci önderlik misyonunu yerine getirmektedir.

Ancak bu devrimci görevler layıkıyla yerine getirildiğindedir ki, sürece devrimci güçler damgasını vurabilecek, burjuvazinin elindeki inisiyatif tümüyle alınıp işçi-emekçilerin eline geçecek, devrimci bir kitle hareketinin önü açılacaktır!

İzmir'de 1 Mayıs'a dönük devrimci iş ve güç birliği

İzmir'de faaliyet gösteren bir çok devrimci yapının biraraya gelmesiyle oluşturulan birlik, 1 Mayıs öncesi fabrikalarda ve emekçi semtlerinde, 1 Mayıs'ta ise alanda ortak bir devrimci duruşu sağlamayı hedeflemektedir.

1 Mayıs'a dönük iş ve güç birliği çalışmaları Kızıl Bayrak, Demokratik Mücadele Platformu, Özgür Atılım, Partizan Sesi, Özgür Gelecek, Sterka Rızgari, Odak, Hedef temsilcilerinin katıldığı bir toplantıyla başlamıştır. Bu toplantıda diğer devrimci hareketlere de çağrı yapılması kararı alınmıştır. Ancak Alinteri ve Kurtuluş bu çağrılara yanıt vermemiştir. Özgür Halk ve Devrimci Parti Güçleri ise sonraki toplantıya katılmalarına rağmen, birliğin içerisinde yer alıp almayacaklarını belirleyememişlerdir.

İlk toplantılardan itibaren karar altına alınan en önemli noktalar, Demokrasi Platformuna bir sözcü gönderilmesi, alana girişin belirlenmesi, Ege Bölgesine merkezi bir çağrının yapılması ve 1 Mayıs öncesinde bir bildiri yayınlanması olmuştur.

Daha sonraki iki toplantı ise bildirinin içeriği üzerinde süren kısır tartışmalarla geçti ve halen daha bir sonuca ulaşılmadı. Oysa bildiride işçilerin, emekçilerin genel sorunlarından hareketle mücadeleye, alanlara çağrı yapılmaktaydı. Ve bir sonuç getirmesi için bir an önce dağıtılması gerekiyordu.

Biz komünistler bütün olumsuzluklara karşın işçilerin, emekçilerin önüne devrimci ortaklık temelinde çıkılmasının gerekliliğinden yanayız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İZMİR

İstanbul'da sol güçler devrimci 1 Mayıs için bir araya geldiler!

İstanbul'da çeşitli devrimci yapılar ve siyasi partiler 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir tarzda kutlanması için bir araya geldiler. Başından itibaren, 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak, kutlamaları kavga alanlarından uzak salon ve çayirlara hapsetmek niyetini belli eden sendika bürokratlarının oyunu bozmak ve bizzat inisiyatif ele almak için oluşturulan platform bugüne dek 3 kez toplandı. İlk toplantıya SİP, DMP, Alınteri, Hedef, Direniş, Devrimci Mücadele, Kızıl Bayrak, Tekstil İşçileri Bülteni, DİSK Emekli Sen'den bir temsilci ve gözlemci olarak Devrimci Çözüm katıldı. Bu bileşimden Devrimci Çözüm daha sonra ayrılırken, DPG ve Sokak Gazetesi dahil oldular. Kurtuluş ise başından itibaren toplantılara katılmamayı yeğledi. 1 Mayıs'a ilişkin tavrını ise gelecek süreçte açıklayacağını ifade etti.

Toplantılarda ele alan gündemlerin başında, ortak bir devrimci duruşun sağlanması için nelerin yapılması gerektiği yer aldı. İşçi kitleleriyle omuzomuzda durmak ve sınıfa belirlenecek ortak şiarlar etrafında seslenmek gerektiği genel bir eğilimi ifade ediyordu. Sermaye devletin ve sendika bürokratlarının işbirliği içerisinde devrimci güçleri işçi sınıfından yalıtma çabalarına daha bugünden set çekilmesi gerektiği vurgulandı. Katılımcıların çoğunluğu 1 Mayıs'97 için Abide-i Hürriyet Meydanı'nın belirlendiği mevcut koşullarda, buraya katılmak gerektiği, ancak belirlenen sıralamada yine arkalara düşen devrimci güçlerin işçi kortejleri arasında konumlanabilmesi için KESK, DİSK, Türk-İş ve Hak-İş'den oluşan tertip komitesine basınç uygulanması konusunda anlaştı.

Yanısıra ise, özellikle de '77 1 Mayıs katliamının 20. yıldönümünde Taksim'e çıkmanın özel anlamına da parmak basıldı. Taksim ajitasyonunun sürdürülmesi, Abide-i Hürriyet'teki gösterinin ardından yığınsal bir tarzda Taksim'e çıkılması için koşulların oluşturulması doğrultusunda da ortak bir eğilim oluşturuldu.

Yine ele alınan konuların içerisinde, 1 Mayıs öncesi ve onu izleyen süreçte devletin devrimci basına, emek ve özgürlük güçlerine dönük yoğunlaşan saldırıları karşısında ortak bir duruşun sağlanması, özel bir yer kapladı. Söz konusu saldırıların püskürtülmesi ve uzun mücadeleler sonucu yaratılan mevzilerin korunarak geliştirilmesi için devrimci dayanışmanın özellikle böylesi dönemde özel bir önem taşıdığının altı çizildi.

Olumlu bir havada geçen toplantılar devrimci cephede 1 Mayıs'a dönük etkili bir iş ve güç birliği için güçlü bir eğilimi yansıtmaktadır. Ancak her şey önümüzdeki toplantılarda alınacak somut kararlara ve bu kararların dar grupçu kaygılarına geçit vermeyen bir tavizsizlikle uygulanmasına bağlıdır. Bir araya gelen devrimci yapıların, içinde bulunduğumuz süreçte sınıfın devrimci damgasını vurduğu kitlese, birleşik, militan bir 1 Mayıs temel ortak hedefi için ortaya koyacağı bağımsız pratik-politik faaliyet ise bu devrimci iş birliğinin gücüne güç katacaktır.

Açık ki, '97 1 Mayıs'ına devrimci güçlerin ve onun etkinliği altındaki sınıf bilinçli işçilerin damgasını vurması yalnızca önümüzdeki dönemde sınıfın mücadele seyrini belirlemekle kalmayacak, devrimci hareketin önüne onu güçlendirecek bir çok önemli imkanlar da sunacaktır.

Aşağıda bir grup öncü işçinin 18 Nisan '96'da 1 Mayıs için başlatacakları imza kampanyası metnini okurlarımıza sunuyoruz:

Kitlese, birleşik, militan bir 1 Mayıs için ileri...

Biz aşağıda imzası bulunanlar öncü işçiler, sınıf bilinçli sendikacılar ve sınıfın davasına sahip çıkan kişiler olarak, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı, anlamına uygun bir tarzda kavga alanlarında kutlamak istiyoruz. 1 Mayıs'ta işçi sınıfı sermayenin topyekün saldırılarına, hain sendika bürokrasisi barikatına ve Susurluk'la birlikte gün ışığına çıkan çeteleşen devlete karşı mücadele bayrağını kaldırmalıdır. Bunun için 1 Mayıs'ta üretimin topyekün durdurulması ve alanlara çıkılması özel bir önem taşımaktadır. Bunun önünde engel olan tüm güçlerin 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmaya, işçi sınıfı ile devrimci güçleri yalıtma yönünde çabalarına set çekilmelidir. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü ve resmi tatil günü olarak yasallaşmalıdır.

Susurluk'ta ortaya çıkan gerçekler geçmiş 1 Mayıs katliamlarının failinin kontr-gerilla devleti olduğunu da açıkça ortaya koymaktadır. '77 Taksim katliamının 20. ve '96 Kadıköy katliamının 1. yıldönümünde katillerden hesap sormak için Mayıs'ın 1 Mayıs alanında, Taksim'de kutlanmasını istiyoruz. Kitlese, birleşik ve militan bir 1 Mayıs için ileri...

Adana'da 1 Mayıs'a Hazırlık Süreci

Adana'da 1 Mayıs'a dönük ilk girişimler Nisan ayının hemen ilk günlerinde başladı. Çeşitli legal-reformist partiler bir araya gelerek 1 Mayıs çalışmalarına ilişkin bir platform oluşturdular. HADEP, ÖDP, EMEP ve SİP'ten oluşan bu platform, sendikaların 1 Mayıs hazırlık çalışmalarını başlatması doğrultusunda basınç uygulamayı amaçlıyor. Ancak halihazırda bu çabalarında herhangi bir sonuç elde edebilmiş değiller.

Sendikalar cephesinden ise yaşanan sessizlik ve bekleyişin tek istisnası belediye işkolunda örgütlü olan Genel-İş Sendikası. Bu sendika 1 Mayıs'a dönük bir çalışmayı başlatmak için, özellikle de DİSK şubeleri üzerinden sürece müdahale etmeye çalışıyor. Oluşturdukları basınç, mevcut sessizlik tablosu üzerinden düşünüldüğünde olumlu olmakla birlikte, yeterince etkili ve güçlü olduğu da söylenemez. Sendikal ihanet hala büyük oranda inisiyatif elinde bulunduruyor.

Sendika bürokratlarının bu açık ihanetçi tutumları ilk değil. Geçen yılki 1 Mayıs hazırlık çalışmalarında aynı tezgahı hayata geçirmişlerdi. 1 Mayıs'a ilişkin pratik organizasyonu son bir kaç güne kadar yapmamış, hatta yer sorununu bile netleştirmemişlerdi. Önce 1 Mayıs'ı Adana'da kutlayacaklarını söyleyip, son iki gün içerisinde ise Mersin kararı almışlardı. Böylelikle de sınıf kitlelerinin 1 Mayıs'a akışını, devrimcilerin sınıf kitleleriyle alanlarda buluşmasını engellemek istemişlerdi. Bu amaçlarına istedikleri düzeyde olmasa da, işçilerin 1 Mayıs alanına çıkışını sınırlandırarak kısmen ulaşmışlardı.

Geçen yıl yaşanan coşkulu 1 Mayıs kutlamaları, özellikle de İstanbul 1 Mayıs gösterileri, bürokratların korkularını büyüttüğü

gibi, onları uşaklıkta daha bir pervasız kılmış bulunuyor. Sınıf kitlelerinin politizasyona her zamankinden daha açık olduğu 1 Mayıs gösterilerinin özel bir önemi var.

Bu yılki 1 Mayıs, sınıf tabanında gittikçe biriken mücadele dinamiklerini açığa çıkarma imkanlarını fazlasıyla içinde taşıyor. Sermayenin ve onların sınıf hareketi içindeki uşakları olan sendika kodamanlarının asıl korkusu da buradan gelmektedir. Bürokratlar, işçi ve emekçilerde biriken öfkenin, kendi inisiyatiflerini ve denetimlerini parçalayarak devlete yönelebileceği kaygısını taşıyorlar. Bu bilinçle ne yapıp edip 1 Mayıs gösterilerini engellemeye ya da ruhsuz bir 1 Mayıs'la işi savuşturmaya çalışıyorlar. Bir kez daha işçi ve emekçi kitleleri arkadan hancerleme hesabı içerisinde. İhanet batağında yaşayan bu hain

guruhun etkisi kırılmazsa eğer Adana'da 1 Mayıs içi boş ve ruhsuz bir havada geçecek. Tam da bu nedenle 1 Mayıs sürecine güçlü devrimci bir müdahale her zamankinden daha önemli. Reformistlerin bugünkü müdahaleleri bu etkiyi kırmaktan yoksundur. Özünde amaçları zaten bürokratların inisiyatiflerini kırmak değil, onları ikna etmektir.

Devrimci çevreler de kendi aralarında bir platform oluşturmuş bulunuyor. Ancak devrimci basın bazında kurulan bu platformun sürece ilişkin ciddi bir ortak müdahalesi ne yazık ki yok. Daha çok sendikalar üzerinden yapılan zayıf bir müdahale sözkonusu. Sınıf kitlelerine dönük ortak eksende yürüyen etkin bir faaliyet ve çalışmayı örgütlemek gibi bir görev duruyor platformun önünde. Birleşik bir devrimci müdahaleyi bu alana doğru geliştirmek, oldum olası bugüne dek oluşturulan platformların temel zaafı oldu. Kitle çalışması sözkonusu olduğunda nedense herkes sadece kendi bağımsız siyasal çalışmasıyla meşgul oluyor. Bunu ortak mücadeleyle daha güçlü kılmak ise hep unutuluyor.

Oysa en geniş işçi kitlelerinin devrimci bir etki altında alanlara taşındığı birleşik, militan bir 1 Mayıs gerçekten hedefimiz ise, yapılması gereken bu ortak eksen etrafında etkin bir kitle çalışmasını yürütmektir. Sınıf tabanında oluşturulacak devrimci basınç sendikalarındaki bürokratik egemenliği parçalamanın da tek yoludur. Yapılması gereken sınıf ve emekçi kitlelerde biriken devlet ve düzen karşıtı tepkileri açığa çıkartıp, devrimci kanallara akıtmaktır. Devrimci hareketin her zamankinden çok daha fazla prestij sahibi olduğu ve meşrulaştığı bugün bu uygun moment ancak böyle bir bakışla en iyi tarzda değerlendirilebilir.

1 Mayıs Röportaj dizimizi Tuzla Deri-İş sekreteri Cemal Taşkın ve Tüm Maliye Sen 1 No'lu Şube Başkanı Abidin Sırma ile devam ediyoruz.

"1 Mayıs'ta hedefimiz Taksim olmalı!"

197
MAYIS

Kızıl Bayrak: Tüm dünyada işçi sınıfı ekonomik, sosyal ve siyasal haklarını hedefleyen kapsamlı bir saldırı ile yüzyüze. Uluslararası planda sermayenin bu topyekün

saldırısına karşı giderek yaygınlaşan ve militanlaşan sınıf hareketliliklerine şahit olmaktayız. Sermayenin topyekün saldırısına karşı birleşik ve güçlü bir karşı koyuşu örgütlemek sorunu ışığında yaklaşan 1 Mayıs'ı nasıl değerlendiriyorsunuz? Dünya işçi sınıfının dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta yoğun bir özelleştirme saldırısı ve TİS ihanetleri ile yüzyüze olan Türkiye işçi sınıfının ve sendikaların görevleri nelerdir?

burjuvazinin uşaklığını yapan sarı sendikal anlayışlar Kadıköy'ü, Taksim'i bırak İstanbul'un dışına eylemi taşımak istemişlerdir. Şubeler Platformu da eksik kalmıştır. Şubeler Platformu'ndakiler Taksim ya da Kadıköy'ü dayatmadan, verilen Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nı kabul etmiş durumdalar. Biz Tuzla Deri-İş olarak bu tutumu kınıyoruz. Asıl hedef Taksim ya da Kadıköy olmalıydı diye düşünüyoruz.

uğrasa da bugüne kadar devam etmiştir. Yani 1 Mayıs yaklaşıyor. Daha önceki 1 Mayıs'lara, 15-16 Haziran direnişlerine, 1 Mayıs '77 ve 77'den sonraki sürece baktığımızda işçi sınıfı mücadelesini sürdürmekte olduğunu görürüz. Bugün ne yapmalıyız? Bugün tabii ki, sermayenin emekçilere yönelttiği bu saldırılara karşı en geniş şekilde birlik, mücadele cephesini oluşturmak durumundayız. Böyle bir cepheyle mücadele vermek durumundayız. Bununla birlikte ülkemizdeki işçi sendikalarının durumuna baktığımızda, işçi sendikalarına egemen olan sarı sendikacılık anlayışı işçi sınıfının yüzbinlerle alanlara çıkmasını bir anlamda engellemektedir. Bugün Türk-İş vasıtasıyla ülkemizdeki işçi sınıfı devlet tarafından veyahut egemen burjuvazi tarafından denetlenmektedir. Yani bir anlamda Türk-İş işçi sınıfı üzerindeki devletin denetim aygıtıdır. Bu aygıtı da yıkabilmek, yani işçilerin sendikalarda söz sahibi olabilmesi için sarı sendikacılık barikatını parçalamamız gerekiyor. Bu konuda en önemli çaba işçi sınıfına ve işçi sınıfı öncülerine düşmektedir diye düşünüyorum. Güçlü bir karşı koyuşu gerçekleştirmek için ülkemizdeki bütün demokrasi ve emek güçleri 1 Mayıs öncesinde bir cephe birlikteliği oluşturması gerekiyor. Yani bu aynı zamanda da kaçınılmaz bir durum diye düşünüyorum. Bu cephe birlikteliği bence şöyle olmalıdır: Emekten, demokrasiden yana olan, yani sistemle çelişkileri olan bütün kesimlerinin, en geniş halk yığınlarının biraraya getirildiği bir cephe olmalıdır. Bunun için de ülkemizdeki demokrasi ve emek güçleri bir takım olumsuz kültürleri terk etmek zorundadır. Çünkü demokrasi güçlerinin dağınık oluşu halk nezdinde de, emekçiler nezdinde de bir olumsuzluk yaratmaktadır. İşçilerin ve emekçilerin gözündeki bu olumsuzluğu yıkabilmek, onları alanlara çekebilmek içinde bu çok önemli bir durumdur, çok yakıcı bir sorundur. Birleşik mücadeleyi geliştirmek durumundayız. Halktan yana, işçi sınıfından yana olan bütün kesimler bu 1 Mayıs öncesi bunun

çalışmasını yapmalı ve alanlara böyle çıkmalı diye düşünüyorum.

197
MAYIS

Kızıl Bayrak: Bildiğiniz gibi, 1 Mayıs'ı önceleyen dönem her zaman devletin devrimci ve öncü güçlere saldırılarını yoğunlaştırdığı bir süreç olarak yaşanmaktadır.

Yine 1 Mayıs'ta sık sık devletin provokasyonlarına şahit olmaktayız. İşçi sınıfını devrimci politikadan yalıtma ve 1 Mayıs'ın mücadeleciler içerikli boşaltma amacını taşıyan bu saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu politikayı boşa çıkarmak için işçi sınıfı, sendikacılar ve devrimciler nasıl bir tutum izlemelidirler?

Cemal Taşkın: "İşçi sınıfı olarak devrimciler etrafında bütünleşmeliyiz!"

Her 1 Mayıs'a özellikle devrimci öncü insanlar devlet tarafından hedef

alınmaktadır. Neden hedef alınmaktadır? Çünkü onlar bir ışıktır, ezilen halkın önderleridir. Bunun için devlet tabii ki onları en başta sindirmeye çalışması esastır. Biz de halk olarak, ezilenler olarak, işçi sınıfı olarak devrimci mücadele veren insanların etrafında bütünleşerek varolan sisteme karşı savaşmayı esas almalıyız. Eğer onlar bir meşaleyse bizler için, özellikle ezilen halk için, ezilen halk da onları çete sistemine ezdirmemeli, sahip çıkmalıdır.

Provokasyonları boşa çıkartmak için işçi ve emekçilerin çok bilinçli olması lazımdır. Özellikle provokasyon ortamı yaratanlara alet olmamalı, artı, provokasyonları yaratan çete sisteminin karşı da en sert tavrını geliştirmek zorundadır. Yani madem ki, zorbalık varsa, sindirme varsa orada işçiler de onlara karşı sindirme politikası izlemelidir. Vurmaya karşı vurmaya, öldürmeye karşı öldürmeye esas almalıdır.

197
MAYIS

Kızıl Bayrak: Sınıfa karşı sınıf..

Cemal Taşkın: Tabii ki sınıfa karşı sınıf!.. Devrimcilere düşen görev de, dargrupçu yapıları ve anlayışları ortadan

Cemal Taşkın: "Tuzla-Deri İş olarak bizim asıl hedefimiz Taksim'dir!"

1 Mayıs dünyada yüzyılı aşkındır kutlanılıyorken, ülkemizde 1 Mayıs'ı

bizlere bahar bayramı, kır bayramı, çiçek bayramı olarak kabul ettirmeye çalışıyorlardı. Tabii ki varolan tekelci burjuvazi son yıllarda işçi hareketinin tabanının bastırılmasıyla birlikte, artık 1 Mayıs'ın işçilerin, emekçilerin bayramı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır. Çete sistemi gerek '77'de gerekse '96'da provokasyon ortamları yaratarak işçi hareketini sindirmeyi düşündü. Biz işçi ve emekçilere düşen görev o çetelerin yaratmış olduğu provokasyonları boşa çıkartmak için daha güçlü bir çıkış yaparak bu 1 Mayıs'ı anlam ve önemine uygun olarak daha da kitlesel kutlamaktır. Kitleselleştirmek zorunda olduğumuzu söylüyorum. Eğer kitleselleştiremezsek var olan çete sistemine prim vermiş olacağız. Ve o provokasyon ortamları, o katliamlar daha da devam edecek. Yani işçi ve emekçilerin tek çıkış yolu dünyanın çeşitli ülkelerinde olduğu gibi, ezilen diğer halk kesimleri ve demokratik kitle örgütleri ile birleşerek, ortak bir cephe oluşturarak var olan sermaye sistemine karşı örgütlü mücadelemizi pekiştirmektir. Tuzla Deri-İş olarak bizim asıl hedefimiz Taksim'dir. Çünkü orada 34 tane işçi kardeşimiz şehit olmuştur. '96'da Kadıköy'de 3 şehit verdik. Bu yüzden Taksim, Taksim olmazsa Kadıköy diyoruz. Ama maalesef tekelci

Abidin Sırma: "Sarı sendikacılık barikatını parçalamalıyız"

Şimdi öncelikle 1 Mayıs'a şöyle bakabiliriz. Sermayenin topyekün saldırısına yani

bir anlamda birleşik mücadelesine karşı işçi sınıfı da birleşik bir mücadele vermek durumundadır. Bununla birlikte, Türkiye'deki işçi sınıfının mücadele geçmişine baktığımızda ciddi bir kitle hareketi görüyoruz. Ancak ülkemizdeki işçi sınıfının bu kitlesel akışı süreç içerisinde düzenli bir hale getirilemedi. Veyahut da işçi sınıfının mücadelesinde sürekli yükselen bir mücadele rotasının olmadığını görüyoruz. Bunun da en önemli etkenlerinden bir tanesi, bana göre, demokrasi ve emek güçlerinin işçi sınıfını örgütlemekteki eksiklikleridir. Bu soruna işçi sınıfına yaklaşımları çerçevesinde bakabiliriz. Öncelikle ülkemizdeki demokrasi ve emek güçlerinin ülkemizdeki işçi sınıfının özgün durumunu bugüne kadar sağlıklı bir şekilde değerlendirdiklerini düşünemiyoruz. Bundan sonraki süreç içerisinde ülkemizde işçi sınıfına saldırılar var. Bununla birlikte işçi sınıfının müttefik güçlerine saldırılar var. Öğrencilere karşı saldırılar var. Memurlara saldırılar var. Diğer değişik emekçi katmanlara saldırılar var. Ancak, bu saldırılara karşı bugün topyekün bir karşı koyuşu geliştirdiğimizi söylemek pek de olanaklı değildir. Tabii ki bunun da değişmez bir gerçeklik olduğunu düşünüyorum: İşçi sınıfı en devrimci sınıftır. Yani bu bir gerçek. Bu mücadele dönemselsel olarak kesintiye

kaldırmaktır. Kendi aralarında bir ortak cephe oluşturmalarıdır. Ortak bir cephe oluştursunlar ki, gerçekten ezilen diğer halk kesimlerine de örnek olabilsinler. Örnek teşkil ettikleri zaman inanıyorum ki halkın güveni daha da artacaktır, sınıf mücadelemiz iyiye gidecektir, gelişecektir.

Abidin Sırma:
Burjuvazi işçi sınıfının gelişmesini engellemek için 1 Mayıs '77'de onlarca emekçiyi katletti!

Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da ülkemizdeki egemen burjuvazinin veyahut da devletin işçi sınıfına ve emekçilere olan saldırısı devam edecektir. Bu değişmez bir gerçeklik. Örneğin; 1977'ye baktığımızda şunları görüyoruz: Coşkulu bir kabarış var. İşçi sınıfının sürece müdahale etmesi var ve gerçekten ciddi bir gelişmesi söz konusu... Egemen burjuvazi işçi sınıfının bu görkemli gelişmesini engellemek için 1 Mayıs '77'de onlarca emekçiyi Taksim'de katletti. Bundan sonraki süre içerisinde de işçi sınıfının bu gelişme yasası büyüdükçe, işçi sınıfının sürece müdahale etmesi büyüdükçe aynı tavn geliştirecektir diye düşünüyorum. Bu saldırıların önünü kesmek, egemen burjuvazinin işçi sınıfına, emekçilere, öğrencilere, gençliğe karşı saldırısının önünü kesmek için, demin de bahsettiğim gibi, bir birleşik mücadele hattı üzerinde bir karşı koyuşu oluşturmak durumundayız. Böyle bir karşı koyuşla mücadelemizi yükseltebiliriz diye düşünüyorum. Devletin bu politikalarını boşa çıkarmak için en önemli sorun gerçekten işçi sınıfının, işçi sınıfı dostlarının bu süre içerisinde bütün olumsuzluklarını terk ederek güçlü bir karşı koyuşu gerçekleştirmeleridir. Bu konuda sendikaların durumu zaten ortada. Ülkemizdeki işçi sınıfı mücadelesi, herşeyden bağımsız olarak baktığımızda, sarı sendikaların denetimi altındadır. Bu bazı sendikalarda az da olsa kırılmış durumda. İşçilerin sendika yönetimine gelebileceği bir politikayı egemen kılmamız gerekiyor. Bu konuda öncü işçilerin mücadelesi belirleyici olacaktır. O açıdan da bütün güçlerin, demokrasi ve emek güçlerinin ciddi bir birliktelik geliştirmeleri gerekiyor. Birliktelikleri yaşama geçirdikleri ve bu birliktelikleri sendika yönetimine taşıdıklarında doğal olarak da sarı sendikacılık yıkılacak ve işçi sınıfımız diğer müttefikleri ile birlikte sürece daha ciddi bir müdahaleyi geliştirebilecektir.

117 yıllık mücadele geleneği

117 yıla dayanan köklü ve uluslararası bir geleneğe sahip olan 1 Mayıs tüm dünyada işçi sınıfının sermayeye karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanmaktadır. 1 Mayıs uluslararası proletaryanın kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe, ulusal ezilmişliğe, faşist baskı ve teröre karşı kavga bayrağını yükselttiği gündür. 1 Mayıs'ta dünya işçi sınıfı proletarya enternasyonalizminin ruhunu kuşanmakta, sınıfsız, sömürsüz ve özgür bir düzene olan inancını haykırmak için alanlara çıkmaktadır.

Bu militan ve devrimci içeriğiyle 1 Mayıs uluslararası sınıf hareketinin burjuvaziye karşı mücadelesiyle kazandığı en önemli mevzilerinden bir tanesidir. İşçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek ısrarla sürdürdüğü 1 Mayıs geleneği karşısında bir çok ülkede sermaye geri adım atmak zorunda kalmıştır. Neredeyse tüm dünyada 1 Mayıs önüne geçilmez bir olgu olarak kabul edilmektedir. Dahası sermaye bir çok yerde 1 Mayıs'ı yasallaştırmak, hatta resmi bir tatil günü olarak tanımak yoluna gitmiştir. Farklı ülkelerde, farklı isimler altında resmi tatil günleri arasına giren 1 Mayıs, kimi zaman doğrudan işçi ve emekçilerin mücadeleleriyle bir hak olarak sökülüp alınmıştır. Kimi zaman ise sermaye, 1 Mayıs'ın fiili ve devrimci bir tarzda kutlanmasının önüne engel olmak ve 1 Mayıs'ı kendi denetimine almak için bu günün bahar bayramı, çiçek bayramı gibi adlar altında resmileştirmiştir. Ancak bu iç boşaltma çabaları çoğu kez yine işçi sınıfının geleneğine sahip çıkmasıyla boşa çıkarılmıştır.

Türkiye'de 1 Mayıs mücadeleleri

Türkiye'de de 1 Mayıs uzun bir tarihe sahiptir. Ülkemizde ilk 1 Mayıs kutlamaları 1900'li yılların başlarına dayanır. 1920'li yıllarda ise 1 Mayıs kutlamaları kitleselleşmeye ve etkinleşmeye başlar. 1921'de, özellikle taşımacılık sektöründe gerçekleşen iş bırakmalar İstanbul'da günlük yaşamı etkileyen bir düzeye erişir. 1922 kutlamalarında İstanbul'da işçi sınıfı enternasyonal marşı ve kızıl bayraklarla alanlara çıkar. 1917 Ekim devriminin de etkisiyle giderek politikleşen 1 Mayıs'lar karşısında korkuya kapılan burjuva kemalist iktidar 1 Mayıs kutlamalarını yasaklar. İlerdeki yıllarda 1 Mayıs "Bahar ve Çiçek Bayramı" ilan edilirken, işçi bayramı olarak ortaya 24 Temmuz günü atılır. Ancak tüm bu iç boşaltma çabaları tutmaz.

1 Mayıs devrimci geleneğini koruyarak, militan ruhu ve sınıfsal kimliği ile geleceğe taşınır. '60-'70'li yıllarda yasaklara ve baskıya rağmen 1 Mayıs yeniden gösteriler ve direnişlerle kutlanmaya başlanır. 1976 yılında ilk

1 Mayıs'ta eller şaltere, mücadeleye, alanlara!

merkezi ve kitlesel 1 Mayıs gösterisi İstanbul Taksim'de gerçekleşir. Bir yıl sonra, 1 Mayıs 1977'de ise 500 bini aşkın muazzam bir işçi kitleleri yeniden Taksim'i zapteder. Ancak devlet bu 1 Mayıs'ı iğrenç bir katliamla kana boğar. Ancak 39 şehidin verildiği bu kirli provokasyon da Mayıs gösterilerini engelleyemez. Aksine, 1 Mayıs ile Taksim alanı bilinçlerde adeta özdeşleşir. Taksim'in hesabını sormak, Taksim 1 Mayıs alanını geri almak isteği ve çabası 1 Mayıs geleneğinin bir parçasına dönüşür.

Yetmişlerde giderek yükselen devrimci kitle hareketini şiddetle bastırmak üzere işbaşına gelen 12 Eylül 1980 askeri cuntanın ilk işlerinden biri 1 Mayıs'ı yasaklamak olur. '80'li yılların ilk yarısındaki o çıplak terör döneminde nispeten sessiz geçen 1 Mayıs'lar '90'lı yıllara yaklaşırken yeniden işbirakmalara ve direnişlere sahne olur. Yeniden alanlara çıkılır. Her defasında ise devletin kanlı provokasyonlarıyla karşılaşılır. '89 1 Mayıs'ında Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs şehitleri kervanına katılır. '90 1 Mayıs'ında ise Gülay Beceren polisin açtığı ateş sonucu yararlanır. Ancak işçi sınıfının öncü kesimleri ve devrimciler tarafından, her türlü bedeller göğüslenerek sahiplenilen devrimci 1 Mayıs geleneğinin gücü karşısında sermaye bir kez daha geri adım atmak zorunda kalır. '90'ların ikinci yarısından itibaren izinli 1 Mayıs'ların yolu açılır. Ancak izinli 1 Mayıs gösterilerin sendikaların sıkı denetimine verilmesi 1 Mayıs'a mücadelecilik bir ruhun egemen olmasını engelleyemez. Sendika bürokratların kuşatmasına, devletin azgın saldırılarına rağmen her geçen yıl 1 Mayıs'ın daha kitlesel ve coşkulu bir tarzda kutlanmasının önüne geçilemez. Bunun en son ve çarpıcı göstergesi mücadele kararlılığının ve devrimci şiarların damgasını bastığı '96 1 Mayıs'ı olmuştur.

'96 1 Mayıs'ın devrimci bir atmosferde kutlanacağını önceden hesaplayan faşist sermaye iktidarı bu kez de kanlı bir katliamla 1 Mayıs'ı provoke etmeye çalışır. 3 emekçi şehit olur. Devrimci güçler ile işçi sınıfını yalıtmaq için karşı devrimci bir kampanya başlatılır. Ancak bu da devrimci 1 Mayıs geleneğinin yaşatılmasının önüne geçemez.

İşçi sınıfı üretimdeki gücüne dayanmalıdır!

Nitekim bugün '97 1 Mayıs'ına yaklaşırken, işçi sınıfı ve devrimci güçler yine tüm hazırlıklarını anlamına yaraşır bir 1 Mayıs için yapmaktadırlar. 1 Mayıs'ı mücadele perspektifinden, kavga alanlarından ve sınıfın kalbi İstanbul'dan uzak kutlamak niyetinde olan sendika bürokratlarının oyununu taban basıncıyla boşa çıkaran sınıf bilinçli ve devrimci işçiler, sendikacılar bu kez 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılması için propaganda ve taban çalışmasına hız verdiler.

1 Mayıs'ın alanlarda ve İstanbul'da kutlanmasının önüne geçemeyen sendika bürokratları ise, tüm çabalarını devrimci, kitlesel bir 1 Mayıs'ın önüne geçmek üzere yoğunlaştırdılar. 1 Mayıs'ın hafta içine denk gelmesini kitle katılımını düşük tutmak için bir avantaj olarak değerlendiren sendika bürokratları, ciddi bir ön çalışma yapmaktan özel bir tarzda geri durmaktadırlar.

Sendika bürokratlarının bu politikasını tersine çevirmek günün en temel ve yakıcı görevlerinden biridir. 1 Mayıs işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu, büyük bedeller ödeyerek kazandığı meşru bir haktır. Bir yandan 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak resmi bir tatil günü olarak tanınması talep ve ajitasyonu yaygınlaştırılmalıdır. Diğer yandan ise bu hakkın ancak 1 Mayıs'ta fiilen üretimi durdurup, alanlara çıkılarak kazanılacağı propaganda edilmelidir. Öncü işçiler ve sınıf bilinçli sendikacılar bu doğrultuda etkin bir kitle çalışması yürütür, 1 Mayıs'ın kavga alanlarında kutlanması için tabandaki hazırlık ve örgütlenme faaliyetine hız verirse 1 Mayıs'ın işçi sınıfının kitlesel gücüyle kutlanmasının önündeki engeller de yıkılmaya mahkumdur. 1 Mayıs'ta sınıfın büyük bir bölümünün şalterleri indirip iş bırakması ise işçilerin üretimden gelen güçlerinin farkına varmaları, birlik ve dayanışma duygularının gerçek içeriğine kavuşması için büyük bir olanaktır. İşçi sınıfının 1 Mayıs'ta üretimden gelen gücüne dayanması ayrıca sermayenin topyekün saldırılarına ve çeteleşen devlete karşı yükseltilecek talep ve şiarlara apayrı bir güç ve etkinlik katacaktır.

1 Mayıs'ta eller şaltere, mücadeleye, alanlara!

Sendikalar cephe sınıf

Tekstil-konfeksiyon işkolu başta olmak üzere siyasal sınıf faaliyeti yürüttüğümüz her alanda sendikal örgütlenme çalışmasına önderlik etmek/ böylesi bir faaliyete yardımcı olmak ve yol göstermek önemli görevlerden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Elbette sendikal örgütlenme çalışmasına önderlik etmek ya da sürdürülen böylesi bir çalışmaya yardımcı olup yol göstermek tekstil-konfeksiyon işkolu ile sınırlandırılmaz. Bütün işkollarında böyle bir sorun vardır ve önümüzdeki süreçte değişik düzeydeki sorunlarıyla daha sık yüzyüze geleceğiz. Tekstil alanına özel bir vurgu yapmamız, bu alandaki mevcut çalışmamızın halihazırdaki seyri ve sözkonusu işkolunun sendikal örgütlülük alanındaki özgünlükleriyle ilgilidir.

Devrimci sınıf mücadelesi perspektifiyle ele alındığında, sendikal mücadele alanı kendi başına bir sorun değildir. İktisadi mücadele işçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü/yürüteceği genel siyasal mücadelenin bir parçasıdır. İktisadi hak ve talepler için mücadeleyi kendi başına bir mücadele platformu haline getirmek sendikalizmdir. Bu platformun siyasal alanda varacağı yer düzen sendikacılığı ve reformizmdir. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelenin üç temel alanı, ideolojik, siyasal ve iktisadi mücadele alanları, bir bütün teşkil eder. Devrimci önderlik her bir özel alanı ve sorunu ele alırken bu bütünlüğü gözetir.

Bugün sendikal örgütlenme çalışmasının acil ve yakıcı bir sorun olarak öne çıkması son derece doğaldır. Çünkü işçi sınıfı yalnızca siyasal alanda değil, iktisadi/sendikal alanda da büyük bir örgütsüzlük ve önderlik boşluğuyla karşı karşıyadır. Sermayenin son yıllardaki özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısı iktisadi ve sosyal hak kayıplarına yolaçtığı gibi, sömürüyü daha da katmerleştirmiş, çalışma koşullarını dayanılmaz hale getirmiştir. Düzen sendikacılığının bu saldırılara karşı çıkmak bir yana, her adımda destek verdiği ise artık yeterince biliniyor. Bu durumun sınıfın kendiliğinden hareketini beslemesi kaçınılmazdır. Sınıf kitleleri baskının azaltılması, sömürünün sınırlandırılması, hakların genişletilmesi amaç ve istemleri doğrultusunda ve kendiliğinden bir biçimde bir direnme eğilimi ve pratiği sergilerler. Bu durum hareketin diyalektiğine uygundur. Bu temel üzerinde gelişen bir hareketin kendini öncelikle sendikal örgütlenme alanında ifade etmesi de aynı şekilde son derece doğaldır.

Siyasallaştırma sorumluluğu ve sendikal örgütlülük

“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!” şiarında ifadesini bulan devrimci perspektifin işçi kitlelerince içselleştirilmesi sınıf hareketinin geliştirilmesinde bugün en temel adımlardan biridir. Bağımsız bir işçi sınıfı hareketi yaratma temel hedefine bağlı ele alınmadığı sürece, herhangi bir temel sorun ya da talepte mesafe almak, kazanılmış hakları kalıcı hale getirmek mümkün olmayacaktır. Devrimci propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışması bu temel nokta gözetilerek yürütülmelidir. Çalışmayı sınıfın kendi gücüne güvenmesini sağlayacak bir içerikte örgütlemek, eylemi bu

doğrultuda yönlendirmek durumundayız. Yalnızca özgün deneyiminin eğitici dersleri ile de yetinmeyiz. Aynı zamanda, uluslararası işçi hareketinin tarihsel ve güncel deneyimlerini de gözetken kapsamlı bir eğitim faaliyeti örgütlenmelidir. İşçi kitlelerinde kendi sınıfının özgücüne güveninin gelişmesi ve pekişmesi, yalnızca iktisadi/sendikal çerçevede gelişen mücadelelerin kazanımı ve deneyimi ile elde edilecek bir sonuç da değildir. Bilinç dönüşümü ve hareketin muhtevasının gidererek devrimci bir çizgiye oturması için, sınıf hareketinin tüm biçimlerinin ve sınıf mücadelesinin tüm alanlarının özelliklerini ve doğurduğu sonuçları işçilere mal etmek için çalışmalıyız. İktisadi hak alma eylemlerinin olası kırılma ve geri çekilme koşullarında tabanda doğacak moral bozukluğu ve yıkımların önüne geçilmesinin de bir olanağıdır bu.

Kendi başına ele alındığında, sendikal örgütlenme çalışmalarının başarı şansları bugün için sınırlı olmaktadır. En başarılı bir hazırlık döneminin ardından bile sendikal örgütlenme faaliyeti boşa çıkarılabilmektedir. Bunun nedenlerine geçmeden önce bir noktayı özellikle belirtmek gerekir. Sendikalaşma çalışmalarının işveren saldırısı ya da sendikal korucular tarafından boşa çıkartılması olgusu, açık ve anlaşılır bir tarzda ve işlevsel araçlarla işçiler önünde teşhir edilmeli, devrimci bir bilinçlenmenin önemli bir olanağı olarak kullanılmalıdır.

Geçmeden belirtmemiz gereken bir başka nokta daha var. Çoğu kere böylesi bir faaliyet başlatılıp sonuç alma aşamasına gelindiğinde, şu ya da bu nedenle, faaliyetin kesintiye uğradığı, harcanan çabanın, verilen emeğin ve oluşturulan imkanların boşa çıktığı görülebilmektedir. Ten'den Özbek'e, Özel Tekstil'den Alümag'a kadar bir dizi fabrikada siyasal çalışmamızın önemli bir parçası da, sendikal örgütlenme çalışmasına önyak olmak ya da böyle bir çalışmanın başlatılması tartışmaları ve hazırlıklarını

Sendikalar iktisadi mücadelenin araçları olarak doğmuştur.

Fakat bundan sendikaların yalnızca iktisadi hakların elde edilmesi mücadelesi çerçevesinde rol oynayabilecekleri, sendikalardan bundan öte bir işlev beklemenin yanlış olacağı saptamasına varmak yanlıştır.

Bu sendikalist bir bakıştır.

İşçi sınıfına gerekli olan, sendikal alanda görevini hakkıyla yapan, ama siyasal alanda da militan, mücadeleciler örgütleri olarak devrimci sınıf mücadelesine hizmet eden kurumlar yaratmaktır.

Devrimci sınıf sendikalarının asıl misyonu da budur. Sendikal örgütlerin gerçekten militan ve mücadeleciler kurumlar olması, sınıfın devrimci örgütlülüğünde bir yer tutması, önderliğinin devrimci, kitlelerinin politik ve mücadeleciler, işlerliğinin proleter disiplin ve denetime uygun olması, proleter demokrasinin kurumlaşması kadar oluşum sürecinde yaratacağı devrimci gelenekle de bağlantılıdır. Bu nedenle devrimci sendikal girişimlerin mücadeleciler bir gelenek üzerinde yükselmelerini, devrimci sınıf sendikaları olarak şekillenmelerini olanaklı kılacak bir süreç yaşamalarını mutlaka gözetmek durumundayız.

devrimci sınıf sendikaları olarak şekillenmelerini olanaklı kılacak bir süreç yaşamalarını mutlaka gözetmek durumundayız.

çalışması deneyimleri

bizzat yapmak olmuştur. Fakat çalışma belli bir mesafe katedip sıçrama aşamasına gelindiğinde, sonuçları devşirmede ve sahiplenmede hep zayıf kaldı. Bunun nedenleri ilgili organlarımızca enine-boyuna irdelenmek durumundadır. Bu zayıflıkların halihazırda öne sürülen gerekçelerinin gerçekte bir geçerliliği ya da inandırıcılığı yoktur. Burada açık bir emek israfı söz konusudur. Sorumluluğun hakkını verememek söz konusudur. Güçlükleri ya da belli engelleri gerekçe göstermek durumu teorize etmektir.

Konuya dönüyoruz. Bugünkü sendikalar (çok az istisna dışında) işçilerin sendikal örgütlenme çalışmasına destek vermemekte, tersine bu girişimleri işverene rüşvet karşılığı ispiyonlama yoluna gitmektedirler. Ya da artık bu aşama geçilmiş ise, bu kez işverenin saldırılarına karşısında işçileri mücadelenin en geri biçimlerine çekmek için çaba harcamaktadırlar. Olası bir tensikat saldırısı karşısında, "sendikal çalışmanın güvenliği" gibi bir gerekçeyle, işçilerin tepkisiz kalmalarını istemektedir. Böylece kapitalist işverene hizmet etmektedirler. Düzen sendikacılarının sendikal mücadele çizgisi sınıf işbirlikçisi bir tutumun fadesidir. İşçilere tepkisizliği her şeyden önce bu politik konumları nedeniyle önermektedirler. Ama elbette düzen sendikacılarının bu tutumla kendi hesaplarına gözettiği pratik sonuçlar da vardır. Onlar, devrimci-mücadeleci önderliği biçilmiş bir sendikal kitle tabanını daha kolay denetimlerine alabileceklerini gözetmekte, buna uygun davranmaktadırlar.

Sendika ağalarının kendilerinin denetimi altında gelişmiş bir sendikal örgütlenme girişimine sempatiyle yanaşmadığı bilinmektedir. Onlar böylesi durumlarda genellikle sendikalaşma girişimlerinin boşa çıkartılması için çalışmaktadırlar. Bunun nedeni işçi sendikalarındaki bürokrat çöreklenmenin parçalanmasından duydukları korkudur. Sendikalarda sorunsuz bir iktidar istiyorlar. Her yeni katılımı bu

açıdan bir risk ögesi olarak görüyorlar. Dahası sendikal dengelerin bozulmasından korkuyorlar. Bu nedenle de komünistlerin ve devrimcilerin çabası sonucu başarıya ulaşmış sendikalaşma girişimlerini mümkünse başarısız hale getirmek, bu mümkün değilse bu kez onu kötürümleştirmek için çalışıyorlar. Bu pratikte ifadesini sendikalaşma hareketinin önünü tutan işçilerin kıyılmasına göz yummak ya da işverenle açık-gizli işbirliği içinde bu öncülerini devre dışı bırakmak biçiminde yaşanmaktadır.

Bu nedenle **"Ya hep beraber ya hiç birimiz!"** politik şiarının işçi kitlelerinde benimsenen bir perspektife dönüşmüş olması son derece büyük önem taşımaktadır. Zira sendikacılar işçilerin geri beklentilerine seslenerek; "Önemli olan sendika hakkının elde edilmesidir, toplu sözleşmeyle önemli haklar elde edeceksiniz, bunu riske atmayın" demekte, böylece hareketi atomize etmeye çalışmaktalar. Kitleyi bölerek güçsüz düşürmeyi hedeflemekteler. Öncülerine yöneltilmiş saldırı karşısında pasifize edilmiş bir kitleyi denetimleri altına almaları çok kolaydır. Bu sınıf hareketini öncüsüzleştirme politikasının bir biçimidir. Oysa öncüsüz bir hareket herhangi bir hakkı kolay kazanamayacağı gibi, kazanılan hakları korunmayı da başaramaz. Yaşanan deneyimler bunu yeterince göstermiştir.

Sermayenin azami kar hırsı sömürüyü giderek katmerleştiriyor. İktidar sahibi egemen burjuva sınıfının son yıllarda başvurduğu saldırı yöntemlerinden biri de sendikasızlaştırma-örgütsüzleştirmedir. Böylelikle sendikasız ve grev silahından yoksun işçi kitlelerine sefalet ücretleri daha kolay dayatılabilmektedir. Sefil çıkarları uğruna kendi anayasalarını çiğnemekten çekinmeyen sermayedarlar, sendikal örgütlülüğü "yasa dışı girişim" olarak tanımlamakta, "terörist faaliyet" adı altında işçi kitlelerinin üzerine polis ve jandarma sürebilmektedirler.

Taşeron sisteminin yanı sıra, sendikal örgütlülüğün önünü kesmenin bir öteki yolu da, toplu tensikat ya da öncülerin tırpanlanmasıdır. Sendikal çalışmanın yürütüldüğü fakat tensikat saldırısının gündeme gelmediği bir fabrika ya da işletme bulmak neredeyse olanaksızdır. İşverenin bu saldırılarda güvendiği iki silahı var: Bunlardan ilki çalışma yaşamını düzenleyen faşist yasalardır. İkincisi ise yedek sanayi ordusudur. Sendikal korucuların ve reformistlerin bu saldırıya karşı bulduğu sözünona çözüm ise, "sükunet içinde" durmak ve burjuva mahkemelerden medet ummaktır.

Bütün bunlardan çıkartılacak en önemli sonuç yığınların siyasal eğitiminin taşıdığı önem ve bunun vazgeçilmez bir görev olduğudur. Geri bilincin etkisi nedeniyle işçilerin devrimci politika ve devrimci örgütlere mesafeli davrandığı, bunun ise, patronların ve sendika bürokratlarının işini kolaylaştırdığı bilinmektedir. Fakat bu geriliği kırmanın yolu hiç de uvriyerist-reformist akım ve çevrelerin yaptığı gibi bu gerilikle uzlaşmak ya da ona teslim olmak değildir. Tam tersine, her fırsatı değerlendirerek, yaratıcı yol ve yöntemler kullanarak, etkili bir propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyeti örgütlemek ve sınıf kitlelerini siyasallaştırmayı başarmaktır.

Siyasal bilincin bütün yönleriyle geliştirilmesi ücretsiz PDF kitap arsivi - <https://irantey.org> gereği konusunda bir tartışma yapılamaz denebilir.

Fakat siyasal bilincin geliştirilmesi alanının doğru tanımlanmaması ve bu görevin kapsamının yeterince kavranamaması da önemli boşlukların oluşmasına yol açar. Bunun yolaçaacağı sonuçlar ise yerine göre sendikalizmin yaratacağı tahribattan hiç de aşağı kalmaz. Baskının ve sömürünün somut belirtileri çerçevesinde sistemli bir ajitasyon görevini yerine getirebilmek için, bu belirtileri teşhir etmek özel bir önem taşımaktadır. Bu ihmal edildiğinde işçilerle buluşmak, onların tepkilerini açığa çıkarmak başarılabilir. Fakat bunu toplumsal yaşamın genel gerçekleri ve sorunları ile bütünleyerek yapmayı da başarabilmeliyiz. Temel görevimizin işçi sınıfı hareketini devrimcileştirmek, sınıf kitlelerini siyasal sınıf bilinciyle donatmak olduğu unutulmamalıdır. Siyasal sınıf bilinci ise işçi sınıfına ancak iktisadi/sendikal mücadele alanının dışından; işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verilebilir. "Bu bilgiyi elde etmenin olanaklı olduğu biricik alan, bütün sınıf ve katmanların devlet ve hükümetle ilişki alanı, bütün sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır."

Bu nedenledir ki sendikal faaliyetin dar alanına sıkışmış bir faaliyetin ve iktisadi/sendikal sorunlar etrafında daraltılmış bir eğitim faaliyetinin devrimci sınıf faaliyeti olarak adlandırılması, ancak çarpık bir kavrayışın bir fadesi olabilir. Oysa iktisadi/sendikal sorunlar, toplumsal siyasal sorunları işlemenin, sınıf kitlelerinin dikkatini bu dar alandan toplum yaşamının geniş alanına çekmenin bir dayanağı, vazgeçilmez bir olanağı olarak iş görebilmelidir. Ücretlerin yetersizliği, ağır çalışma koşulları, şeflerin baskı ve hakaretleri, fazla mesai sorunları vb. nin özel bir tarzda tartışma konuları olabilmesinden daha doğal birşey yoktur. Fakat bu çerçevenin dışına çıkılamıyorsa, burada çok belirgin ve temel önemde bir zaaf var demektir. İşçi toplantılarında Susurluk skandalı, darbe tehditleri, sömürgeci kirli savaş, işkence, infaz ve cinayetler tartışılmıyorsa, İMF'nin yeni paketleri, özelleştirmeler vb. bir kez dahi gündeme gelmiyorsa, burada kaba bir zaaf var demektir. Ve en kötüsü, bu durum işçilerle ilişkimizin bozulmaması için "bilinçli bir tercih" sayılıyorsa, görmek gerekir ki, niyet ya da söylem ne olursa olsun, pratikte sendikalizmin dar alanına sıkışıp kalınmıştır. Geri bilinç karşısında zayıf davranılmıştır. Oysa komünistlerin tüm çabalarının hedefi, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktır. Bu çerçevede, işçi kitleleriyle kurulan diyalog da devrimci propagandanın etkisini daha dolaysız hale getirmeye hizmet etmelidir.

Böylesi bir faaliyetin kısa erimli bir çalışmayla istenilen sonuçları doğuramayacağı yeterince açıktır. Birkaç aya sığan bir çalışmayla çok şeyi halledebileceğini düşünmek sınıf devrimcilerinin tutumu olamaz. Çalışmada sabırlı, soluklu, dikkatli davranmak zorundayız. Acele sonuçlar ummak ters sonuçlar yaratır. Ne var ki, soluklu çalışma adına asli sorumluluklarımızın önemini küçümseme ya da pratikte bu duruma düşme de kabul edilemez.

Sendikal örgütlenme ve demokratik haklar

Sendikal örgütlenme çalışmasının kendi başına

Taşeron sınıf mücadelesi

Taşeronlaştırma üretimin bir bölümünün işveren tarafından bir başka işverene, alt-işverene, ya da alt-işverenlere yaptırılmasıdır. Taşeronlaştırma daha yoğun bir emek sömürüsü ve örgütsüzleştirme aracı olarak yıllardır kullanılagelmıştır. Yarı-zamanlı (part-time) çalışma, kalite-çemberleri, parça başı çalışma, dönemlik çalışma gibi, sermaye tarafından geliştirilen “çağdaş” sömürü yöntemi esnek çalışmanın araçlarından biri ve en ilkelidir. Ülkemizde uygulama alanı son yıllarda giderek artan taşeronlaştırma, ilgili alanlardaki sendikaların yaptığı istatistiklere göre %8-10 civarındadır. Yani üretimde yeralan her 10 işçiden biri, taşeron işçisi olarak çalışmaktadır. Başlangıçta üretim alanının dışında olan temizlik, tadilatlar vb. işler için uygulanan taşeron çalıştırma, yoğun bir emek sömürüsü ve örgütsüzleştirme için iyi bir araç olduğu görüldükçe, sermaye tarafından üretim alanı içinde de kullanılan bir araç haline dönüştürülmüştür.

Yoğun bir emek sömürüsü aracı olarak taşeronlaştırma

Taşeronlaştırma, bugünkü yaygın uygulamasıyla, işçilerin sendikası, sigortasız, her türlü sosyal haktan yoksun bir şekilde çalıştırılması demektir. İşçi sınıfının onyılların mücadelesi ile elde ettiği hakların bir çırpıda elinden alınması demektir. Bugün birçok işyerinde toplu işten çıkarmalarla ücretleri biraz yükselmiş olan işçiler işten atılmakta, yerine daha düşük ücretlerle yeni işçiler alınmaktadır. Taşeronlaştırma, aynı işlemin bir başka şeklidir. Bu işlemin kurumsallaştırılmasıdır.

Taşeronlaştırmada işçinin emeğinden sağlanan artı-değerin bir kısmını ikinci bir kapitalist daha sahiplenir. Bu paylaşma ana-kapitalist için pay kaptırmak gibi görünse de, gerçekte öyle değildir. O işçi için ayırdığı parayı hiç artırmaz, tam tersine çoğu kez düşürür. Taşeron da kendi payını artırmak için daha ağır bir sömürüyü nasıl sağlayacağını düşünür. Daha kötü koşullarda ve daha düşük ücretlerle işçi çalıştırarak aynı işi gerçekleştirir. Böylece kendine ek bir pay yaratır.

Taşeronlaştırma, kapitalizmin gelişme dinamiklerinden ortaya çıkarılan bir yöntemdir. Bunu bu dinamiklerden bir örneklemeyle açıklama yoluna gidebiliriz. Otomotiv sektörünü ele alalım. Büyük bir fabrika, örneğin Türk Traktör, binlerce işçi çalıştırır. Burada çalışan işçilerin ücretleri nispeten yüksektir. Bu fabrikanın ürettiği traktörlerin bir çok parçası yan sanayi tarafından üretilir. Böylece onbinlerce kişi bu fabrikanın üretimi için çalışır. Ancak yan sanayideki ücretlere bakıldığında, ana fabrika ile aralarında korkunç bir uçurum vardır. Çalışma koşulları çok daha kötüdür. Buna karşılık Türk Traktör her yıl büyük karlar elde ederken, yan sanayide çalışan pek çok küçük işletme ancak ayakta durabilmekte ya da diğerine göre düşük karlarla yılı kapatmaktadır. Öyle ki, bazı atölyelerde işyeri sahibi bile işçi gibi işin başında çalışır. Türk Traktör kapitalisti, çalıştırdığı işçilere görece daha yüksek ücret vermesine karşın, gerçekte daha büyük bir artı-değer sömürüsü gerçekleştirmektedir. Yan sanayide ise daha düşük ücret verilmesine karşın daha az artı-değer sömürüsü gerçekleştirilmektedir.

Taşeron uygulamasında da gerçekte durum aynıdır. Ancak iş dışarında değil fabrikanın içinde döner. Artı-değer sömürüsünün büyüğü ana-kapitalist

Denilebilir ki devrimci öncüsü örgütlenmeden kalıcı bir devrimci sendikal örgütlenme yaratmak olanaklı olmadığı gibi, sendikal örgütlenmede devrimci temelde mesafe almak da olanaklı olmayacaktır. Bu nedenle devrimci öncünün örgütlülüğü devrimci sınıf sendikacılığının zorunlu bir önkoşuludur. Bu basitçe ve yalnızca komünist örgüte taraftar kazanmak değil, sınıfın devrimci partisini inşa etmek gibi asli ve yakıcı bir sorumluluk demektir. Komünist hareketin bugünkü asli misyonu ve sorumluluğu da budur. Siyasal çalışmada başarının asgari göstergeleri de bu meselede alınacak mesafede ortaya çıkacaktır. Bir fabrikadaki sendikal çalışma o gün için başarısızlığa uğrayabilir. Fakat siyasal bilinç planında geleceğe bir birikim bırakılmışsa, öncüsünün devrimci örgütlülüğünde belli bir mesafe alınmışsa, bu çalışmada siyasal kazanım vardır ve önemli olan da budur. Yine fabrika olur; sendikal çalışma başarıya ulaşır ve sendikal örgütlülük hakkı kazanılır. Fakat devrimci bilinç planında bir gelişme yaşanmamışsa, öncünün devrimci örgütlülüğünde bir mesafe alınmamışsa, kazanılan sendikal mevzinin devrimci kullanımı olanaklı olamayacağı gibi sınıfın ilgili bölümünü reformizmin etkisinden kurtarmak ve düzen sendikacılarının inisiyatif ve egemenliğine son vermek de mümkün olmayacaktır. Böyle bir fabrikada devrimci siyasal kazanımdan söz edilemez. Bu elbetteki işçilerin bir kazanımı olmadığı anlamına da gelmez.

Öncüyü kazanmak ve devrimci örgütlülüğünü sağlamak kuşkusuz bugünden yarına başarılabilecek bir iş de değildir. Bu bugünkü hareketin kendiliğinden karakteri ve siyasal koşullarla doğrudan bağlantılıdır. Fakat aynı ölçüde de yakıcı bir sorundur. Yılmak bilmeyen sabırlı bir çalışmayı gerektirir. İnisiyatifli davranmayı, yaratıcı olmayı ve yetkin propagandacılık ve örgütçülük gerektirir. Öncülerin eğitimini adım adım izlemeyi, siyasal süreçlere çekerek bu temelde bilenmesini sağlamayı, yakıcı görevi bizzat benliğinde duyumsayan bir siyasal pratik yaşatmayı gerektirir.

Fabrika kitlesinin mücadeleye hazırlanması ve örgütlenmesinde dayanak bu öncü kuşak olmalıdır. Tüm işin sorumlu yoldaşlarca omuzlandığı ve her bir pratik işin yoldaşlarca yapıldığı bir süreçte öncüyü ileriye çekmek ve giderek yetkinleştirmek olanaklı değildir. Sınıf kitlelerinin önüne düşerek bir dizi sınavdan geçmemiş, işçilerin güvenini bizzat pratiğiyle kazanmamış bir işçinin öncülük görevlerini yapabilmesi mümkün olmayacaktır.

Hareketimiz gelişip yayıldıkça siyasal sınıf çalışmamızın mahiyeti de çeşitlenmektedir. Her bir yeni adım bir yandan yeni deneyimler demetinin birikmesini sağlarken, bir yandan da yetkinleşme ihtiyacını kesin bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Geride bıraktığımız mücadele yıllarında ideolojik-teorik birikim alanında olduğu gibi siyasal yetkinleşme ve pratik deneyim alanında da önemli bir mesafe kaydettik. Tam da bu nedenledir ki, faaliyetimiz giderek çeşitlenmekte, sınıf mücadelesinin değişik alanlarındaki sorunlar önümüze yeni sorumlulukları koymaktadır. Deneyim birikimi açısından geçmişten anlamlı bir miras devralamamak gibi bir dezavantajımız elbetteki var. Fakat toplam birikimimiz ve gelişme dinamizmimiz gibi bir avantaja sahip olduğumuz da tartışmasızdır.

Teoride yetkinleşmek, politikada ustalaşmak ve pratikte somut başarıyı yakalamak! Bunun için hareketimizin ideolojik-teorik birikimini özümsemek ve deneyimlerimizden öğrenmesini bilmek, militan savaşılar olarak kavgayı örgütlemek! İşte yeni dönemin bir ihtiyaç olarak dayattığı çalışma düzeyi budur.

Yukarıdaki yazı Ekim'in
15 Nisan 97 tarihli 187. sayısında alınmıştır.

amaç haline getirilemeyeceğini belirttik. Bu sendikal örgütlenme çalışmasının taşıdığı önemi asla küçültmez. Sınıf kitlelerinin tam bir örgütsüzlükle karşı karşıya bulunduğu bu günkü koşullarda sendikal örgütlenme son derece önemlidir. Sermayenin taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırıları gözetildiğinde önemi bir kat daha artmaktadır. Fakat sorun yalnızca sendikal örgütlenme hakkının elde edilmesiyle sınırlı değildir. Sendikal örgütlenme hakkı anayasal bir hak olarak kazanılmış olmakla birlikte faşist rejim tarafından “illegal bir faaliyet” muamelesine tabi tutulmaktadır. Bu sermaye iktidarının maddi-toplumsal temeli iktidarın sınıf karakteri konusunda önemle üzerinde durulması gereken bir husustur. Düzen iktisadi, sosyal ve demokratik siyasal hakları budamak ve gaspetmek için her fırsatta saldırmaktadır. Sendikal örgütlülük hakkı örgütlenme özgürlüğü gibi demokratik siyasal bir hakkın önemli bir parçası durumundadır. Bu nedenle sendikal örgütlenme hakkına dönük saldırı aynı zamanda siyasal bir öz de taşır. Anayasal bir hak olarak kazanılmış sendikal örgütlenme hakkını kullanmak yaşanıldığı üzere ancak dışı bir mücadele ile olanaklı olabilmektedir. Tüm demokratik siyasal hak ve özgürlükler için de geçerli bir kuraldır bu. Tüm sorun yaşanan bu gerçeği sınıf kitleleri nezdinde gerçek bir bilince dönüştürebilmektir. Demek ki sendikal çalışma siyasal çalışmayı kolaylaştırdığı gibi, siyasal propaganda, teşhir ve ajitasyonun etki gücünü artırabilir de. Elbette devrimci bir perspektif ve içerikte ele alındığında...

Sendikalar iktisadi mücadelenin araçları olarak doğmuştur. Fakat bundan sendikaların yalnızca iktisadi hakların elde edilmesi mücadelesi çerçevesinde rol oynayabilecekleri, sendikalardan bundan öte bir işlev beklemenin yanlış olacağı saptamasına varmak yanlıştır. Bu sendikalist bir bakıştır. İşçi sınıfına gerekli olan, sendikal alanda görevini hakkıyla yapan, ama siyasal alanda da militan, mücadeleciler örgütler olarak devrimci sınıf mücadelesine hizmet eden kurumlar yaratmaktır. Devrimci sınıf sendikalarının asıl misyonu da budur. Sendikal örgütlerin gerçekten militan ve mücadeleciler kurumlar olması, sınıfın devrimci örgütlülüğünde bir yer tutması, önderliğinin devrimci, kitlesinin politik ve mücadeleciler, işlerliğinin proleter disiplin ve denetime uygun olması, proleter demokrasinin kurumlaşması kadar oluşum sürecinde yaratacağı devrimci gelenekle de bağlantılıdır. Bu nedenle devrimci sendikal girişimlerin mücadeleciler bir gelenek üzerinde yükselmelerini, devrimci sınıf sendikaları olarak şekillenmelerini olanaklı kılacak bir süreç yaşamalarını mutlaka gözetmek durumundayız. Sözgelimi bir sendikal girişim Ankara’da yüzbinlerin yürüdüğü bir sürecin dışında kalabiliyorsa, Susurluk skandalının toplumda yarattığı öfkeyi kendi platformuna yansıtamıyorsa, böylesi bir süreçten çıkmış bir sendikal mevzinin devrimci bir sendikal mücadele çizgisini tutturabileceğini söyleyebilmek olanaklı değildir. Sorun elbette bir tek işyerinde örgütlenmiş işçi kitlelerinin kendi başına neler yapıp yapamayacağı gibi dar bir zeminde ele alınamaz. Dikkat çekmeye çalıştığımız nokta her bir mevzinin yeni ve daha güçlü mevzileri örmenin dayanağına dönüştürülmesidir. Sürecin örgütlenmesinde stratejik olanın ihmal edilmemesidir.

Öncüyü kazanmalıyız

Fabrika birimlerinde sendikal örgütlenme çalışması siyasal sınıf örgütlenmesi çalışmasıyla bir arada ele alınmalıdır. Bu iki çalışma bir arada ve birbirini güçlendirecek tarzda sürdürülmelidir.

Siyasal sınıf örgütlülüğünün bugünkü en temel ve acil sorunu sınıfın bilinçli azınlığının örgütlülüğü olan devrimci sınıf partisinin örgütlenmesidir. Bu da her şeyden önce devrimci öncünün örgütlenmesi demektir.

Onlaştırmaya karşı mücadelesini yükseltelim!

tarafından gerçekleştirilirken, taşerona birazı kalır. Taşeron işçisine kalan da sadece kırıntı olur. Taşeron aldığı küçük payı biraz daha büyütmek için, çalıştırdığı işçilere akıl almaz oyunlar tezgahlar, onları her türlü haktan mahrum bırakmaya çalışır. En vahşi uygulamaları gerçekleştirir. Böylece ana-kapitalist en vahşi uygulamalarını taşeronu eliyle gerçekleştirmiş olur.

Taşeronlaştırmanın en önemli ekonomik yönü, düşük ücretlerle taşeron işçisi çalıştırmaktır. Bir diğer önemli yönü ise, kadrolu işçilerin ücretleri üzerinde baskı oluşturmaktır. Kapitalist işveren, aynı işi yaptırdığı taşeron işçisinin ücretini, çalışma koşullarını, sosyal haklarını örnek göstererek, kadrolu işçilerin kazanmış oldukları hakları elinden almaya, hak alma mücadelelerini engel olmaya çalışır. Bunu toplu sözleşmelerde işçilerin pazarlık gücünü düşürmek için kullanmaya çalışır.

Taşeronluk sistemi, son olarak bahsettiğimiz yönü ile, geri bilinçli işçilerde çarpık bir bakış açısı oluşturmaya da hizmet eder. Kadrolu işçi, kazanmış olduğu hakları bir ayrıcalık gibi görmeye başlar. Taşeron işçinin mücadelesine uzak durarak bu sözde ayrıcalığını riske atmak istemez. Halbuki kendisi gerçekte kapitalist işveren için bir taşeron işçi potansiyelidir. Birçok yerde yapılan uygulamalar göstermiştir ki, kapitalist işçilerin bir kısmını işten atarak yerlerini taşeron işçileriyle doldurur. Hatta kimi kez işten attığı işçiyi yine aynı işe bu sefer daha düşük ücret ve sosyal haklardan yoksun bir şekilde taşeron işçisi olarak alır. Bu nedenle taşeronlaştırmaya karşı mücadele etmek işçiler için nasıl zorunlu bir görevse, taşeron işçilerinin mücadelesinin yanında olmak da bir görevdir. Bu yüzden, taşeronlaştırmaya ve taşerona karşı mücadelede sınıf dayanışmasını yükseltmek bütün işçiler için hak almanın ve haklarını korumanın tek yoludur.

Son yıllarda ülkemizde yaşanan birtakım toplumsal gelişmeler de sermaye tarafından taşeronlaşma gibi yoğun bir sömürü aracını devreye sokma olanağı olarak kullanılmaktadır. Bunlardan biri yaşanan göçlerdir. Kürdistan'dan büyük şehirlere akan yoğun nüfus, Bulgaristan'dan gelen göçmenler, Romanya, Azerbaycan gibi ekonomik çöküntü yaşayan ülkelerden gelen kaçak işçiler, bunların taşeron işçi potansiyelidir.

Yoğun bir sömürü aracı olarak taşeronlaştırma bölümünü Günter Walraff'ın Almanya'da çalışan Türk işçilerini anlattığı "En Alttakiler" adlı kitabından bir alıntı ile bitirelim:

"Duisburg'daki August Thyssen Çelik İşletmeleri bir süredir sürekli işçi çıkarıyor. Onların yerine taşeron firmalar aracılığı ile, daha ucuza gelen, iş bulduğu için sevinip tüm varlığı ile işe sarılan, firmanın işine geldiği zaman alınıp, gelmediği zaman hemencecik yol verilebilen kiralık işçiler alınıyor. Thyssen, 1974 yılından bu yana işçi sayısını 17 bin dolayında düşürmeyi becermiş. Daha önce Thyssen işçilerinin yaptığı işleri, şimdi aracı firmaların getirdikleri kiralık işçiler görüyor."

Örgütsüzleştirme aracı olarak taşeronlaştırma

Taşeronlaştırma yoğun bir emek sömürüsü aracı olmakla birlikte, bugün asıl ifadesini bir örgütsüzleştirme aracı olmasında bulur. Taşeron işçileri bugün tümüyle sendikasızdır. Büyük çoğunluğu sigortasız ve sosyal haklardan yoksun olarak çalışmaktadır. Taşeron işçileri, daha çok, en kötü çalışma koşullarına bile razı olabilecek vasıfsız işçilerdir. Fabrika işçilerine göre birbirlerinden daha çok yalıtılmış, bölünüp parçalanmıştır. Dolayısıyla ortak davranabilme güdülerini daha düşüktür. Taşeronlaştırma asıl olarak işçileri bölmeyi, böylece örgütlenebilme güçlerini düşürmeyi hedefler. Öncelikli vasıf gerektirmeyen işlerin taşeronlaştırılmasıyla örgütlülük bu noktadan kırılmaya çalışılır. Pek çok işyerinde taşeronlaştırma uygulamasına ilk olarak vasıf gerektirmeyen işlerden başlanır.

Taşeronlaşma bir örgütsüzleştirme aracı olduğu için daha çok sendikalı işyerlerinde gündeme gelir. Örneğin, işçilerin büyük çoğunluğunun sendikasız olduğu tekstil işkolunda, taşeronlaştırma yerine, daha çok işçiler birbirlerinden yalıtılarak ve aynı fabrikada çalışmalarına karşın kağıt üstünde ayrı işletmelerde gösterilerek, örgütlülük engellemeye çalışılır. Örgütlülük düzeyinin zaten geri olduğu bir yerde kapitalist işveren taşerona ihtiyaç duymadan örgütsüzlüğü sürdürebilir. Göreli olarak örgütlülük düzeyi yüksek olan metal veya belediye işkolunda ise işçilerin karşısına taşeronlaşma daha çok çıkarılır.

Aynı zamanda işçilerin örgütlülük düzeyi de taşeronlaştırmaya üzerinde bir etkidir. Eğer işçiler kapitalist işveren karşısında ortak hareket edebiliyor, güçlü bir tavır alabiliyorlarsa, bunu kırmanın en kolay yolu taşeronlaştırmadır. Sendikalı-sendikasız birçok yerde uygulanıyor olmasına karşın, özellikle sınıf hareketinin daha dinamik olduğu yerlerde

taşeronlaşmanın daha çok uygulanıyor olmasının arkasında bu gerçek yatar. Örneğin bugün metal işkolunda Türk-Metal ve Öz Çelik-İş gibi gerici sendikaların olduğu yerlerde de taşeronlaştırma olmasına karşın, göreli olarak daha ileri bir sendika olan Birleşik Metal-İş'e bağlı olan işyerlerinde taşeronlaştırma oranı daha yüksektir.

Taşeronlaştırma, kaba bir örgütsüzleştirme aracı olmasının dışında, işçiler üzerinde yarattığı psikolojik etki ile de sınıf hareketinin karşısına bir engel olarak dikilir. Taşeron işçisi ile kadrolu işçi arasına örülen duvar, ortak hareket etmelerini engellediği gibi, birbirlerine karşı güvensizlik duymalarına da yolaçar. Kadrolu işçiler, taşeron işçiler yüzünden haklarının ellerinden alınmak istendiğini, bu koşullarda çalışmayı kabul ettikleri için kendi ekmeklerine mani olduklarını düşünür ve taşeron işçilere bir güvensizlikle yaklaşırlar. Taşeron işçiler ise, kadrolu işçiler ile aralarında eşitsizlik olduğunu, aynı işi hatta daha ağır işleri yaptıkları halde kendilerine daha az para verildiğini, adam kayırmacılık yapıldığını, tuzları kuru olanlara güvenilemeyeceğini vb. düşünürler. Gerçekte işçiler arasında yaratılan bu farklı statülerin, farklı ücret ve hakların, kapitalist işverenlerin işçileri kendi içlerinde bölmek ve böylelikle daha rahat yönetmek için tezgahlandığını görmezler.

Taşeronlaştırmaya karşı mücadele

Birbiri ile uzlaşmaz karşıtlığı olan iki sınıf, burjuvazi ve işçi sınıfı açısından taşeronlaştırmanın ne anlama geldiğini bilince çıkartmak, aynı zamanda ona karşı mücadele hattını çizmek demektir. Yoğun emek sömürüsü ve örgütsüzleştirme amaçlı bir saldırıya verilecek en iyi cevap, işçilerin birliğini yaratmak ve sınıf dayanışmasını yükseltmektir.

Burjuvazi tarihsel olarak önce feodalizme, sonra da işçi sınıfı ve emekçilere karşı yürüttüğü uzun mücadelelerle egemenliğini kurmuş ve sürdürmüştür. Bu mücadeleler sonucunda güçlü bir sınıf dayanışmasına sahip olmuştur. Bir işyerindeki işveren ile onun taşeronluğunu yapanların çıkarları ayrı gibi görünse de gerçekte birdir. Gerçekleştirdikleri sömürüyü paylaşırlar. Bunların aralarındaki birtakım sürtüşmeler aldatıcı ve hedef sapıtırıcıdır. Taşeronlaştırma karşısındaki mücadelenin hedefi bu sömürüyü paylaşanlar olmalıdır.

Çok sayıda taşeronun olduğu bir işyerinde işçiler kiminle mücadele etmeleri gerektiği konusunda tereddüte düşebilirler. Bunun, işçilerin örgütlü birliğini engellemek için gerçekleştirilen bir oyun olduğunu, gerçekte işverenin tek olduğunu, bunun da sermaye sınıfı olduğunu, orada taşeronlaştırmaya karşı verilecek ortak mücadelenin işverenin teklifiğini kendiliğinden ortaya çıkaracağını anlatmak gerekir. Kuşkusuz bu durum, yaşadığımız her şeyin temelinde iki temel sınıfın mücadelesinin yattığını anlatabilmek, buradan giderek işçileri politikleştirmek için de bir çıkış noktasıdır.

Sınıf dayanışmasını geliştirmek, politik bir işçi hareketi yaratmanın temel koşuludur. Kadrolu işçiler ile taşeron işçiler arasında gerçekleştirilecek sınıf dayanışması bu açıdan da çok büyük önem taşır. "Sınıfa karşı sınıf! Taşeronlaştırmaya karşı sınıf dayanışması!" şiarı bu mücadelede öne çıkarılmalı, taşeron ve kadrolu işçilerin birlikte yaratacakları örgütlenmeler hayata geçirilmelidir.

Sermaye işçinin canından, sağlığından tasarruf ediyor! İş cinayetleri, meslek hastalıkları kader değil! Tek çözüm mücadele!

Gün geçmiyor ki yeni bir iş cinyeti haberi duyulmasın. Ya kazan patlıyor, ya makina dişlileri arasında bir işçi can veriyor, ya da çıkan yangında yarananlar ya da ölümler oluyor.... Oysaki bütün bu cinayetler bir takım önlemlerle başından engellenebilirdi. Acı haberlerin sonrasında, suçlanan yine işçiler oluyor. Sermaye sınıfının demogojileri ortalığı kaplıyor; "dikkatsiz, eğitimsiz işçilerin neden olduğu iş kazaları sonucu şu kadar iş günü ve şu kadar maddi kayıp gerçekleşti...." Gerçekte ise işverenin alması gereken önlemler alınmadığı, deneyimsiz, ucuz işgücü kullanıldığı, zorunlu fazla mesailerin sonucu işçilerin dikkatlerinin azaldığı, işçilere işgüvenliği konusunda gerekli eğitim verilmediği için oluyor bu "kaza"lar.

Sermaye devletin işçi sağlığı ve işgüvenliği tedbirlerini denetlemekle görevli şu müfettişleri patronlardan aldıkları rüşvetleri yemekle meşkulken binlerce işçi ya sakat kalmakta, ya ölmekte, ya da tedavisi mümkün olmayan hastalıklara yakalanmaktadır. İşçi sağlığı ve işgüvenliği sadece senede bir kez düzenlenen toplantılarda, göstermelik şovlarla anılmaktadır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sermaye sınıfı açısından ek bir masraf, işçiler açısından ise hayat meselesidir. Sağlıksız çalışma ortamında çalışmaya mecbur bırakılan işçiler hergün binlerce hastalığa yakalanmakta ve yeterli tedavi görememektedir. Makina başında sakatlanan binlerce işçi tazminatsız sokağa atılmakta, dilencilğe ve açlığa mahkum edilmektedir. Kapitalist sistem işçi ve emekçileri makinanın bir parçası gibi görmektedir. Bozulduğunda, ya da eskidiğinde hiç umursamadan sokağa atmaktadır.

İşçi sınıfının ve sendikaların, işçi sağlığı ve işgüvenliği sorununu

ikinci plana atmaları da sermaye sınıfını cesaretlendirmekte, en temel işgüvenliği tedbirlerini bile almamaktadırlar. Nasıl olsa binlerce işsiz vardır ve sağlığı bozulan, sakatlanan işçilerin yerine her zaman yeni işçi bulabilmektedir. Üstelik işçi sağlığı ve işgüvenliği tedbirleri belli bir kaynak ayırmayı gerektirmekte, sermayeye yük olmaktadır. İşyerlerine asılan göstermelik uyarı levhaları da işçileri baskı altına almanın bir aracı olmaktadır. Asıl alınması gereken koruyucu önlemler ise görmezden gelinmekte, işçi sağlığı ve işgüvenliği "Allah"a havale edilmektedir.

5 Nisan sonrası alınan tasarruf tedbirleriyle birlikte KİT'lerde de bu alana dönük harcamalar durdurulmuştur. Bu kararların sonucu İskenderun Demir Çelik fabrikalarında çalışan işçilerin %80'inde iş koşullarından kaynaklanan hastalıklar ortaya çıkmıştır. Bu durumdan haberdar edilen fabrika yöneticileri, tasarruf tedbirleri nedeniyle önlem alamayacaklarını büyük bir yüzüzlükle açıklamışlardır. Onların bu kadar pervasız davranmasına izin veren sendika bürokratları, "yeni eylem kararları alacaklarını"

söyleyerek işçileri yine oyalama telaşındadır.

İşçi ve emekçilerin en acil taleplerinden olan işgüvenliği ve işçi sağlığı tedbirlerinin alınması ve bunların etkin bir tarzda denetlenmesi TİS'lerde mutlaka yer almalıdır. Çünkü işçilerin sağlıkları ve çalışma güçlerini koruması gerçekleşmeden, ücret, sosyal ve demokratik hakların kazanılması ve korunması gerçekleşemez. Bu mücadelede sınıf bilinçli, öncü işçilere önemli görevler düşmektedir. Sermaye sınıfını işçi sağlığı ve işgüvenliği tedbirlerini almaya zorlamak için üretimden gelen gücün kullanılması şarttır. İş kazası, ya da hastalığı sonucu çalışamaz hale gelen arkadaşlarımızın arkasından ağlamak istemiyorsak, bu konuda kararlı bir mücadele ortaya koymalıyız. Sadece kendi fabrikamızın sorunları için değil bir bütün olarak iş yasalarında bu konuda yer alan hükümlerin işçi sınıfı lehine geliştirilmesi için mücadele etmeliyiz. Sermaye sınıfının siyasal iktidarları buna kolaylıkla razı olmayacaklardır. Ancak militan ve kararlı direnişlerle bu haklarımızı alabiliriz.

Orgaz'da tensikat ve direniş!

Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!

Oto yedek aksamı ve detantör üreten Orgaz'da sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 24 işçi işten atıldı. Orgaz işçileri işyerindeki yoğun baskılara karşı bir süre önce Birleşik Metal-İş Kartal Şubesi'nde örgütlendiler. İşçilerin örgütlendiğini duyan işveren, sendika yetkiyi almadan 1 işçiye işten attı. Sendikaya üye olan diğer 23 işçi arkadaşlarının işe geri alınması için direnişe geçtiler. Bunun üzerine Orgaz işvereni direnişe geçen işçileri de kapının önüne koydu. Orgaz'da 60 işçi çalışıyor. Bunlardan 24'ü sendikaya üye olmuş durumda. Patron işçileri bölerek geri kalanların örgütlenmesinin önüne geçmeyi başarmış. İçeride bulunan 36 işçi üretime devam ediyor. Sınıf kardeşlerinin bu tutumlarını kınayan direnişçi işçiler ne olursa olsun kararlı olduklarını ve işe geri alınmaya kadar işyerini terketmeyeceklerini belirtiyorlar. Fakat üretimin devam etmesi direnişi oldukça zayıflatıyor ve yaptırım gücünü azaltıyor.

Orgaz'da direnişe rağmen üretime devam eden işçiler şunu er geç kavrayacaklardır: "Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber ya hiç birimiz!". Bugün işverenin oyunlarına gelip sınıf kardeşlerini yalnız bırakan işçiler, yarın kendileri kapı dışarı edildiklerinde kimden destek bekleyecekler?

Tuzla Organize Deri Sanayi'nde direniş çadırları eksik olmuyor!

Mercan Deri işçileri öncüleştirmeye saldırısına "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!" yanıtını verdiler...

Tuzla Organize Deri Sanayi şimdiye kadar sayısız direnişin yaşandığı bir havza. Bu havzada direniş çadırları neredeyse hiç eksik olmuyor. Bir işletmede direniş zaferle sonuçlanıyor, hemen arkasından başka bir direniş patlak veriyor. Her seferinde işçilerin birleşik mücadele ve direnişleriyle karşı karşıya kalan ve her seferinde geri adım atmak zorunda kalan deri işverenleri ise saldırılarını sürdürmekten vazgeçmiyor. Bu saldırıların en son örneği Mercan Deri'de yaşandı.

Mercan Deri işvereni, sendikadan aldığı kararları bağli kaldığından dolayı uzun süredir kapı dışarı etmeyi düşündüğü eski temsilciyi temsilcilik seçimlerinden sonra işten attı. Bunun üzerine bütün işçiler, işletmede çalışan patronun yeğeni ve bir işbirlikçi dışında, iş bırakarak direnişe başladılar. İşbirlikçinin sürekli işçilerin yanına gelerek onları sataşmalarla tahrik etmesi üzerine işçiler onu döverek cezalandırdılar. Patronun "fabrikamı işgal ettiler" şikayeti üzerine jandarma direniş çadırına saldırıyor. Üst üste iki kere işçileri gözaltına alıyor.

Mercan Deri işçileri patronun sürekli kendilerini işten atmakla tehdit ettiğini söylüyorlar. Daha önce de işverenin bu tavırları yüzünden direnişlerin yaşandığını, buna bir son vermek için uzun süreli bir mücadeleye hazır olduklarını belirtiyorlar. Atılan arkadaşlarının geri alınmasını, direnişte oldukları günlerin parasının ödenmesini ve işbirlikçinin işten çıkarılmasını isteyen işçiler sonuna kadar mücadelede kararlı olduklarını söylüyorlar.

Ceyhan Belediye işçilerine polis saldırdı

Bayram öncesi birikmiş alacaklarının ödenmesi ve geriye dönük sosyal hakların yerine getirilmesi için Ceyhan Belediye işçileri 1 Nisan günü basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması sırasında polis işçilere "izinsiz gösteri yapıyorsunuz, bu yaptığınız yasalara aykırı" diyerek azgınca saldırdı. Saldırı sırasında birkaç işçi gözaltına alındı, bazıları da yaralandı. Birkaç saat sonra gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

Ceyhan Belediye işçilerinin yaşamı adeta bir cehennem

ızdırabında geçiyor. Alacaklarına el konulması, ikramiye ve maaşlarının ödenmemesi... işçilerin her gün yüzyüze kaldıkları saldırılardan sadece bazıları. Bunun son örneği basın açıklaması sonrası beş öncü işçinin işlerinden atılması oldu. Eski CHP'li, şimdi RP'li olan asalak Belediye Başkanı Emin Civelek böylece sermaye uşağı icraatlarına bir yenisini daha eklemiş oldu. İşçi düşmanı özelliğiyle nam salan bu zat geldiğinden beri adeta işçilere kan kusturuyor.

Belediye işçileri bu saldırılara

karşı militan bir mücadele hattını örmek zorundalar. Pasif ve geri eylem biçimleriyle (sakal bırakma gibi) saldırıların püskürtülmesi olanaksızdır. Sermayeye onun anladığı dilden konuşmak gerekiyor. Unutmamalıyız ki, tarihte zor hep zor bozmuştur. Bizde sermayenin kar hırsından kaynaklı baskı ve şiddetine karşı kendi sınıf şiddetimizi hayata geçirmeliyiz. İş durdurmak ve militan bir direnişe geçmek için hazırlıklarımızı hızlandırmalıyız.

Zafer Direnen Emekçinin Olacak!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://janey.org>

Kızıl Bayrak /ADANA

İşte GİNTEM, İşte Vahşi Kapitalizm!

GİNTEM, Bursa Belediyesi'nin 5 yıl önce özelleştirilen temizlik işlerini üstlenen 3 taşeron şirketten biridir. Osmangazi ve Yıldırım ilçelerinin çöpleri bu şirketin kölelik koşullarında çalıştırdığı 200 sınıf kardeşimiz tarafından toplanıyor.

GİNTEM patronu işçilerine en ağır sefalet koşullarını dayatıyor. Bu sayede, 2 araçla başladığı işi, bugün 48-50 araçla yürütür hale gelebilmiştir. Son 5 yılda işçilerden dayanabilen dayandı. Dayanamayan gitti. Patron ise yerine yeni işçileri satın aldı. Ve sonunda bıçak kemiğe dayandı. İşçiler ayağa kalktılar ve patronun karşısına dikildiler. Uzunca bir hazırlığın sonunda, bu sömürü çarkının dişlileri arasına sendika çomağını sokmayı başardılar. Örgütlenen her işletmede olduğu gibi, GİNTEM'de de işten atma girdi hemen devreye. Ama sert kayaya çarpmıştı bu kez işveren. GİNTEM işçileri, Nakliyat-İş'te örgütlenmişlerdi. İşten çıkarmaya iş bırakarak yanıt verdiler. Direnişe geçtiler. Sendikanın Bursa'da bir şubesi yoktu. Fakat Genel Merkez'den Genel Başkan yanımdaydı direnişçi işçilerin.

Kızıl Bayrak'ın ilk destek ziyareti

GİNTEM işçileriyle ilk sohbetimiz biraz karşılıklı tanışma oldu. İşçiler hiç görmemiş, hiç okumamışlardı sınıf davasını savunan bir gazeteyi. Kendimizi anlattık, sorunlarını sorduk. Onlarsa sefaletlerini anlattılar bize. Hani şu, "yaz gazeteci" türküsündeki gibi. Sömürüyü anlattılar ve aşağılanmayı, horlanmayı. Öfke ve kararlılıklarını anlattılar. Çocuklarının sefaletini ve gelecek günleri... "Biz" diyorlardı, "işten atılmaya da razıyız. Fakat buraya sendika girecek. Biz yararlanamazsak da bizden sonrakiler yararlansın".

Patrona öfkelerini anlatmaya söz bulamıyorlardı. "Bize köpek muamelesi yapıyor" diyor biri. Kapitalistlerin köpeklerini bile etle beslediğini unutarak. GİNTEM işçilerinin en az patron kadar öfkeli olduğu birileri daha var ama. "Özellikle" yazılmasını istiyorlar bunun. İsim isim... "Recep Yazıcı, Ahmet Arada, Ahmet Erbaş, Selim Tunç... Bu çavuşlar bizden daha çok isteyen kişilerdi sendikayı. Şimdi yalakalık yaparak işi çeviriyorlar. Olaylar karışınca kendilerini köşeye çekiyorlar. Sattılar kendilerini de, bizi de".

İhanete tahammülleri yok. Öfkeleri de, dertleri de büyük. 10-15 milyon arası ücretlerden, 07.00'deki işbaşı için 05.00'de gelen servisten, 200 kişi için tutulmuş 18 kişilik minibüsten, servisin olmadığı semtlerden 1-2 saat yürüyerek işe gelenlerden, bir de bu sefalete başkaldırdıklarında patronun kendilerine "PKK'lı" demesinden bahsediyorlar.

5 yıl boyunca, her gün, her saat, her dakika iş yasalarını, insanlık yasalarını çiğneyen patrona ses çıkarmayan devletin, onlar direnişe geçince yasaları hatırlaması da ayrı

Nakliyat İş Yönetim Kurulu'nun 15 Mart '97 tarihli basın açıklaması:

BASINA ve HALKIMIZA

Bursa Belediyesine bağlı GİNTEM İnşaat Temizlik Tic. ve San. A.Ş.'de işçi kıyımına karşı Nakliyat-İş'li işçiler işyerini işgal ettiler

Sendikamız Nakliyat-İş Bursa Belediyesi'ne bağlı olan GİNTEM İnşaat Temizlik Ticaret ve Sanayi A.Ş.'de örgütlenme çalışmasını kısa sürede tamamlamış ve işçilerin ezici çoğunluğu sendikamıza üye olmuştur. Bunun üzerine sendikamız 9.4.1997 tarihinde taraf sendika olarak TİS yapma yetkisi için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına başvuru yapmış ve aynı tarihte İş Mahkemesince işyerinde tesbit yaptırmıştır. İşverenin tepkisi bütün işverenler gibi kaba bir yasa tanımaz, sendika tanımaz ikelliği olmuş, ve 14.4.1997 tarihinde 15 üyemizi ünlü 17. maddeye dayanarak işten atmıştır. İşveren bu işçi kıyımında hertürlü zorbalığa başvurarak 14.4.1997 tarihinde işçilere 10.4.1997 tarihli fesih bildirimini imzalatmıştır.

İşçilerin bu zorbalığa cevabı ise 15.4.1997 tarihinde sabah saat 06.30'da işyerini işgal etmek olmuştur. KARTURSAŞ işçisinin işgal bayrağı şimdi GİNTEM işçisinin ellerinde dalgalanmaktadır. Bu haklı eyleme çalışan işçilerin tamamı (150 işçi) katılmıştır. Şu an işveren polis zoruyla eylemi kırmaya, dışarıdan getirdiği eylem kırıcıları araçları işyerinden çıkarmaya çalışmaktadır. İşveren Sadullah Gençer, araçların çıkışına izin vermeyen işçilere silah çekmiş, ama silahı anında etkisiz hale getirilmiştir. İşçiler "Sendika hakkımız engellenmez!", "Atılan işçiler geri alınsın, başka çare yok!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sendikal mücadeleimiz!", "Yaşasın Nakliyat-İş!" sloganlarını haykırarak eylemlerini sürdürmektedirler. Çevre tekstil fabrikalarında çalışan işçiler de destek ziyareti yaparak sınıf kardeşliğini pekiştirmektedirler.

GİNTEM işçilerinin bu haklı ve meşru eylemine göstereceğiniz ilgi ve destek başarıyı çabuklaştıracaktır.

İkinci ziyaretimiz ve polis provokasyonu

bir sorun. GİNTEM işçileri belki patronla devlet arasındaki ilişkiyi tam olarak göremiyor. Ama bazı şeyleri de hissediyor ve direniş sürdükçe giderek daha açık görmeye başlıyor. Direniş başlar başlamaz şantiyenin önüne gönderilen polisin ilk işi, araçların işe çıkmasını sağlamak olmuş. Bunu engellemeye çalışan direnişçilerin önüne geçmişler ve onları tehdit etmişler: "Uslu durun, yoksa karışmayız ha!"

İlk kez polisle yüzyüze gelen GİNTEM işçileri geri çekilmiş. Ancak mücadele onlara kazanmanın yolunun herşeyden önce işi durdurmaktan, birlik ve kararlılıktan geçtiğini her geçen gün daha net bir tarzda gösteriyor. Direniş GİNTEM işçileri için adeta bir okul işlevi görüyor.

Şantiyenin karşısındaki konfeksiyon atölyesinin işçileri geliyor ziyarete. "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "GİNTEM işçisi yalnız değildir!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" diye selamlıyorlar sınıf kardeşlerini. Bu dayanışmanın yayılması, genişlemesi için elimizden geleni yapacağımızı, özellikle temizlik işini yürüten diğer iki şirketin, benzer koşullarda çalışan işçilerinin de örgütlü mücadeleye atılmasının önemini vurgulayarak ayrılıyor.

16 Nisan günü yeniden direniş yerine gittiğimizde, işçilerin sıcak karşılmasına tanık olduk. Biz devrimci olarak, direnişçi işçilere destek için oradaydık. Bursa polisi ise patronun sömürüne haklarını koruyup kollamak için. Polis, bir grup işçiyi yakalayıp provokatif bir konuşma yaptı. Sahtekarca yalan söylüyorlardı işçilere. "Biz sizin haklı isteklerinizi destekliyoruz, yalnız bu bölücüleri aranızda almayın" diyorlardı bizim için. Böylece işçileri kandırabileceklerini sanıyorlardı. Oysa biz devrimci basın çalışanları işçileri bir koyun sürüsü olarak değil insan olarak görüyoruz. Çünkü bizler de bu sınıfın birer üyesiyiz. Dün bir fabrikada bugün bir gazetede çalışabiliriz. Her koşulda sınıf mücadelesinin içindeyiz ama. Bu nedenle polisin bu tür kışkırtmalarının hiç bir işe yarayamayacağını çok iyi biliyoruz. Onlar gidip Sadullah Gençer'e akıl versinler. Zaten veriyorlar da. Eğer belediyeyle sözleşmesi iptal olursa işçiler de otomatikmen işsiz kalırmış! diye tehdit savuruyorlar. GİNTEM işçileri bu oyunlara gelmeyecek ve kazanacak.

Kızıl Bayrak / BURSA

Sınıf bilinçli bir belediye işçisiyle işçi sınıfı partisi üzerine sohbet...

"İşçi sınıfını iktidara taşıyacak bir parti olmalıdır!"

KB: Sence Türkiye işçi sınıfının siyasal partisi var mı? Varsa bugünkü durumu ve temsil yeteneği nedir? Yoksa, ihtiyaç duyulan nasıl bir parti?

İşçi: Türkiye işçi sınıfı adına kurulmuş partiler var. ÖDP, SİP, EMEP legal partilerdir. ÖDP ve EMEP esasta küçük burjuva partilerdir. SİP sosyalist devrim tezi üzerinden parlamentoya umut bağlamayan bir partidir. Ancak sonuçta kadro ve örgütlenmesi küçük burjuvadır. Emekçi sınıfı temel alan devrimci bir parti olmalıdır. İşçi sınıfını iktidara taşıyacak bir parti olmalıdır. Parti legal alanı geniş bir şekilde kullanırken, gerçek parti illegal olmalıdır. Parti kadroları herşeyden önce kitlelerle buluşmalı, kendisini iyi konumlandırmalıdır. Kitlelere güven verebilmelidir. Uzmanlaşmalı, kendisini iyi yetiştirmelidir.

KB: Sosyalist devrimi savunan, bu devrimin ancak işçi sınıfının ihtilalci sınıf partisiyle olacağını savunan Kızıl Bayrak'ı ne kadar tanırıyorsunuz?

İşçi: Kızıl Bayrak'ı fazla tanımıyorum. Ama tanımak istiyorum. Bugünkü ülke koşullarında sosyalist devrim olması gerekir. Diğer üçüncü dünya ülkelerinde köylülük hakim olsa bile bu ülkeler de kapitalisttir. Temel sınıf çelişkilerin proletarya ile burjuvazi arasında olması aşamalı devrim tezinin geçerliliğini ortadan kaldırmıştır. Demokratik devrim tezlerini savunan Latin Amerika ülkelerinin geldiği nokta açıktır. Doğu Avrupa'da yaşananlar ise daha ayrı bir kapsamda incelenmelidir.

KB: Son dönemde özellikle MGK kararları doğrultusunda sosyalist, devrimci ve yurtsever basına yönelik saldırılar arttı. Bu saldırılara karşı nasıl bir tutum alınmalıdır.

İşçi: Türkiye'nin kuruluşundan bu yana askeri müdahalesinin olmadığı bir dönem yoktur. Ya perde arkasında ya da doğrudan toplum gündemine müdahale etmişlerdir. Son dönemde ortaya çıkan Susurluk olayının da gösterdiği gibi bu çetelerin arkasında ordu vardır. Burjuva partileri ve meclisi MGK'nın kararları doğrultusunda hareket ederler. Bunu en geniş halk kitlelerine anlatabilmek gerekiyor. Var olan devrimci hareketlerin ortak tavır olarak, saldırılara karşı ortak hareket etmelidirler. Bugün devrimci hareket geçmiş hastalıklarından kurtularak, birlikte hareket etme yeteneğini kazanmalı, eylem birliktelikleri yapmalıdırlar. Bugün işçiler saldırılara karşı devrimcilere sahip çıkmalıdırlar. İşçi sınıfının çıkarlarını savunan insanlarla birlikte hareket etmelidir. Devrimci hareketler sınıf içinde kök salamamışlardır. Sınıf içinde çalışmalarını genişlettiklerinde sınıf da sahip çıkar. Kitleleri güven verdiği noktada ve sınıfa yol gösterebildiği oranda devrimcilere sahip çıkma artacaktır. Kitlelerle ilişki ince bir ip gibidir. Devrimci hareket bu ip çekmesini çok iyi bilmelidir.

SES 1. Olağan Genel Kurulu Yapıldı Reformist ihanet ve icazet

Düzenin dayatmaları sonucu sağlık işkolunda 4 sendikanın birleşme kurultayında SES İzmir Şubesinin yönetimine çöreklenen çıkarıcı ve bürokrat yapı sendikayı icazetçi bir duruma getirdi. Bu çıkarıcı ve bürokrat kliğin sendika yönetiminden söküp atmak amacı ile yaklaşık 3 ay boyunca muhalif SES üyeleri kendi aralarında toplantılar yaptılar. Toplantılarda yönetimdeki çıkarıcı çevreyi temizlemek ve yerine çalışan, dürüst, devrimci insanların getirmek doğrultusunda

birlikte hareket etmek kararı alındı. Ancak EMEP ve ÖDP almış olduğumuz kararlara ihanet ettiler. Açıkça yönetimde devrimci insanların olmasını istemediklerini ifade ederek, bir kez daha reformizmin ikiye bölünmüş, kaypak karakterini sergilediler.

SES 1. Olağan Genel Kurulu ise başından sonuna kadar ruhsuz bir havada geçti. Böylece de emekçilerin mücadelesini yükseltmek için bir basamak olamayacağını ortaya koydu.

Kurultay, bundan sonraki süreçte mücadelenin önündeki yeni engellerin bizzat sendika yönetimleri olacağına ayrıca işaret etmekteydi. Delegelere ise sendikaya sahiplenme duygusundan çok, mecburi bir işi bir an önce bitirip gitme havası hakimdi. Devrimci, demokrat, duyarlı ve komünist SES üyeleri ise kurultayı canlandırmakta yetersiz kaldılar. Kurultaya sundukları bir deklarasyonla müdahale etmeye çalıştılar.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Aşağıda bir grup devrimci, demokrat ve komünist SES üyesinin Kurultaya sunduğu deklarasyonu yayınlıyoruz:

Değerli Delege Arkadaşlar,

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik hak alma örgütleri olan sendikaların temel yükümlülüğü, kamu emekçilerinin, işçi sınıfımızın ortak ve genel çıkarlarını esas almaktır. Bu doğrultuda gelebilecek saldırılara karşı bugün varolan nesnelliğin bize dayattığı çare ise bu saldırılara karşı sınıfı sendikalarda örgütleyerek bir barikat oluşturmaktır. Bugünkü somut görevimiz ise bu amaçlara uygun davranabilecek bir şube yönetim kurulu seçmektir. Bu noktada atılacak ilk adım da SES İzmir Şubesi birleşme kurultayı sırasında yönetim kuruluna çöreklenen çıkarıcı ve bürokrat anlayışı bu sendikadan söküp atmak, bu gidişe dur diyebilmektir.

Yaptıkları mali yolsuzluklar genel merkezimizce de onaylanan ve her hareketleriyle sendikamıza ve sınıfa zarar veren bu çevreler, yaptıkları her davranışla sağlık ve sosyal hizmet çalışanı üyelerimizi ve tabanımızı endişe içinde bırakmaktadır. Geline noktada SES İzmir Şubesi'nin üyeleri olarak bizler bu konulara daha fazla duyarsız

kalınmayacağından hareketle bu bürokratik kliğe karşı durma konusunda herkesin kabul edeceği ve bir sendikada olmazsa olmaz ilkeler üzerinden birlikte tavır alma kararı aldık. Demokratik, saydam ve katılımcı bir sendikal anlayış üzerinde biçimlenen bu ilkeler sendikamızda yapılan geniş katılımlı bir toplantıyla ortak bir deklarasyon haline getirilerek işyerlerimizde dağıtıldı. Sadece bu kadarcık bir demokartik işleyiş ve bu en temel denilen istemler denildiği anda bile tabanda büyük bir sevincin yaşandığını ve tabanın hareketlenerek sendikasına sahip çıkmaya niyetlendiğini hep birlikte gördük. Buradan aldığımız güçle, başta büyük işyerlerini temsil

olmak üzere temel olarak aktivistleri ve tabanın amaçlarını yansıtacağını düşündüğümüz 10 kişilik bir koordinasyon kurulu oluşturduk. Bunun temel amacı işyerlerinden özverili insanların delege olarak genel kurul iradesine katkıda bulunması, yönetim kuruluna aday olacak arkadaşlarımızın tabanın en geniş kesimlerini temsil ediyor olmasını sağlamak ve önümüzdeki dönem için bir çalışma programı oluşturabilmektir.

Ancak ne yazık ki, delege seçimleri sırasında yaşanan kardeşlik havası, iş, merkez delegasyonunun ve yönetim kurulunu belirleme aşamasına geldiğinde yerini çıkarıcıların hakimiyetine bıraktı. Özellikle İsmail Karademirci'nin şahsında bir yapay tartışma yaratılarak asıl olarak yönetim kurulu üzerinde bir didişme havası yaratılmıştı. ÖDP ve EMEP'li sağlık ve sosyal hizmet çalışanlarından blok hareketine yönelen böylesi bir saldırı kendilerinin pek sık kullandıkları "aktivistin hak ettiği yeri alması" kavramını ayaklar altına alarak, bu söylemin onların ağızında boş bir demagojiden başka bir şey olmadığını göstermiştir.

Bu çıkarıcı yaklaşım öyle bir noktaya varmıştır ki, bir gün öncesinde herkes tarafından kabul edilen '87 kişilik merkez delegasyonu listesi de dahil olmak üzere kendilerinin de altlarına imza koymuş oldukları tüm ilkeleri dahi çiğneyebilmektedirler. İnsanlarımıza "yönetimdeki çıkarıcı çevreyi temizleme" konusunda söz verip, yazılan deklarasyonun altına imza koyan bu arkadaşlar, tavırlarıyla İ. Uysal ve Birlik grubunun yanına nesnel olarak gelip yerleşmişlerdir. Ve hem sendikamızın geleceğini tehlikeye atan, hem de tabanımızı yeni güvensizliklere iten bu ilkesizce davranışlarıyla ve devrimci-demokrat tabana

tahammülsüzlükleriyle aslında hiç de onlardan geri kalmadıklarını göstermişlerdir.

Bizler İ. Uysal'ın çıkarıcılığını hedef gösterip, yerine kendi çıkarıcı anlayışlarını koymaya çalışan bu anlayışa katkı koymayı kesinlikle reddediyoruz. Yeni bir yıkımın parçası olmayacağız. Bizler sendikamızın tüzüğünde yazılı olan ilkeler çerçevesinde demokratik ve hak almaya yönelik mücadele eden bir sendika istiyoruz. Bizler sendikamızda burjuva ayak oyunları değil, sendika içi demokrasinin sınıf kardeşliği temelinde işlediğini görmek istiyoruz. Bugüne kadar ilkelerimizden taviz vermeme konusunda her türlü özveriyi yaptık, her bedeli ödedik, bu bugünde asla değişmeyecektir. Bizler için önemli olan yönetim kurulu üyelikleri değil, sendikamızdır. Herkesin bildiği gibi yönetim kurulunda hiçbir arkadaşımız olmadığı zamanlarda da sonuna kadar sendikamız için çalıştık, bu bundan sonra da sürecektir.

Arkadaşlar,

Kendi dar grup çıkarılarını sendika çıkarılarının önünde tutan her tür sektör anlayışı reddederek, irademizi sendikanın tüzüksel işleyişini harekete geçirmeyi hedefleyen adaylarımızı hep birlikte destekleyelim. Bu sayede tabanımızın iradesini sendikaya taşımış olacağız. Bizler koordinasyon kurulunun yukarıda saydığımız herkes tarafından üzerinde ortaklaşmış olan ilkeler çerçevesinde davranmayı sürdüren 8 üyesi olarak SES İzmir Şubesi Delegasyonunu bilgilendirmeyi bir görev biliyoruz ve tüm delegeleri bu konuda doğru tavır almaya davet ediyoruz.

Saygılarımızla...

12.04.1997

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tüm Maliye Sen'den ücret ayrımcılığına karşı eylem!

16.4.1997 tarihinde Ulus Genel Müdürlüğü önünde saat 13.00'te Tüm Maliye Sen, Gelir İdaresi Geliştirme fonundan alınan ek ücretlerin % 100 arttırılması ve tüm çalışanlara eşit ödeme için basın açıklaması yaptı. Eyleme yaklaşık 500 kişilik coşkulu bir kitle katıldı. Tüm Maliye Sen Ankara Şubesi Yönetim Kurulu adına şube başkanı Ali Gürcan'ın yaptığı açıklamada;

"Üst düzey bürokratlara yüzde yüzün üzerinde artış yapılmıştır. Alt kademelerde görev yapan bizlere ise ortalama yüzde beş civarında artış yapılmıştır. Maliye Bakanlığı'nda bu konuda bugüne kadar böylesine bir ayırım uygulanmamıştır. Geçmişte yapılan taşra-merkez, bürokrat-çalışan ayırımına bugün bin bir çeşit ayırım daha eklenmiştir. Bizlere uygun gördüğünüz komik artışların hesabını vereceksiniz. Biz kamu emekçileri sefalet ücretiyle yaşayıp ailemizi geçindirmeye çalışırken, sizlerin bu pastayı nasıl paylaştığınıza ve bize ise artıklarınızı reva görmenize müsaade etmeyeceğiz. Sessiz kalmayacağız.

Son olarak belirtelim ki, istediğimizin kabul edilmemesi durumunda, yılmadan hakkımızı her alanda mücadelemizi arttırarak sürdüreceğiz. Fonları kendileri için pasta olarak görenlerin lokmalarını boğazına tıkacağız. Gerekirse her gün eylem yapacağız. Hiçbir koşulda hakkımızdan, haklarımız için mücadeleden vazgeçmeyeceğiz.!"

Konuşmanın ardından eylemci kitle "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yaşasın Tüm Maliye-Sen!", "Birlik, mücadele, zafer!" sloganları atarak dağıldı.

Kızıl Bayrak / ANKARA

İzmir'de coşkulu Halkevi şenliği

Atatürk Mahallesi Halkevi 12 Nisan'da Mete Dügün Salonu'nda 1. kuruluş yıldönümü şenliğini gerçekleştirdi.

Şenliğe katılan yaklaşık 500 kişi coşkulu bir kalabalık oluşturuyordu. Salonda çeşitli sloganların yer aldığı pankartlar ve dövizler açıldı. Özellikle "Söz, yetki, karar, iktidar, halka!", "Kurtuluş yol tek başına!", "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!" şiarları dikkat çekiyordu. Ayrıca katılımcılar "Çeteler halka hesap verecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını sıkça attılar.

Yapılan konuşmalarda ve mesajlarda Susurluk ve onunla birlikte açığa çıkan gerçekler özel bir yer kapladı. Düzendeki yaşanan çürümeye vurgu yapıldı, çete devletine karşı 1 Mayıs'ta mücadeleye çağrısı yapıldı. Halk oyunları ekibi, Grup Ada, Grup Rüzgarla Gelen, Grup Devrim devrimci marş ve müzikleriyle şenliğe ayrı bir zenginlik kattılar. Grup Rüzgarla Gelen, İzmir Kızıl Bayrak bürosuna dönük yapılan polis baskınında ağır yaralanan ve uzun süre kaldığı komanın etkilerini henüz daha üzerinde taşıyan yoldaşımız Ahmet Subaşı için "ölümsüz" adlı parçayı söyleyerek devrimci dayanışma örneğini sergiledi.

Kızıl Bayrak / İZMİR

“Özelleştirme-Taşkömürü-Zonguldak” Paneli Özelleştirmeye Hayır! Krizin Faturasası Kapitalistlere!

12 Nisan Cumartesi günü Zonguldak'ta bir panel yapıldı. “Özelleştirme-Taşkömürü-Zonguldak” konulu panele TTK meclis araştırma komisyonunda yeralan ANAP Bartın Milletvekili Zeki Çakan, CHP Artvin milletvekili Metin Arıfağaoğulları, DSP Zonguldak Milletvekili Hasan Gemici, KİGEM Genel Sekreteri İlter Ertuğrul ve paneli yönetmek üzere Ankara Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Şencer İmer katıldılar. Panel, çeşitli düzen partilerinden GMİS'e, KASK'den Yeraltı Maden-İŞ'e, ÖDP'ye ve daha bir yığın sendika, dernek, vakıfa kadar geniş bir yelpazeyi içine alan Zonguldak Demokrasi Platformu tarafından düzenlendi.

“Özelleştirme-Taşkömürü-Zonguldak” paneli aşağıdaki dört konu başlığı üzerinden yapıldı:

1-)Dünya ekonomik konjonktüründe taşkömürünün genel değerlendirilmesi, 2-)Türkiye taşkömürü politikası ve Zonguldak havzası atılım programında taşkömürünün yeri, 3-)TTK'nin teknik ve ekonomik analizi, 4-)Genelde KİT'ler özelde TTK için çıkış seçenekleri, panel için yapılan duyurularda; “TTK İnceleme Kurulu (1995) ve Meclis Araştırma Komisyonu (1997) çalışmaları hakkında bilgi verilerek, görüşler dile getirilerek ve özellikle çözüm modelleri üzerinde durulacaktır.” denmekteydi.

Panelin birinci bölümünde; genel olarak taşkömürünün önemi ve kurumu nasıl kurtarabiliriz üzerinde dem vurulurken, ikinci bölümde “özellikle üzerinde durulacağı” duyurulan “çözüm maddeleri” olarak maden işçilerinin bir-iki aydır yabancıları Kardemir modeli allanıp pullanıp ortaya döküldü.

Sermaye cephesinde sorun yıllardır yaşanan yapısal kriz ve onun doğurduğu siyasal istikrarsızlıktır. Panelde çözüm olarak sunulan özelleştirme ise bu krizden kurtulabilmek için, krizin faturasasını işçi sınıfı ve emekçi kesimlere çıkarmak isteği ve çabasından başka birşey değildir. İşçi sınıfı cephesinden özelleştirme işsizlik, taşeronlaştırma, sefalet vb. ile özdeşir. Panelin TTK'yı kurtarmak ekseninde yapılması ve Kardemir modelinin allanıp

pullanarak ortaya getirilmesi şaşırtıcı değildir. Çünkü özelleştirme bir sermaye politikası olduğu gibi, panele katılan milletvekilleri de sermaye partisi milletvekilleridir. Paneli düzenleyen Demokrasi Platformu bileşenleri ise; sınıfı sermayenin ve kendi bürokratik çıkarları için her seferinde çiğneyen sendika bürokratlarından, demokrasiden öteye gidemeyen ufkü ve pratiği ile işçi sınıfını sermayenin politikalarına yedekleyen reformist partilerden, CHP, DSP, İP gibi işçi düşmanı partilerden oluşmaktadır. Demokrasi Platformu bu panelle bir kez daha sermaye devletine karşı hizmette kusur etmemiştir.

Panele katılan milletvekilleri TTK elden gidiyor yaygaralarıyla konuşmalarını açtılar. TTK'nin özelleştirilmesine karşı oldukları yalanını söyledikten sonra ise şu “çözümü” sundular: “TTK satılmasın, 1'i tarafsız 6'sı devlet tarafından, 6'sı ise işçi tarafından oluşan 13 kişilik bir yönetim kurulu tarafından yönetilsin. Yani özelleştirilmesin özerkleştirilsin. Böylece burası verimli bir işletme haline gelecektir. TTK kurtulacak, zarardan kara geçecektir”

Arkasından sık sık Kardemir'in nereden nereye geldiği üzerinden nutuklar atıldı.

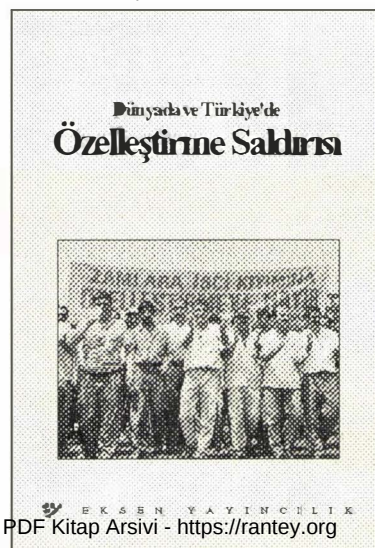
Karabük Demir Çelik'in özelleştirilmesi gündeme geldiğinde bilindiği gibi demir çelik işçileri ve Karabük halkından büyük tepkiler yükselmeye başlamıştı. Burayı kolay kolay özelleştiremeyeceğini anlayan sermaye devleti, sendika bürokratlarıyla elele vererek işletmenin işçilere satılmasını

gündeme getirmiş ve bu kandırmacayla özelleştirmeye karşı oluşan tepkiler yumuşatmıştır. Böylece sıfır ücret dayatmalarını kabul ettirmiş, kıdem tazminatlarını sıfırlayabilmiş, fedakarlık ve işletmeyi kurtarmak adına işçiler yoksulluk sınırına itilmiştir. Bu aldatmacayla Karabük'te sermaye devleti istediğini alabilmiştir.

Son zamanlarda; ilk önce Ş. Denizer sonra Zonguldak milletvekili Ömer Barutçu, ardından T. Çiller'in Kardemir modelini TTK'ya uygulama söylemleri boşuna değildir. Amaç özelleştirmeyi özerkleştirme adı altında gerçekleştirmektir. Böylece özelleştirme tüm yıkıcı sonuçlarıyla sınıfa kabul ettirilecektir. Yapılan panel bu kampanyanın son halkasıdır.

Maden işçileri bu oyuna gelmemek durumundadır. Özelleştirmeyi hiç bir şekilde kabul etmemeli ve “krizin faturasasını kapitalistler ödesin” şiarını yükseltmelidir.

Kızıl Bayrak / ZONGULDAK

13 Nisan Ankara “Çetelere Karşı Demokrasi” Mitingi

13 Nisan pazar günü, Ankara Demokrasi Platformu'nun çağrısını yaptığı, ÖDP, HADEP, KESK, TMMOB, DBP, gibi parti ve kitle örgütlerinin sahip çıktığı bir miting yapıldı. Nisan başından beri çağrısı yapılan miting, Ankara Valiliği tarafından 12 Nisan gecesi “yasa dışı” ilan edildi. Buna rağmen sabahın erken saatlerinde Hipodromda toplanan ve ülkenin dört bir yanından gelen binlerce kişi Kızılay Alanı'na yürüdü. 2 saat süren bir yürüyüşten sonra, sanatçıların, aydınların ve yukarıda adı geçen örgütlerin temsilcilerinin konuştuğu, 2-3 saat süren bir miting yapıldı.

HADEP korteji yine her yaştan ve cinsiyetten Kürtlerden oluşuyor, disiplinli bir görüntü arz ediyordu. HADEP'in il ve ilçe pankartlarının çoğunluğunu ise Kürdistan ve Orta Anadolu kentleri oluşturuyordu. Bunun yanı sıra Diyarbakır Demokrasi Platformu oldukça kitlesel bir kortejle mitingte yerini almıştı. Mitinge İstanbul dışta tutulursa, ÖDP'nin katılımı özellikle taşra kentlerinden oldu. ÖDP grupları ellerinde kapağında “Halkın Raporu” yazan birer dosya ile geldiler. Çiller, Ağar, Bucak'ın yargılanması ve anayasal demokratik düzenlemelerin yapılması talebini savunan ve bir dizi belge ile zenginleştirilmiş bir dosyaydı bu... Benzerlerinin aksine bu mitingte ÖDP vb. kortejlerde düdüğü, teneke vb. çalanlar çoğunlukta değildi.

Susurluk Komisyonu'nun “Aklama Raporu”na tepkinin ve 6 Nisan'ın döşediği yoldan akan taşra tepkisi 13 Nisan'da Ankara'ya aktı. Denilebilir ki bu mitingde, başını ÖDP'nin çektiği reformist-sendikalist politika bir kez daha kitlelerin nabzını tuttu ve kitle tepkisini kendi reformist tarzında sokağa taşıdı. Ve bu tepkiyi bildik bir talebe, “demokratik devlet” talebine bağladı. “Ya Çeteler, Ya Demokrasi!” Bu slogan ÖDP'nin bir anlamda bu mitingte verdiği fiili isim oldu. Tüm politik etkinlik bu ikilem üzerine oturtuldu. Halkın Raporu aynı zamanda Anayasal demokratik düzenleme taleplerinin bir derlemesi niteliğini taşıyordu.

Eyleme devrimci cepheden bizim dışımızda Demokratik Haklar Platformu katıldı. Devrimci şiarları haykıran Dikmen gençliğinin içinde konumlandığı Dikmen Halkevi korteji dışta tutulursa devrimciler yürüyüşe bağımsız kortejleriyle katılmadılar. Bazıları pankartlarını alanda açtı. Komünistler olarak eyleme “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni / Tekstil İşçileri Bülteni” pankartı ile katıldık. Alanda ise Kızıl Bayrak pankartı açtık. Alanda ve yürüyüş güzergahı boyunca 1 Mayıs'a çağrı yapan Kızıl Bayrak bildirimiz ile Kızıl Bayrak'ın haftalık olduğunu duyuran broşürümüzü dağıttık. Tekstil İşçileri Bülteni ve Kızıl Bayrak kuşlamaları yaptık. “Çeteleşen devletten, çürüyen düzenden hesap soralım!” ibareli ve üç işçi imzalı yaka kokartlarını takarak yürüdük ve bu kokortları dağıttık. Emekçiler yoğun bir ilgi gösterdiler.

Güzergah boyunca “Yaşasın Halkların Kardeşliği!”, “Çetelerden Hesabı Halk Soracak!”, “Çeteler Mecliste, Halk Kızılay'da!”, “Polis Boş Durma, Çeteleri Yakala!”, “Çeteler Mecliste, Öğrenciler / Emekçiler Hapiste!”, “İnsanlık Onuru İşkenceye Yenecek!”, “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği!”, “Ya Çeteler, Ya Demokrasi!” sloganları atıldı.

Yürüyüş güzergahındaki Selim Sırrı Tarcan Spor Salonu'nun dış cephesine RP'nin burada yapılan bir etkinliği nedeniyle RP bayrakları asılmıştı. Buradan geçilirken en çok “Sivas'ın hesabı sorulacak!” sloganı atıldı. Bizim attığımız Refahın ipleri sermayenin elinde! ve “Zam, zulüm, çete... İşte Refahıyol! Emekçiye sürgün... İşte Refahıyol! Öğrenciye dayak... İşte Refahıyol! Semaeye uşak... İşte Refahıyol!” sloganlarına emekçiler de sahip çıktı.

KESK'in inisiyatifi ile, ancak imzasız “Yaşasın 1 Mayıs! Alanlardayız!” ibareli yaka kokartları yaygın bir şekilde dağıtıldı. Aynı slogan KESK kortejleri başta olmak üzere bir çok kortej tarafından atıldı, atırıldı. 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya yönelik kitle eğilimi kendisini, bu slogan somutunda, net bir şekilde ifade etti.

Kızıl Bayrak / ANKARA

Che'nin gözlemleriyle Zaireli lider Kabila

Zaire'nin müstakbel lideri kimdir?

Che'nin güvenemediği adam

Afrika kıtasında yaşanan gelişmeleri izlemeye, irdelemeye ve sayfalarımızda sık sık yer vermeye çalışıyoruz. Kıta ülkelerinin tamamı sözde birer bağımsız devlettir. Çoğu 60'lı yılların başlarından itibaren, ya ulusal direnme yoluyla ya da yeni-sömürgeci manevralar çerçevesinde emperyalist güçlerin "rıza" göstermesi sonucu, tek tek devlet bağımsızlığına kavuştular. Ancak klasik sömürgecilikten daha incelmış yöntemlere, modern yeni-sömürgeciliğe geçen emperyalist güçler, bu kıta halklarının kanını emmeye devam ettiler. Avrupa sömürgeciliğinin bu kıtada yarattığı tahribat, kıtanın kendisi gibi dev boyutlardadır. Bu yaralar dün Ruanda'da olduğu gibi bugün de Zaire'de kanyor. Ve yıllardır Sudan, Somali ya da örneğin Cezayir'de kanamaya devam ediyor.

Günümüz Afrika'sında devrimci mücadele dinamikleri oldukça zayıflamış durumda. Bu nedenledir ki, kıta halklarının gündemini çarpıtılmış sorunlar doldurmaktadır. Zenginlikleri uluslararası bir talana maruz kalmış ve halen de maruz kalan Afrika halkları, sayısız toplumsal acılar ve beyaz terörün yanısıra, kabile boğazlaşmalarını, soykırıma varan katliamları yaşadılar, yaşıyorlar. Bu sorunların oluşumunda ve seyrinde emperyalist müdahalelerin ve nüfuz mücadelelerinin çok özel bir yeri ve dolaysız bir rolü oldu.

Zaire'de bugün görünürde farklı bir gelişme yaşanmaktadır. Politik bir savaşım sürmekte, iktidar el değiştirmeye doğru girmektedir. Bir tarafta Laurent-Désiré Kabila'nın önderliğinde iktidara yürüyen Demokratik İttifak, öte yanda ise artık can çekişen kokuşmuş Mobuto rejim var.

Zamanını Zaire nehri üzerinde tur atan yatı ile Fransa'nın Akdeniz sahilinde bulunan lüks villaları arasında geçiren, traş olmak için özel uçakla Paris'in Madisson Avenues'ünden özel berber getiren Mobuto'nun ne olduğu iyi-kötü biliniyor. Aynı şekilde, hangi emperyalist gücün piyonu olduğu, ülkenin uçsuz bucaksız yeraltı zenginliklerini emperyalist devletlere, çok uluslu tekellere nasıl peşkeş çektiği, İsviçre bankalarına hangi ölçeklerde bir şahsi sermaye aktırdığı da iyi-kötü biliniyor. Zaire elmas gibi değerli bir maden üretiminde dünyada ilk sırada yer alıyor. Uranyum, altın, bakır, kobalt, manganeyum bakımından dünya ölçeğinde değerli rezervlere sahip. İşte böyle bir ülkede otuz küsur yıldır hüküm süren Mobuto rejimi, bu zenginliklerin uluslararası talanı işini örgütleyen uşak, kukla bir yönetim durumundadır.

Bugün artık sonun sonu görünmeye, Mobuto'nun suyu iyice kaynamaya başladı. Zaire'nin toprak bütünlüğü korunur mu? Yoksa eskiden yapıldığı gibi maden ocaklarının dağılımına ve emperyalistler arasındaki pazarlıklara göre yeni haritalar mı çizilir? Bunu önümüzdeki günler gösterecektir. Her halükarda şimdilik açık olan, Mobuto'nun yerine gelecek olan kişinin Demokratik İttifak'ın lideri Laurent Désiré-Kabila olduğudur.

Demokratik İttifak ve onun önderi Kabila konusunda, sap ile samanın karıştırıldığı bir ortamda, bugüne kadar bir yargıda bulunmak kolay olmuyordu. Çünkü bu harekete ve liderine profilden bazı etiketler yapıştırılıyor, devrimci, marksist, hatta leninist olduğu bile iddia ediliyordu. Şüphe yok ki bunlar yanıltıcı medyatik yakıştırmalardır. Kabila'nın eskiden ulusal kurtuluş hareketleri saflarında yer aldığı ve geçmişte devrimci bir angajman içinde olduğu doğrudur. Fakat geçmişten bugüne kalan nedir? Burası henüz çok açık değil.

Ancak Kabila iktidara yaklaştıkça eski ve yeni kirli çamaşırları da tek tek dökülmeye başlandı. Demokratik İttifak güçlerinin ele geçirdiği bölgelerdeki maden ocaklarını Kabila'nın kendi zimmetine geçirdiği dahi iddia ediliyor.

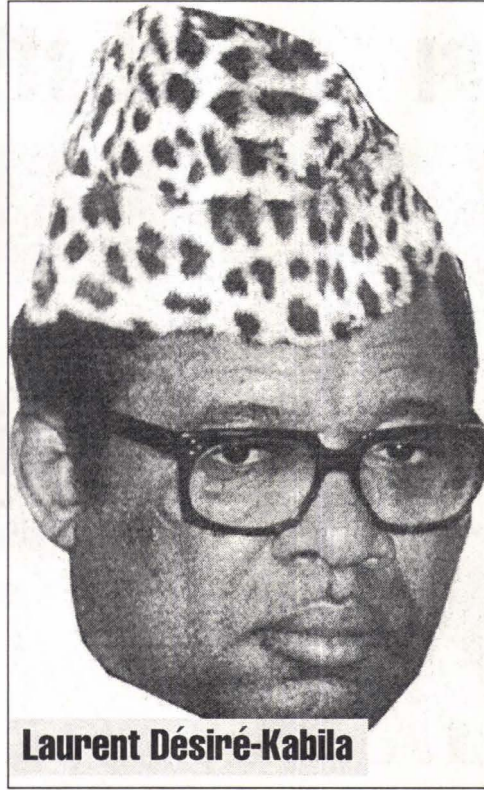
Yandaki yazı Meksiko Ulusal Özerk Üniversitesi uluslararası ilişkiler profesörü **Jorge Castaneda** tarafından kaleme alınmıştır. Ernesto Che Guevara'nın yakında yayınlanacak olan bir biyografyasının yazarı olan Jorge Castaneda, Che Guevara'nın 1965 yılında kaleme aldığı gözlemlerine kendi tarihsel ve aktüel bilgilerini de ekleyerek, Zaire şahsında Afrika'nın bir panoramasını çizmektedir.

Che Guevara'nın Afrika'ya ve Kabila'ya ilişkin gözlemleri ilginçtir: Che, Kabila hakkında şunları söylüyor: "Gençtir, değişebilir. Ama, ben, onun hatalarının üstesinden gelme kapasitesine ilişkin güçlü şüphelerimi, yıllar sonra gün görece bir yazıya dökmeye büyük bir önem veriyorum."

1965 yılında hayli dikkatli bir üslupla yapılmış bu değerlendirmeye bir de 30 yıllık Afrika usulü çürüme ve yozlaşma eklenince, Kabila'nın 1997 yılındaki gerçek portresi az-çok ortaya çıkmış olur.

Profesör **Jorge Castaneda**'nın yazısını Fransızcadan çevirdik.

Kızıl Bayrak

Laurent Désiré-Kabila

Otuz yılı aşkın kan ve kişisel çıkara dayanan bir iktidardan sonra, Mobuto Sese Seko, ya da eski ismi ile Joseph Mobuto, düşüşünün arifesinde bulunuyor. Kasım 1965'te Yukarı Katanga Maden Birliği ve CIA'nın bölge sorumlusu Lawrence Devlin'in onayı ile devlet başkanlığına gelen Mobuto, yaş, kanser ve Doğu Zaire'den yükselen güçlü isyan nedeniyle Kinshasa'daki tahtından kovulma noktasındadır. Onun bu hezimetinin mimarı olan Laurent Désiré-Kabila'nınki ise, pars derisinden takkeli Avrupa yanlısı çürümüş bir diktatörlüğe karşı verilen otuz yılı aşkın bir kavgadır. Bu yarım yüzyılın en efsanevi bazı kişilerinin de yer aldığı sonu gelmeyen hareketli bir tarihtir.

Zamanında adı Belçika Kongosu olan bu ülke, 60'lı yılların başlarında, karizmatik, genç ve radikal bir yönetici olan Patrice Lumumba önderliğinde barışçıl yoldan bağımsızlığına kavuştu. Ama aynı anda da bu ülke, 19. yüzyılda olduğu gibi, benzer "uygar" istahları kabarttı.

Yeni cumhuriyetin en zengin eyaleti olan Katanga, eski sömürgeci güç ve yeni imparator mihrakın teşvikiyle hemen ayrıldığını ilan etti. Bunu izleyen karmaşa içinde Lumumba ile yeni cumhuriyetin toprak bütünlüğünü korumak ve aynı zamanda Avrupalıların çıkarlarını kollamakla görevli Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Dag Hammarskjöld, genellikle CIA'ya atfedilen kararlılık koşullarda, yaşamlarını yitirdiler.

Fırtına dinmişti; ta ki, 1964 yazında, Lumumba'nın mirasçıları Pierre Mulélé ülkenin batısından, Laurent Désiré Kabila ise büyük göller bölgesi diye anılan doğu yöresinden hareket ederek, Moïse Tshombé (Moiz Çombe) ve başkan Kasavubu'nun rejimini tehlikeye sokana kadar...

İsyancılar, Kabila güçlerinin birkaç hafta önce fethettiği ülkenin doğusunun en önemli kenti Stanleyville'i (bugünkü adı

Kisangani) büyük bir hızla ele geçirdiler. Ama isyancılar, Belçika paraşütçü birlikleri ile ABD yardımı ve uçaklarıyla bölgeye sevk edilen güney Afrikalı paralı askerlerce, hemen geri püskürtüldüler. Böylece 1964 yılı sonunda Kara Afrika'nın ilk sömürgecilik sonrası ayaklanması ezilmiş oluyordu.

Bu arada, Küba destanının Meksika'daki başlangıç saatlerinden bu yana, Fidel Castro'un silah arkadaşı ve şanlı kumandan Ernesto Che Guevara, devrimci yolunu Küba dışında sürdürmenin yollarını araştırmaktaydı. 1965 yılı başında birçok Afrika başkentini ziyaret eden Che, Gana ve Kahire'de, Kongo ayaklanmasının başlıca yöneticileriyle tanışma olanağı bulmuştu. Kabila ile samimiyet kuran Che, onun kendisine verdiği güvenden ötürü, Kongolu isyancıları desteklemek için, karanlığın kalbine gönderilmiş yüz kadar Kübalı savaşıya komutanlık etmeyi kabul etti.

1965 yılı Nisan ayı ortalarında Che Küba'dan kayboldu ve büyük bir gizlilik içinde Dar es-Salam'a, Tanzanya'ya geldi. Oradan Tanganika gölü kıyısında bulunan Kigoma köyüne gitti, gölü geçerek batı kıyısına yerleşti. Che, burada, umut kırıcı altı ayı aşkın bir süre boyunca dizanteri, astım, adamlarının hoşnutsuzluğu, geleneksel Afrika'nın şaşırtıcı geçimsizlikleri yüzünden tükendi. Ama, muhtemelen belirleyici bir başka neden, Che'yi Kongo'da yenilgiye (yenilgi terimini Che kendisi kullanıyor) uğrattı. Bu neden, Che'nin Kongolu başlıca muhatabı ve dava ortağı olan Laurent Désiré-Kabila'nın savsaklayıcı manevralarında ve savrukluğunda yatmaktadır.

Che Guavera, henüz olduğu gibi yayınlanmayan "*Kongo Anıları*"nın daha ilk sayfalarında, isyanın önderinin kişisel ve politik kusurlarından yakınmaktadır. Özellikle eleştirdiği iki nokta, Arjantinli/Kübalı devrimcinin kafasına sürekli takılmaktadır. Birincisi Kabila'nın cepheye ayak basmayışıdır. Bu sonu gelmez aylar boyunca Kabila sadece bir kez cepheye geliyor ve gerilla üssünde sadece beş gün kalıyor.

Che'nin sürekli yakındığı diğer bir nokta da, Kongo'lu önderlerin hepsinin, zamanlarının çoğunu mücadele alanlarda değil de, savaş bildirilerini yazdıkları Kahire, Paris ve Dar es-Salaam'da geçirme alışkanlıklarıdır. Che, bunların sık sık söz konusu başkentlerin lüks otellerinde telekızlar ile viski tüketmelerinden acı acı yakınmaktadır.

Ama Guevara Kabila'nın sadece kişisel cesaret noksanlığından yakınmamaktadır. Onun politik kararsızlığını da kınamaktadır. Kabila, ne Che'nin cepheye kadar gitmesine, ne de onun bölgede olduğundan Tanzanya otoritelerinin haberdar edilmesine izin vermiştir. Fakat Che ondan izin almadan cepheye gitmiştir.

Başka bir ifadeyle, Kabila, ne komuta

İran-Avrupa Birliği gerginliğinin öteki yüzü

Diplomatik manevralar ve gerçekler

Başkent Tahran yüzbinlerce kişinin "Mykonos" kararını protesto eylemlerine sahne oldu. Fakat gösterilerin esas hedefi Almanya'dan çok ABD idi. "Amerika'ya ölüm!" sloganı belirgin bir biçimde öne çıktı. Hatta yürüyüşçülerin Alman bayrağını yakma girişimleri bizzat yürüyüşü düzenleyenler tarafından engellendi. Bugün 1979 yılında ABD temsilciliğini işgal etme türü eylemlerin Almanya'ya karşı da düzenlenmesi beklemek mümkün değil. Neden?

ABD'nin tepki ve uyarılarına rağmen, Almanya'nın yıllardır İran'a karşı belirlediği "eleştirel diyalog" politikası, Avrupa Birliği üyelerin çoğunluğu tarafından desteklendi. Emperyalistler arasında özellikle Ortadoğu'da derinleşen rekabet, kendisini en açık biçimde Almanya'nın İran politikasında gösterdi. ABD İran devrimi ile bölgede büyük sarsıntı geçirmişti. Bu durum, Avrupa Birliği, özellikle de Almanya için büyük bir avantaj demektir. Almanya bu avantajı ABD çıkarlarına ters yönde iyi bir biçimde kullandı. Almanya için İran, bölgede egemenlik alanını genişletmenin bir ilk basamağı, bir kaldırıcı durumundaydı.

Bugün temsilciliklerin geri çağırılması sembolik bir tutumdan başka bir şey değildir. Zira Almanya ve diğer Avrupa ülkeleri, İran Molla rejiminin katliamcı yüzünün bilincindeydiler. Bir çok katliamın bizzat molla rejimi tarafından planlandığı açıktı. Buna rağmen "eleştirel diyalog" politikasını devam ettirdiler. Almanya'ya "mollaların zulmünü koruduğu" türünden eleştiriler yöneltilmesine rağmen, o İran'la ilişkilerin sürekli geliştirdi. "Mykonos" davası sonucunda Almanya'nın "diplomatik sert tutum" takınmasını ve diğer Avrupa ülkelerinin bunu izlemesini bu çerçevede düşünmek gerekiyor.

Almanya ve diğer AB üyesi ülkelerinin aldığı tutumun prestijlerini

onarmaya yönelik bir politika olmaktan öte bir anlamı yoktur.

Emperyalist tekelleri pazar payları ve tatlı kârları ilgilendiriyor

Nitekim İran Dışişleri Bakanı Velayeti AB ülkelerinin tutumunu "sembolik adım" olarak nitelendirdi. Alman-İran Sanayi ve Ticaret Odası (İHK) da ilişkilerin ve çalışmaların eskisi gibi devam ettiğini açıkladı. Dışişleri Bakanı Kinkel, Alman vatandaşlarının herhangi bir tehlikeyle karşılaşmayacaklarına ilişkin güvenceler veriyor.

Bugün İran, Almanya ve AB ile geliştirdiği ekonomik ilişkilerin kopmasını kaldıracabilecek durumda değildir. İran ithalatının %43'ünü, ihracatının ise %32'sini AB ülkeleriyle yapıyor. Almanya bu ilişkilerde ilk sırada yer alıyor. Bu ilişkiler İran-İrak savaşı sürecinde İran'ın sanayi altyapısının tahrip olduğu dönemde yoğunlaştırılmış, günden güne geliştirilmişti.

1991-92 yıllarında İran Almanya'dan 8 milyar marklık ithalat gerçekleştirdi. İran yönetiminin Avrupa pazarına entree olma çabaları sonucunda '93 yılında büyük bir mali bunalım yaşandı ve ithalatta bir gerileme oldu. Geçtiğimiz yıl petrol fiyatlarının artması üzerine Avrupa'yla ithalat yeniden canlandı. 36 milyar marklık dış borca rağmen Almanya ile ekonomik ilişkiler sürekli genişletildi.

Bugün 180 Alman firması İran'da iş yapmaktadır. Büyük çapta yatırımlarıyla Alman tekelleri yatırımda birinci sırada yer almaktadır. Almanya en büyük rolünü borç para konusunda oynuyor. İran'a en yüksek kredi veren ülke durumunda. ABD'nin ambargo politikasının tersine, Almanya 1995'ten bu yana İran'ı mali olarak destekliyor. Geçen yıl verilen 12.9 milyar marklık krediyle, Alman firmalarına olan borçların ödenmesi sağlandı. Büyük Alman bankalarının son iki yıldır borç ödemeleri

konusunda üstlendiği sorumluluk, İran'ı ekonomik bakımdan epeyce rahatlatmış. Bu mali ilişkilerden dolayı mollalar Almanya'yla ilişkileri koparmayı göze alamazlar.

Diğer taraftan, İran eskimiş petrol sanayii altyapısını yenilemek zorundadır. Şah döneminde yapılan bir çok altyapı bugün kullanılamaz durumdadır. Bu bağlamda 1996 için modernleştirme programı onaylandı. 11 yeni petrol yatağı batılı emperyalist ülkelerin sermayesiyle üretime açılacak. Bunun için de 12 milyar mark gerekiyor. Fransız petrol tekeli Total ile İngiliz-Hollanda tekeli Shell ilk açılış masraflarını üstlenecek ve daha sonra petrol gelirinden kendi payını alacak.

Bu ekonomik gerçekler ve karşılıklı ekonomik çıkarlar gözetildiğinde, İran-Avrupa Birliği ilişkilerinin koparılması mümkün değildir. Batı emperyalizmi bu önemli zengin pazarı kolay kolay terk etmeyecektir. Önümüzdeki günler bu tutumu daha da netleştirecektir.

Bu arada kraldan fazla kralcı, Amerika'dan çok Amerikancı Türk hükümeti ve medyası da İran ile Avrupa Birliği arasındaki göstermelik manevralardan kendilerine pay çıkardılar. Amerikancı ordunun iki numaralı adamı Çevik Bir, bir süre önce ABD'de ve Amerikalı efendilere yaranmak için İran'ı "terörist ülke" ilan etmişti. Son gerginliğin ve Avrupa ülkelerinin sembolik manevralarının ardından, medya bunu "Türk politikası"nın doğrulanması saydı. Daha önce ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Burrs de aynı şeyi "ABD politikası"nın doğrulanması saymıştı. Efendi ile uşağı arasındaki türden bir uyum bu!

Komünistler, molla rejiminin halk düşmanı gerici karakteri ne olursa olsun, ABD emperyalizminin İran'ı tecrit etme politikasına ve bu politikanın hizmetindeki Türk dış politikasına karşı kesin bir tutumla mücadele edeceklerdir.

Dünyada "Yeni Düzen"
ve
Ortadoğu

ERGEN YAYINCILIK

Prof. Jorge Castaneda

Meksika Ulusal Özerk Üniversitesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

İşsizliğe karşı “Avrupa yürüyüşü”: Kapitalizm işsizlik demektir! Tekellerin Avrupa’sı işsizliğe yeni boyutlar kazandırıyor

14 Nisan’da Avrupa’da işsizliğe karşı yürüyüşler başladı. İşsizler hareketinin değişik inisiyatifleri, farklı muhalefet grupları ve bir çok ülkeden sendikalar yürüyüşe katılım için çağrı yaptılar. Eylem işsizliğe, iş güvencesi yoksunluğuna ve tecrite karşı yapılıyor. İlk yedi grup yola çıkmış bulunuyor. Yürüyüşün yanısıra tüm Avrupa Birliği ülkelerinde eylemler gerçekleştirildi.

Avrupa’nın bir çok ülkesinden değişik tarihlerde yürüyüşe katılacak işsiz ve emekçi yığınlar, 14 Haziran’da Amsterdam’da birleşecekler. Birleşme için Amsterdam’ın seçilmesinin nedeni, aynı tarihte bu kentte Maastrich kararlarının görüşüleceği AB Devlet Başkanları Zirvesi’nin toplanacak olmasıdır. Güney İtalya, Saray-Bosna, Cenevre ve güney İspanya’dan ilk eylemciler yola çıktı. Almanya, Fransa ve İngiltere’den katılacak yürüyüş kolları ise 1 Mayıs ve hemen sonrasında yola çıkacaklar.

Maastrich Antlaşması’yla yeni bir içerik kazanan “Birleşik Avrupa!” şiarının ne anlama geldiğini milyonlarca emekçi bizzat yaşayarak öğreniyorlar. “Birleşik Avrupa!”nın, yüzbinlerce emekçinin işini kaybetmesi, maaş bordrolarında ciddi kesintiler, sosyal hakların budanması, sağlık, eğitim, emeklilik vb. hizmetlerdeki kısıntılar, yoksullaşma, yabancı düşmanlığı, Avrupa Topluluğu kapsamına girmeyen ülkelerin vatandaşlarının dışlanması vb. demek olduğunu görüyorlar.

Hedeflenen, Avrupa işçi sınıfının ve emekçilerinin değil, bankaların ve tekellerin “Birleşik Avrupa”sıdır! Kapitalist tekellerin

işbirliği yalnızca sosyal kazanımların daha çok budanması, daha çok işsizlik ve daha çok yoksullaşma anlamına gelmektedir.

Bugün Avrupalı emekçilerin en başta gelen sorunu kuşku yok ki işsizliktir. Resmi rakamlar Avrupa’da bu sayının 20 milyon üzerinde olduğunu

göstermektedir. Gerçek rakam ise bunun çok üstündedir.

Kapitalistlerin kriz edebiyatına, “üretkenlik”, “rekabet”, “Avrupa’daki yüksek sosyal yükler”, “yüksek ücretler”, “verimlilik”, “emeklilik”, “esneklik”, “iş için sermaye-emek uzlaşması” vb. sözler

eşlik etmektedir. Ne var ki, sosyal kazanımları bir çırpıda tırpanlayan, yılların mücadelesi sonucu kazanılmış hakları gaspeden ve milyonlarca işçiyi sokağa atanlar, kârlarını her yıl milyarlar üzerinden ifade edilen rakamlarla artırmaktadırlar. Bunu ise büyük bir utanmazlıkla girilmiş yolun doğruluğuna kanıt saymaya çalışmaktadırlar.

Kitlesel işsizlik sermayeye önemli bir manevra alanı yaratmaktadır. İşçiler bizzat sermaye tarafından yaratılan işsizler ordusuyla saldırılara sessizce boyun eğmeye zorlanmakta, ağır çalışma koşullarına razı edilmeye çalışılmaktadır. Bugün feshedilebilen toplu iş sözleşmelerinin yarın tümüyle rafa kaldırılması hedeflenmektedir.

İşsizler ordusu bugün zayıf bir örgütlenmeye sahiptir. İşsizler ile çalışan işçileri karşı karşıya getirerek bunun rantını yiyen sermayenin ekmeğine en kalın yağı ise sendika bürokratları sürmektedir. Bunun en son örneği Alman Sendikalar Birliği’nin (DGB) “Avrupa Yürüyüşleri”ne “Avrupa fikrine aykırı” gerekçesiyle destek vermeyeceğini açıklamasıdır. Halbuki bu mücadele ancak sokağa atılanlar ile işini bugün için kaybetmemiş olan işçilerin birleşik mücadelesiyle başarıya ulaşabilir. Yürüyüşleri organize eden demokratik kitle örgütleri ve taban inisiyatifleri de bunu vurgulamaktadırlar. “Avrupa Yürüyüşleri” yalnızca işsizleri ilgilendirmemektedir. Yakalanması gereken kritik halka sermayeye karşı birleşik bir

mücadeleyi örgütleyebilmektir. Birleşik bir güç ortaya konulamadığı koşullarda, eylem destek veren kimi burjuva muhalefet akımları (sosyal-demokratlar, yeşiller ve değişik reformist yapılar) eylemi medyatik sınırlar içerisinde boğmayı başarabileceklerdir.

Londra’daki yürüyüş polisle büyük çatışmaya dönüştü

Liman işçilerinin kararlı direnişi sürüyor!

12 Nisan günü İngiltere’nin başkenti Londra’da “sosyal adalet için” yürüyüşü gerçekleşti. Yürüyüş polis zoruyla dağıldı. Liverpool liman işçilerinin önderliğinde gerçekleşen eylem binlerce kişi katıldı. Anlamli bir sınıf dayanışmasının ifadesi olan gösteride, sosyal hak kesintileri ve Liverpool liman işçilerinin işten atılmaları protesto edildi.

Yürüyüş başkanlık binası önünde başladı. Miting alanına yaklaşıldığında polis aniden kitleye saldırdı. Eylem süreci içerisinde direnmeyi bir refleks haline getirmiş olan liman işçileri, bu provokasyonu da militan bir karşı duruşla karşıladılar. Kurulan polis barikatlarına saldırdılar. Bunun üzerine düzenin kolluk güçleri, “polise mukavemet ve gösteri yasasını çiğneme” gibi utanmaz bir gerekçeyle, yürüyüşü zorbalıkla dağıttılar. Onlarca direnişçi gözaltına alındı.

Ne bu saldırı, ne de sergilenen karşı koyuş şaşırtıcıdır. Liverpool liman işçileri 18 ay önce keyfi bir

biçimde sokağa atılmışlardı. Büyük bir kararlılık ve militanlıkla eyleme geçen işçiler, hiçbir kesintiye uğratmadan direnişlerini

sürdürüyorlar. Fire vermek bir yana günden güne güçlenen bu direniş uluslararası işçi hareketi için örnek bir mevzi konumu kazandı. Bunda Liverpool liman işçilerinin militan ve kararlı duruşlarının rolü büyüktür.

Yanısıra örgütledikleri uluslararası sınıf dayanışması, eylemin etkisini dünyanın dört bir ucundaki limanlara kadar yayarak ileri taşımaları, tutukları mevziden ve haklı taleplerinden ödün vermemeleri, başarılarını perçinleyen diğer etkenlerdir.

Avrupa proletaryasının böyle bir öncü müfrezesi tabi ki İngiliz sermayesinin gözünde bir diken olacak ve “özel bir ilgi”yle karşılanacaktı. Toplumdaki hoşnutsuzluğun artık eylemliliklerle dışa vurmaya başladığı bir dönemde, Liverpool işçilerinin sınıf dayanışmasını örgütlemeleri ve eylemi sermayenin kalbi Londra’ya taşımalarının karşılığı elbetteki şiddet olacaktı. Sermayeye inata başkaldıran ve direnme mevzisinden taviz vermeyen bir işçi sınıfına ancak zorbalık ve şiddetle karşı konulabilirdi.

İngiliz sermayesi ve onun devleti 12 Nisan’da “zorba” yüzünü göstermek zorunda kaldı. Fakat bu saldırılar Liverpool liman işçileri ile arkasına aldığı sınıf kardeşlerinin militan karşı koyuşu ile yanıtladı.

Emperyalizmin Güncel Ekonomik Göstergeleri

Lenin, emperyalizmi tanımlarken, emperyalizmin esas itibarıyla sermaye ihracına dayandığını ve emperyalist savaşların da finans-kapital tarafından çıkarıldığını anlatır. Sanayinin finans ile bütünleştiğini ve artık finansın sanayiye yönlendirdiğini, bir finans oligarşisi doğduğunu açıklar. Biz de, emperyalizmin güncel ekonomik durumuna, en son yayınlanmış bulunan '95 yılı bankacılık ve aracı kurum verilerine dayanarak bakacağız bu yüzden.

'95 verilerine dayanılarak en büyük 100 banka ve 15 aracı kurumun hangileri olduğu açıklandı. (5 Ekim'96, Yeni Yüzyıl)

Bu listede en büyük 3 banka Japonya'nın. Bu üç bankanın aktif sıralaması ise şöyle: 506 milyar dolar, 505 milyar dolar. Japonya'nın ilk 10 banka içinde 6 bankası bulunuyor. 100 banka içinde ise 26 banka Japon emperyalizminin.

Almanya'nın ise ilk 10 bankada 1 bankası (aktif: 502 milyar dolar), ilk 100 banka içinde ise 14 bankası var. Fransa'nın ilk 10 banka içinde 1 bankası (aktif: 385 milyar dolar), ilk 100 banka içinde 11 bankası var. Çin'in ilk 10 banka içinde 1 bankası (aktif: 373 milyar dolar), ilk 100 banka içinde 4 bankası bulunuyor.

İngiltere'nin en büyük bankası 13. sırada (aktif: 352 milyar dolar), ilk 100 banka içinde ise 6 bankası bulunuyor. Hollanda'nın en büyük bankası 14. sırada (aktif: 340 milyar dolar), ilk 100 banka içinde ise 4 bankası (bir tanesi Belçika ile ortak) bulunuyor. İsviçre'nin ise 100 banka içinde 4 bankası (en büyüğünün aktif: 335 milyar dolar) bankası var. ABD emperyalizminin 100 banka içerisinde (en büyüğünün aktif: 253 milyar dolar olan) 10 bankası bulunuyor. Belçika'nın 100 banka içerisinde (en büyüğünün aktif: 161 milyar dolar) 5 bankası (birisi Hollanda ile ortak) bulunurken, İtalya'nın 7, İspanya'nın 4, Kanada'nın 4, Avustralya'nın ise 1 bankası bulunuyor.

Aracı kuruluşlara baktığımızda; ilk 25 kurum içerisinde Japonya'nın 8, ABD'nin 11, Kanada'nın 1, İngiltere'nin 2, Güney Kore'nin 3 kuruluşu bulunuyor.

Görüldüğü gibi Japonya'nın finans oligarşisi dünya sıralamasının da en önde. Hemen arkasından ise Almanya ve Amerika geliyor. Japonya'nın uzun zamandır lider olduğu biliniyor. Keza Almanya, İngiltere, ABD, İtalya, Kanada da yer bilinen ülkeler. İsviçre ve Hollanda ise yer edinmeye çalışan ülkeler.

Japon bankaları ve aracı kurumları, geçen yıllara göre bir gerileme içerisinde. Almanya ise tersine büyük bir atılım yapmış görünüyor. Bu veriler bize, emperyalistler arası kutuplaşmanın çoğaldığını ve çıkar çekişmesinin önümüzdeki yıllarda daha da kızışacağını işaretlerini vermektedir.

Bekir Balyemez / Malatya Cezaevi

Emperyalist işgal kuvvetleri Arnavutluk'ta

Müdahale emperyalizmin iflasıyla sonuçlanacaktır

Emperyalist operasyonun ana hatları

Arnavutluk'taki operasyon AGİK tarafından koordine edilmektedir. Operasyonun askeri sorumluluğunu 2500 askerle İtalya üstlenmiş bulunmaktadır. Geçen cuma gününden bu yana askeri operasyonun ön hazırlıklarını tamalamak için bir elit askeri komando timi Arnavutluk'tadır. "Alba" olarak adlandırılan bu operasyona toplam 6.000 askerle 8 Avrupa ülkesi katılmaktadır. İtalya savunma bakanı Andreatta'ya göre askeri güç misyona hizmet ettiği sürece silah kullanma yetkisine sahip olacaktır.

Arnavutluk'taki silahlı halk ayaklanmasından bu yana, "bir avuç eşkiya", "kaos ortamında köseyi dönmek isteyen haydutlar", "kanunsuzlar" vb. sözler emperyalist merkezlerden sıkça duyuldu. Berişa hükümetinin asalak ve barbar yüzüne ise "demokrat" maskesi geçirilmeye çalışıldı. Zira onlar emperyalist müdahalenin başarısı için kendi halklarının bilincini karartmak zorundaydılar. Buna rağmen, özellikle İtalyan halkı operasyona aktif olarak karşı çıktı.

Fakat Arnavutluk'a müdahale, diğer ülkelerle karşılaştırıldığında, farklı bir biçimde gelişti. Büyük emperyalist ülkeler fiili askeri bir destek sunmak yerine arka planda durmayı tercih ettiler. Almanya başından itibaren askeri güç göndermeyi reddetti. Askeri güç gönderen ülkelerin çoğu bu operasyonu kullanarak yeni etki alanlarını yaratmak ve pekiştirmek amacındalar. Kimileri ise "kaos" ortamının yolaçtığı mülteci akımına karşı önlem alma çabası içindeler. Özellikle Romanya bu operasyonda göstereceği performansla ABD'nin gözüne girerek NATO'ya üyelik fırsatını yakalamak istiyor. Sonuçta operasyona katılan ülkelerin birbirinden farklı amaçlar peşinde koşmaktadırlar. Bu da öngörülen "misyon"un ne derece zayıf temellere dayandığını göstermektedir.

İtalya tarihsel olarak Arnavutluk'u hep kendi egemenlik sahası olarak görmüş. Yunanistan ise Yunan azınlığının varlığını Arnavutluk'un iç politikasına

müdahale etmenin vesilesi yapmıştır. Arnavut halkının tarihsel olarak güven duymadığı iki ülkedir bunlar.

Delaysıyla hiçbir dayanağı kalmamış Berişa iktidarını ayakta tutmak çabası boş bir çaba olmaktan öteye gitmeyecektir. Daha önemlisi ise bu operasyonun yaratacağı politik sonuçlardır. 700 bin silaha el koyarak ayaklanmayı başarmış bir halkın bu mafya rejimine teslim olacağını ummak safdilliktir. Zora başvurulduğu andan itibaren bu halk direnecek ve emperyalizmin bu girişimini boşa çıkaracaktır.

Bu operasyon başka bir olguyu da gündeme getiriyor. Bölgede var olan çelişki ve çatışmalar bu operasyonla daha da derinleşecektir. Arnavut halkının emperyalist işgale karşı göstereceği direniş Balkan halkları nezdinde de yankısını bulacaktır.

Ne emperyalist müdahale ne de Berişa rejiminin tehditleri bu silahlı halk hareketini koşulsuz olarak teslim almayı başarabilir. Ara çözümler bulunabilir. Heterojen bir sosyal bileşime sahip olan ve farklı politik amaçlar güden komitelerin gücü paralyze edilerek bir uzlaşma sağlanabilir. Bu dahi ancak halkın iradesini hesaba katmakla mümkündür. Nitekim Berişa ve Fino bir yandan emperyalist güçleri tehdit unsuru olarak kullanırken, öte yandan yerel halk komiteleriyle uzlaşma çabası içine girmiştir. Fakat açık olan şudur ki, bu operasyon iflas etmeye mahkumdur. Arnavut halkı yabancı işgalcilere boyun eğmeyecek denli onurlu bir halktır.

Günlük Alman gazetesi TAZ'ın 14 Nisan '97 tarihli sayısından çevrilmiştir;

"Trafığı düzenledikleri sürece kalabilirler!"

Vlore'deki bir grup Arnavut direnişçinin önderi Dakan Bey'le yapılan röportaj

TAZ: Barış Gücü yalnızca insani yardım sağlamak için değil, sizin gibi grupların ölüm araçlarını almak için de görevlendirildi.

Dakan Bey: Bunu çekinmeden deneyebilirler!

TAZ: Silahlarınızı vermeyeceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?

Dakan Bey: Bunu nasıl yapabiliriz ki?

TAZ: Ama Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin uluslararası güce yüklediği misyon budur.

Dakan Bey: BM Genel Sekreteri kendisi gelsin, silahların neden verilmesi ve devletin başındaki gangsterlerin neden yönetmeye devam etmesi gerektiğini bize açıklasın.

TAZ: Barış Gücü'nü yöneten İtalya sizin gibi grupların "direnişçi" değil, kaos ortamından yararlanarak köseyi dönmek isteyen kriminaller olduğunu düşünüyor.

Dakan Bey: Hükümetteki ve ekonomideki gangsterler yüzbinlerce insanın hesaplarındaki paraları çaldılar. Şimdi bu domuzları koymak istediğimiz için mi biz kriminal oluyoruz?

TAZ: Ama sizin gibi grupların mültecileri İtalya'ya götürmek için büyük miktarlarda para aldığına şüphe yok.

Dakan Bey: Peki nasıl olacaktı? Eğer bazıları illa gitmek istiyorsa, bunun bir bedeli de olacaktır. Gerçekten de 600 dolar iyi bir para! Ama bir gemiye ancak yüz kişi sığar. Yani 60 bin dolar tutar. Gemi tek bir kez kullanılabilir. Zira o tarafta el konuluyor. Yani ortada "kazanan" bir şey yok!

TAZ: Hepsi anlamsız geliyor...

Dakan Bey: Burada herşey anlamsız. Bunun için de silahlarımızı teslim etmiyoruz. Hayatta kalmamızın tek güvencesidir silahlarımız. Bizi bir kez silahsızlandırdılar mı, Berişa hükümeti uluslararası barış gücünü geri gönderir ve bizi de duvarın dibine dizer.

TAZ: İtalya daha sonra bir "hukuk" ortamı yaratmak istiyor. Carabinieri (İtalyan polisi) sizin polislerinizi eğitecek. Uzmanlar altyapıyı düzletecek.

Dakan Bey: Buna kargalar güler. Bunu nasıl yapacaklar? Bugün devlet başkanına bağlı polis güçlerinin sayısı yaklaşık 30-40 bindir. Çok iyi donatılmamış olsalar da bizden daha üstün silahlara sahipler. Ama bize yaklaşmaya dahi cesaret edemiyorlar. Zira bizim kararlılığımızın bilincindeler. Onların yapamadıklarını bir kaç bin yabancı nasıl başarabilir ki? Bunu başarabilmeleri için bütün ülkeyi işgal etmek zorundalar. Bu iş için de Bosna'da olduğu gibi 50 bin kişi yetmeyecektir. Burunlarının dibinde bir kaç el silah patlayınca, en azından İtalyanların keyfi çabuk kaçacaktır.

TAZ: Bu bir tehdit midir?

Dakan Bey: Hayır. Sadece bir duyuru. Trafığı düzenledikleri sürece kalabilirler! Bizim silahlarımıza veya kadınlarımıza el uzattıkları anda, işte o zaman her şey rayından çıkar.

TAZ: Öyleyse, kaos, gruplar savaşı ve böylece de ekonomik çöküş devam...

Dakan Bey: Hayır. Tiran'dan bağımsız olarak (en azından bu kişiler yönetimde oldukları sürece) burada kendi düzenimizi yaratmamız ve kendi politikamızı oluşturmamız gerekiyor.

1 Mayıs sorumluluğu

İşçi sınıfı bir kez daha Türk-İş yönetiminin büyük ihaneti ile yüzyüze kaldı. İşçiler şu günlerde 1 Mayıs'ı sermayeye ve onun çeteleşmiş iktidarına karşı bir direnme ve kararlılık günü olarak kutlamaya hazırlanıyorlar. Tam da bu sırada sendikal örgütlerin tepesine çöreklenmiş bu sermaye uşakları tutup satış sözleşmelerine imzayı attılar. Bununla da kalmadılar; sermayenin işçi sınıfını tümünden silahsızlandırmak için gündeme getirdiği yeni bir sinsi saldırı yöntemi olan "eşel-mobil sistemi"ni de sessiz-sedasız onayladılar.

Çeteleşen devletin yığınlar nezdinde büyük bir itibar kaybına uğradığı, mevcut hükümetin çok farklı basınçlar altında bunaldığı ve işçi sınıfının 1 Mayıs'a hazırlandığı bir sırada, Türk-İş ağaları hükümetin dikte ettiği koşullara kuzu kuzu boyun eğdiler. İhanetin bu kadarını anlamak gerçekten güçtür. Bu tutum yıllardır işçi sınıfı hareketini kötürümleştirmede sermayeye görülmemiş hizmetlerde bulunan bu ihanet şebekesinin geline yerde artık ne denli pervasızlaştığını gösteriyor.

Ama demek ki, sınıf hareketi üzerindeki mevcut hakimiyetleri onlara bu denli pervasızca davranabilme imkanı verebiliyor. Son satış sözleşmelerinden çıkarılması gereken en önemli sonuç budur. Sendika bürokrasisi işçi sınıfının toplumsal mücadelede ağırlığını sergileyebilmesinin önündeki en sinsi ve tehlikeli engeli durumundadır. Kuşku yok ki bu, devrimci siyasal mücadelenin bugünkü en canalcı sorunlarından biridir.

Dünc kadar 700 bin işçinin toplu sözleşmelerinin gündemde olması, 1 Mayıs'a hazırlık süreci için önemli bir olanaktı. İşçilerin bu çerçevedeki duyarlılıkları 1 Mayıs hazırlıklarını güçlendirecek ve kutlamalara ayrı bir kuvvet katacaktı. Böyle düşünülüyor, bu umuluyordu. Satış sözleşmelerinin imzalanmasıyla birlikte bu olanak

ortadan kalktı mı? Bu sorunun yanıtı, komünistlerin, devrimcilerin, öncü işçilerin, ilerici sendikacıların tutumuna ve ortaya koyacağı çabaya bağlı. İşçi tabanında bu satışa karşı büyük bir hoşnutsuzluk oluştuğuna kuşku yoktur. "Eşel-mobil sistemi"nin kabulü bu hoşnutsuzluğu sınıfın daha geniş katmanlarına yayacaktır. Bu, devrimci hareketin ve devrimci işçi muhalefetinin önünde yeni bir olanak demektir. Eğer gereğince değerlendirilebilirse, hem güçlü 1 Mayıs kutlamaları örgütlemek ve hem de bu yılın 1 Mayıs'larını sendika bürokrasisine, işçi hareketi içindeki bu sermaye ajanlarına karşı güçlü bir protestoya çevirmek olanaklı hale gelecektir. Her şey bu doğrultuda bir birleşik devrimci çaba ve inisiyatifin ne ölçüde gösterileceğine bağlıdır.

Birleşik devrimci inisiyatif bu yılın 1 Mayıs sürecinde apayrı bir önem taşımaktadır. Bundan hiç de devrimci güçlerin yakın pratik bir işbirliğini kastetmiyoruz. Elbette ki bunun başarılması gerekli ve en arzu edilir olandır. Bugün bu doğrultuda iyiniyete dayalı olumlu bazı adımlar olsa da, bunun güçlendirilerek devam edip ettirilemeyeceği henüz belli değildir. Geride bıraktığımız dönemin deneyimleri bu konuda umut ve cesaret kırıcıdır.

Fakat biz birleşik tutumdan, deyim uygunsa paralel hassasiyetleri ve pratikte örtüşecek, birbirini tamamlayıp güçlendirecek çabaları kastediyoruz. 1 Mayıs'a hazırlığının, dar grup kaygılarının ötesine geçilerek, devrimci siyasal mücadeleye yeni mevziler kazandırma amacına bağlanması, hassasiyet gösterilmesi gereken ana sorun durumundadır. Geçmiş yıllarda bir süre için devrimci hareketin geneline egemen olan tutum buydu. Bu, devrimci sorumluluk duygusunun bir yansıması olarak kendiliğinden yaşanıyordu. Fakat son bir kaç

yıldır yazık ki bu tutum kaybedildi ve yerini grup varlığını sergilemek gibi son derece dar görüşlü ve anlaşılmaz güç bir davranış tarzına bıraktı. Normal durumda her bir devrimci akım için temel kaygı, 1 Mayıs hazırlık sürecini etkili bir kampanyaya çevirmek ve kutlamaları devrimci mücadeleye yeni bir soluk kazandıracak bir fırsat olarak değerlendirmek olmalıdır. Oysa son iki yılda bu kaygı yerini her bir grubun "kendini gösterme" ve bununla sözde bir şeyler kanıtlama kaygısına bırakmış durumda. Bu gerçekte kimseye ve genel olarak devrimci siyasal mücadeleye bir şey kazandırmadığı gibi, tersine devrimci akımların saygınlığını zedelemekte ve bir bütün olarak da mücadeleye zarar vermektedir.

Geçen yılın 1 Mayıs'ı bu açıdan önemli derslerle doludur. Düşününüz ki, devrimci gruplar kim alana ne kadar kitle taşıdı, kim alanda ne türden bir "öncü" inisiyatif gösterdi ekseninde kısır tartışmalar yürütüyorlarken, karşı-devrim, bu büyük işçi-emekçi gösterisinin ardından, onun neredeyse bütün politik etkisini boşa çıkaracak bir karşı-devrimci kampanya sürdürüyordu. Bu kampanyada polisi ve medyasıyla, faşisti ve sosyal-demokrasıyla, Türk-İş'li ve DISK'li bürokratlarıyla, tüm düzen cephesi birleşik bir koro oluşturuyorlardı. Bu kampanya öylesine etkili yürütüldü ki, sonuçları ancak Zindan Direnişlerinin sarsıntısıyla aylar sonra bir ölçüde dengelenebildi.

Bunları hatırlamak, yeniden değerlendirmek ve mutlaka hesaba katmak kimsenin kaçamayacağı bir devrimci sorumluluktur. Tüm devrim güçlerinin, emek ve özgürlükten yana tüm çevrelerin önünde, bu 1 Mayıs'ı güçlü bir çıkışa dönüştürmek sorumluluğu vardır. Koşullar bunun için son derece uygundur. Yeter ki yeterli çaba ve gerekli inisiyatif gösterilsin. Yeter ki anlamsız hatalardan ve dar görüşlü

tutumlardan kaçınılsın. Yeter ki devletin mutlaka bu yıl da denemeye çalışacağı yeni oyun ve provakasyonlara karşı gerekli uyanıklık gösterilsin. Bunların başarıldığı bir durumda 1 Mayıs'ın devrimci siyasal mücadelede başarılı bir yeni çıkışın başlangıç noktasına dönüşmesi hiç de güç olmayacaktır.

Komünistler tempoyu hızlandırdıkları ve bir dizi yeni adımla politik faaliyet kapasitelerini güçlendirdikleri bir evrede 1 Mayıs sürecini yaşıyorlar. Örgütümüz halihazırdaki hazırlık çalışmasını 1 Mayıs'ı bu başarı grafiğinin yeni bir halkası haline getirmek perspektifiyle yürütüyor. Bu hedefe ulaşmak güçlü bir devrimci 1 Mayıs'ın gerçekleşmesi için en azami bir çabayı ortaya koymakla mümkündür.

Bu çerçevede, etkin bir bağımsız çalışma ortaya koymalı; tüm devrimci güçlerle olanaklı olan en sıkı işbirliğine girmeli; genel devrimci çıkarları önplanda tutan bir sorumluluk anlayışıyla hareket etmeli; 1 Mayıs alanlarına tüm işçi ve kitle ilişkilerimizi özel bir çabayla taşımalı; ve alanlarda, sınıf kitlelerinin daha geniş kesimleriyle bizi buluşturup birleştirecek bir davranış tarzı izlemeliyiz.

Önümüzde iki haftadan daha kısa bir süre var. Fakat 1 Mayıs gibi son derece önemli bir kavga gününü önceleyen bu az sayıda güne, normal zamanlarda aylara yayılacak yoğunlukta bir çabayı sığdırabiliriz. Bu bize bağlıdır. Ve bu, parti öncesi bir evrede, bizim bu konudaki iddia ve sorumluluğumuzun da somut bir sinamadan geçmesi anlamına gelecektir. Bu sinamadan gerekli maddi ve moral başarıyla çıkılabildiği ölçüde ise, bu, gündemimizdeki yeni adımlar için güçlü bir kaldıraç işlevi görecektir.

1 Mayıs yaklaşıyor...

Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaştıkça dünya burjuvazisi de kendi içinde birlik ve dayanışmayı yükseltiyor. Proletaryanın birlik ve dayanışması kurulu düzene (burjuvazi ve onun iktidarına) karşı ortak mücadelesinde somutlaşmaktadır. Burjuvazinin birlikteliği ise yükselen bu mücadeleye karşı sistemli ve açıktan saldırılarında, hatta katliamlarında.

Burjuvazi 1 Mayıs yaklaştıkça saldırılarını her alanda yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesinin daha yoğun olduğu coğrafyalarda ise hareketin önünü kesmek için daha bir azgınca saldırıyor. Cezaevlerinde, tek silahları bedenleri olan devrimci tutsaklara demir çubuklarla, gaz bombalarıyla, silahlarıyla vahşice saldıran faşist rejim emekçilere korku salmaya çalışıyor. Güç gösterisi yapıyor.

Yine bu süreçte işçilere ve ezilen halklara saldırılarının bir diğer halkası olarak devrimci sosyalist basın çalışan, okur ve dostlarına yönelik gözaltılar, işkenceler, büro baskınları, gazeteleri kapatma vb. saldırılar hız kazanıyor.

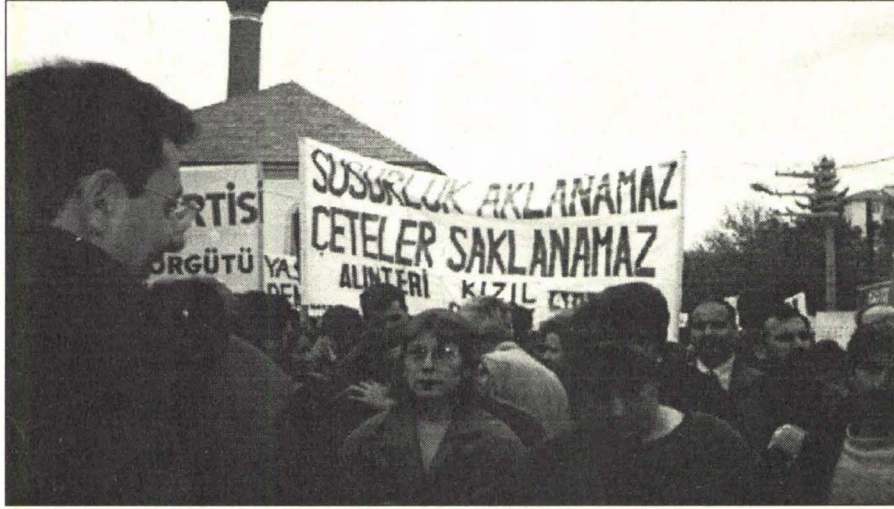
Faşist burjuva iktidarının ve onun uşaklarının her alanda saldırılarını boşa çıkarmak güçlü bir karşı koyuşla mümkündür. Bunu başarabildiğimiz, bedeller ödeyerek kazandığımız mevzileri koruyabildiğimiz ölçüde mücadelenin önü de açılacaktır. Bu karşı koyuşun gücünü birliktelik ve dayanışma belirler. Nasıl ki sınıf bilinciyle burjuvazi uluslararası anlamda bir dayanışma gösteriyor ise, işçi sınıfı ve emek güçleri de karşı saldırı için güçlerini birleştirmelidir. Aksi takdirde ise daha azgın saldırı ve katliamların önü açılacaktır.

Burjuvazi egemenliği ayakta kalmak için nasıl örgütleniyorsa, biz de öyle, kendi sınıf çıkarlarımız etrafında örgütlenmeliyiz. Burjuvazi tarihte bir çok kez sillesini yediği 1 Mayıs'a, onu engellemeye dönük nasıl topyekün hazırlanıyorsa, biz de öyle hazırlanmalı, birliğimizi pekiştirmeliyiz. 1 Mayıs'ta üretimi durdurmak, mücadele alanlarına çıkmak sınıf mücadelesi için özel bir önem taşıyor. Ya bu 1 Mayıs'ta sermayenin topyekün saldırılarına dur diyeceğiz, çeteleşen devletin karşısına dikileceğiz, ya da önümüzdeki dönemde bir kez daha sefalet ve her türlü teröre, pisliğe razı olacağız.

**1 Mayıs'ta Mücadeleye, Alanlara!
Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın Proletarya
Enternasyonalizmi!**

Bir Kızıl Bayrak okuru / İzmir

Eskişehir Demokratik Türkiye Mitingi'nde devrimci dayanışma

Eskişehir'de 13 Nisan günü Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla "Demokratik Türkiye Mitingi" gerçekleşti. Sendika, odalar ve partilerin çağrısıyla gerçekleştirilen mitingte asıl ağırlığı İP, ÖDP, EMEP, CHP ve HADEP oluşturuyordu. 2 bine varan kitle gücünün büyük çoğunluğunu ise öğrenciler teşkil ediyordu.

Kızıl Bayrak, Alınteri ve Atılım'ın "Susurluk Aklanamaz, Çeteler Saklanamaz!" ibareli ortak bir pankart açtığı mitingte devrimci dayanışmanın

bayrağı yükseltildi. "Yaşasın halkların kardeşliği!", "DGM'ler kapatılsın!", "Biji Yek Gulan!", "Ne şeriat ne darbe, çözüm devrimde, çözüm sosyalizmde!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!", "Hicabi Küçük ölümsüzdür!" mitingte atılan sloganlardan bazılarıydı.

Devrimci dayanışmanın güzel bir örneğinin sergilendiği miting, güce güç kattı ve yeni birlikteliklerin yolunu açtı.

Eskişehir'den Kızıl Bayrak okurları

Yoldaş

**Tutuşur kavganın ilk kıvılcımı
Dört duvar arasındaki gecede
Nasırlaşır ayağındaki-bileğindeki-boynundaki zincir
Tutuşturur düşmanın kalesini ilk gecede.**

**Onurun olur suskunluğun
Direncin çiçeği açar, paslı demir kapısında,
yosunlu duvarlarında**

**Açar düşmanın inadına her türlü yandan
Ve düşman korkar olur kendi gölgesinden**

**Yiğitliğin çatlatır düşmanı,
Aciz, çaresiz bırakır
Kıvrandır sürüngen gibi kendi yuvasında
Ve aşağılanmış, lanetlenmiş hisseder kendini
Niye mi; çünkü bu defa da yenememiştir seni.**

**Vurabilir mi hiç zincir kavgana, isyanına
Ya da yüreğine, umuduna, sevdana
Dur diyebilir mi hiç
Durdurabilir mi öfkeni**

**Sen direnç duvarı oldun kavgamızda
Direnmeyi alınterinin tuzu gibi emdik hep beraber.
Senin olduğun yerde teslimiyet olmaz yoldaş**

**Sen, umutsun hepimize
Sen, isyansın
Sen, eylemin öğreticisi
Sen, kavgasın
Sen komünist bir dünyaya giden yolun rehberisin yoldaş**

Kenan / Gebze

Komünistler Parti Ruhuyla Direndi...

10.4.1997 tarihinde Kurtuluş bürosuna uğramıştık. Ancak Kurtuluş'ta devletin kolluk güçlerini büroyu basmış ve dağıtmış olarak bulduk. Polisler, Kızıl Bayrak çalışanları olduğumuzu öğrendikten sonra kimliklerimizi alıp, bizi de gözaltına alacaklarını söylediler. Hangi gerekçeyle bizi ve diğer Kurtuluş çalışanı arkadaşları alıkoyacaklarını sorduk. Tüm direktmelerimize karşın ve tümüyle keyfi olarak bizi DAL'a götürdüler.

19-20 kişi hücrelerin bulunduğu yerde sıralanmıştık. Herkese isimlerini soruyorlardı. Bize sıra gelince söylemeyeceğimizi, kimlikte yazılı olduğunu söyledik. Sermayenin işkenceci uşakları buna şaşırılmıştı. Tek tek hücrelere alıp papazlık rolünü oynamaya başladılar. Ancak biz, amaçlarının salt ismimizi söyletmek değil, bu yolla devrimci kimliğimizi ezmek olduğunu biliyorduk. Buna boyun eğmedik. Erkekleri hücreye koyup bayanları aramak için bekletiyorlardı. 5 kişiydik. Diğerlerine moral vermeye çalışıyorduk. Bu arada yoldaşımı yüzüğünü çıkarması için tualete götürdüler. Kadın polis sözle taciz etmeye başlayınca yoldaşımız karşı saldırıya geçti. O sırada diğer polisler koşup yoldaşımızı hırpalamaya başladılar, dışarı çıkardılar. O sırada ben "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganını başlattım. Yanımdaki diğer bayanlar da buna destek verdi. Düşmanın ini sloganlarımızla inliyordu. Onlar kan bürümüş gözleriyle yüklendikçe, yüksek daha yüksek çıkıyordu sloganlarımız. Daha sonra bizleri uzakta bulunan hücrelere götürdüler. Yoldaşım ile aynı hücredeydik. Eylemimizi burada da marşlar söyleyerek, halaylar çekerek sürdürdük. Gözaltı boyunca; "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Kurtuluş Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganlarını attık. Bundan rahatsız olan işkenceciler gelip bizi ayırmak istediler. Yoldaşı nöbetçi odasına yakın bir hücreye götürdüler ve yalvaran bir sesle bir daha ses çıkarmamamızı istediler. Ancak biz onlara yanıtımızı yeniden yükselttiğimiz sloganlarla verdik. Tüm gözaltı boyunca açlık grevi yaptık.

11.04. '97 tarihinde salıverme kağıdı hariç bütün evrakları imzadan imtina ettik. Salıverme kağıdını iyice okuduktan sonra imzaladık. Moralimiz yüksek bir şekilde çıktık. Düşmanın ininde Kızıl Bayrak'ımızı bir kez daha dalgalandırdık yoldaşlar!

**Kızıl Bayrak Yukarı
Daha Daha Yukarı!**

Kızıl Bayrak Ankara Büro çalışanları

'77 Taksim ve '96 Kadıköy 1 Mayıs katliamlarının faili devlettir! **HESABINI SORACAĞIZ!**

1976'da ilk defa 1 Mayıs'ı yığinsal bir tarzda kutlayan Türkiye işçi sınıfı, 1 yıl sonra yarım milyona ulaşan muazzam bir güçle Taksim'i fethetti. Sınıf ve kitle hareketinin devrimci yükselişini engellemek isteyen sermaye düzeni '77 1 Mayıs'ına dönük kirli bir provokasyon hazırladı. Devletin kontra çeteleri işçilerin üzerine ateş açarak Taksim'i kana boyadı. 34 işçi ve emekçi can verdi. O gün bugündür Taksim 1 Mayıs'la özdeşleşir oldu. 1 Mayıs'a ise hep devlet provakasyonları eşlik eder oldu. '96 1 Mayıs'ında devlet güçlerince 3 emekçinin katledilmesi bunun en son örneğidir. 20 yıldır kanıtlanamayan gerçeklerin üzerini örten perde nihayet bu yıl, Susurluk kazasıyla yırtıldı. 1 Mayıs katliamlarının faili devlettir! Katil sermaye ve onun için silah sıkan Çatlılar gibi kontrgerilla güçleridir!

Taksim 1 Mayıs alanını geri alacağız!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete